

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஸம்பந்ததீர்த்தசுரணாயநம:.

சிவாதிக்கயரத்நாவளி.

இரண்டாவது பாகம்.

இஃது

உபயவேதாந்தபிரவாததகாசாரியரும்
சிவாகமசித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாய்
ஸ்ரீகாஞ்சியிலெழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீமது,

முத்துக் பேசுவரசிவாசாரியஸ்வாமிகுல
திருவருளபெற்றுவிளங்கும்

ஸ்ரீமஸீ

சூ. சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது,

திருவண்ணாமலைத்தேவஸ்தானம், தர்மகர்த்தரும்
சென்னைக்கமிசெரிஜனரல் ஆபீசமானேஜர்

ம-ர்-ா-ஸ்ரீ,

ஆ. ஆறுமுகமுதலியார்சுபுத்திரருமாகிய

ஸ்ரீமாந்,

ஆ. தனுக்கோடிமுதலியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS.

Madras, 1881.

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணம், ம-ந-ந-ஸ்ரீ,

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியபாடல்கள்.

~ ~ ~ ~ ~

பூவெங்கும போற்றாரோ பொய்ப்பாஞ்ச ராத்திரிக
ணவடங்கத் தாகக நயந்தயங்கத - தாவில்சிவ
சுந்தரனார் சொல்சிவா திக்யரத் நாவளியைச்
சிந்தையினு வல்லோர் தெளிந்து.

சூட்டுவர்புன் வைணவப்பொய்ச் சூதார் * கடையி
மாட்டு வினையை மறித்துரபடி-யோட்டுஞ்
சிவாதிக்ய ரத்நா வளியைச் சிரமேற்
றவாது தலைப்புலவர் தாம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

* வைணவருள்ளுந் தலைப்புலவர் சிவநிரதை புரிந்தில
லிற் கடையிடையர் தொழிலே இஃதாழிற்று.

7976a

வேறு.

எவனுயர்கவுணியர் தவமுதலெனவரும்
எவனுமைதருமுலை யமுதுணவெழுதரும்
எவனெனிராசிவமரி பெறவுளமிசைதரும்
அவனருள்பெறும்வகை யடைதிநனமனனே.

நூல்.

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த பிரவாததகாசாரியரும், சிவா
கம சித்தாந்த ஞானநிஷ்டருமா யெழுந்தருளி யிருந்த
காட்டாஜர் ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிப சுவாமிகளால்
(சிவாதிக்ய ரதநாவளி முதற்பாகம்) என்னும் பெயர்
புனைந்து சைவகிரந்தமொன்று செய்யப்பட்டது. அது,
நன்மதிவிளக்கம் என்னும் போலிப்பெயரிட்டு ஓரபாஞ்
சராத்திரி வெளியிட்ட சைவநிந்தையைப் பரிகரிக்க
வெழுந்த நூலென வெளிப்படுகின்றது. அந்தநூலை யெ
மது ஆபதரத்னமாயிருந்த பரசமய கோளரியாராகிய
ஸ்ரீமாந், சூளை, சபாபதிமுதலியாரவாகள அச்சிட்டு
வெளிப்படுத்தினர். அந்தநூலாலுண்டாகிய பெரும்பய
னை நோக்குங்கா லதனிரண்டாவது பாகத்தை விவே
கிகள் பலரும் விரும்புகின்றனர். இங்ஙனமாக, அவ்
விரண்டாம்பாகம் ஹை சைவாசாரிய மூர்த்திகளால்
செய்யப்பட்ட விஷயமொன்றும் புலப்படவில்லை. அத
னால், சிவநேசர் பலருடைய வேண்டுகோளால் யாமிந்
நூல்செய்ய நேரிட்டதெனவறிக.

சிவாதிக்யரத்நாவளி, முதற்பாகத்திற் பரிகரிக்கப்
பட்டன வெல்லாம நன்மதிவிளக்கப் போலிச் சுவடி
யின் பாதியளவேயாகையால், முற்றைப் பாதிபையும்
பரிகரித்துக்கொள்வதே யதனிரண்டாம்பாகமாதலமை
யும். இதனால், அக்கபோதித்திரட்டில் ஹை சைவாரிய
மூர்த்திகள் பரிகரித்தபாகம்போல் வெஞ்சிறின்ற பாகத்
தையே யாமிப்போது பரிகரிக்கத் தொடங்கினும்.

இரண்டாவது பாகம்.

அவ்வழுவாசகத்திரட்டில், பிரணவத்தின் பிரத
மாட்சரமான அகரம் விஷ்ணுவுக்குப் பிரதானமான
திருநாமமெனவும், அதற்குப் பிரமாணம் (அகாரோவிஷ்
ணோத் பிரதமநாமோச்யதே) என்று சுருதியிலும், (ஆட்சர
னாம் அகாரோஸ்மிந்) என்று கீதையிலும் பெறப்பட்ட
தோவி, அவ்வுண்மையையே (அசமுதல வெழுததெல்லா
மாத்வி, பகவனமுதற்றேயுலகு) எனத் திருவள்ளுவ நாயனார்
கூறினானேயும், அப்படியே, “மன்னகமலமநமலர்மிசை
யெழுநரும” என்று கூறிய சடகோபர்கருத்தை “மலர்மி
சையேகினான் மாண்டிசோநதார், நிலமிசைநீடுவாழ்வார” எனக்
கூறி, அந்தமிசை நிலம் (தாமகைகண்ணுலகு) என்றும்,
அவன் (அடியளநதான்) என்றும் ஐககண்டமாக வந்நாய
னார் அருளிச்செய்திருப்பதை யறிமாமல் (எனஞ்ஞததா
னறானே வணங்காத் தலை) என்றதற்கு இந்த அஷ்டகுணம்
சைவாகமத் துண்டென்று சைவாகூறுவது மேருவி
னேரறியாதவாகள் வேறொருவெற்பை வியந்து மகிழ்
வதையொக்குமெனவு மமமலபந்தவாசகர் கூறி மகிழ்
ந்தனர்.

இகளை முறையேகளைந்தெறிவாம். நானூர்த்த ரத்ந
மாலையில் “అకారమున్న క్షిప్తము” என்று கூறுமாற்
றால் அகாரத்துக்குப் பொருள் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்
திரன், ஆமையெனப் பெறப்படுதலால், அது விஷ்ணு
வுக்கே யுரித்தென்பது நிரஸ்தம். அன்றியும், காலாகனி
ருத்ரோபநிஷத்தில் திரிபுண்டர விவரணங் கூறுமிடத்
தில், “యస్మిన్మுகే” என்னும் வாக்கிய முதல்
“ఇహపூర్వீకే” என்னு மிறுதியாக ரோ
காத்ரய நிருபணஞ்செய்து, முதலிரோகை அகாரமென்
றும், அதற்கு அக்னி ஆஹவநீயமும், குணம்ரஜகம்,
அதிதேவதை பிரமணுமாகு மென்றபடியே பிரண்டா
வது மூன்றாவது தேகைகளுக்கு உகார மகாரங்களை
விளக்கி, அவற்றிற்கு முறையே அக்னிகள் தக்பிணகார்

சிவாதிக்யரத்நாவளி

ஹபத்யங்கனும், குணங்கள் சத்வதமசுகனும், அதிதேவதைகள் விஷ்ணுருத்ரர்களு மாகும்படியை யினிது பிரவசனம் பண்ணலால், ஈண்டு அகாரம் பிரமன் பரம் சாதிக்கப்பட்டது. இனி, “அகாரஃ பரமஃ” என்னுஞ் சாரதாதிலகவசனப்படி அகாரம் பிரகிருதி ரூபினியான சக்தி பரம் சமர்த்திக்கப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க, “அகாரஃ பரமஃ” என்னுஞ் சருதி பரியாலோசனையில் சர்வவர்நப் பிரதமமான அகாரம் சர்வசப்த ரூபினியான சரஸ்வதிபரம் சாதிக்கப் பட்டது. இதுநிற்க, சிவாஷ்டோத்தர் சதநாமங்களில் “ஸ்வரஃ” என்று படிதமா யிருத்தலால் (ஸ்வரஃ) என்னு நாமபூர்வத்வ சம்பந்தத்தால் (ஸ்வரமய) என்னு நாமம் அதுதாத்தாதி ஸ்வரமயனெனவும், அகாராதி விஸர்க்காந்தஸ்வரமயனெனவும் பரசிவ சமபந்தமாகப் பெறப்படுகின்றது. இன்னும், சிவதர்மரதநாகரத்தில் “அகாரஃ பரமஃ” என்னும் வாக்கியத்தால் ஸ்வபரப்பிரகாச ரூப ராகிய சிவபெருமானே அகாரவாசய ரென்பது வெளிப்பட்டது. இப்படி யநந்தப் பிராகாரமாய்ப் பிரகிபாதிக்கப்பட்ட அகாரம் விஷ்ணுவுக்கே மானியம்விடப்பட்ட தென்பது சாட்சி விசாரபலத்தால் தடுமாறிப் போய்விட்டதெனவறிக. மேல்விவகாரத்தால் அகாரத்துக்குப் பொருளாவார் பிரமனும், சக்தியும், சரஸ்வதியும், பரமேசுவரனுமாக வெண்ணப்பட்ட படியே, விஷ்ணுவு மதற்குப் பொருளாத விழுக்காமையால் மேலப் பேதை காட்டிய வசனங்களா லெமக்கொரு பாதையு மின்றென்க. இப்படிப்பலரை யதற்குப் பொருளாகச் சொல்வதென்னையெனினவர்பரனது ததுவுஞ்சத்திகளு மாகிய சம்பந்தம் பாராட்டியெனவறிக.

ஆகவே, “அகாரஃ பரமஃ” என்னு நாமபூர்வத்வ சம்பந்தம் பாராட்டியெனவறிக.

தயவுபெறும்படியாக அகாராதிமாத்திராத்திரய வாச்யர் களான பிரமஹ விஷ்ணு நுத்ரர்களுக்கு உபாசனாவி தானஞ்சொல்லியபின்னர் “ஓம் நமோ பரமேஸ்வராய” என்று சமஷ்டிப் பிரணவ வாச்யமாயும், துவாதசாந் தோபாஸ்யமாயும், சர்வைசுவரிய சாலியாயும், மூர்த்தி தித்தி யாதீதமாயும் பிரதி பாதிக்கப்பட்டு விளங்குந் துரியஸ்துவைப் பிரகாசப்படுத்துந்தாபநீயோபநிஷத் வாக்கிய வுணமையால் திரிமூர்த்தி யுத்திர்னமாகிய பர சிவமூர்த்தியே உகாரமகாரங்களுட னகாரத்துக்கும் வியஷ்டியந்தர்ப்பூதராய்ப் பொருளாவனொன்பதுசொல் லாமேயமையும். அகாரவுகாரமகாரங்கள் கூடிய சமஷ்டி யேபிரணவஸ்வரூபமாகையால், பிரணவாதிதேவதை யாகிய பரசிவமூர்த்திகு அப்பிரணவைக தேசமாகிய அகாரம் சொந்தமாகாதென்ப தென்னபேதமை? மேல வியவஸ்தாரூபத்தில் பிரகாசிப்பித்த அகாரவாச்யத்வம், மகாரவாச்யராகியருத்ரரிடத்திலுஞ்சமர்த்திக்கப்பட்ட தாகையால், உகாரவாச்யராகியவிஷ்ணுவினிடத்தின்மா த்திரமதுகூடாதெனயாம் கூறுவதெங்ஙனம்? உண்மை யிலது பிரமன்பரம கிரகிப்பதே வேதசம்மதம். வியஷ்டியிலது யாவர் பரமாயினும், சமஷ்டியில் துரியமூர்த்தி யாகிய பரசிவப் பிரபுவினிடஞ் சார்தல் திண்ணமாகையால் அகாரவாச்யர் சிவபெருமானென்பதே பசுமரத் தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது. பிரணவார்த்த ஸ்வரூபியாயுள்ளவர் சிவபெருமானே யென்பதை மேலிடம்வந்துழி விஸ்தரித்துக் கூறுவாம்.

மேல்விஸ்தரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் (அகர முதல வெழுதெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றேயுலகு) என்ற ருளிய திருவள்ளுவதேவர்வாக்கு மப்பேதை கொண்ட கருத்தை யுதைத்ததென்க. அன்றியும், அந்த வாக்கியத்தின் பொருளை யுணருங்கால் உலகுயிர்களில் விரவி

யியங்கப்பண்ணும் பரனதுபூரணத்தையே விளக்கலா
லபூரண பரமாகிய விஷ்ணுவின் பரமத்திருவாக்கைச்சா
தித்தல் கூடாது! கூடாது!! ஆகரம் எல்லாவெழுத்துக்
களையும் விரவி யியங்கப்பண்ணுதலே யதற்கெடுத்துக்
கொண்ட நிதரிசனமாதலால். இவ்வுண்மையை யாம்
வெளியிட்டிருக்கும் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி) யில் (சிவன
பூரணரென்பது) என்னும் பகுதியில் விஸ்தரித்திருக்கின்
றோமாதையா லாண்டுகண்டுணர்க. முதற்குறளவனா
மோசந் செயதுவிட்டதா விரண்டரிவது காடடிய
(மலாமிகசையெகினுன மாணடிசேர்ந்தாரா, கீலமிகசநீவொழுவாரா)
என்னுங் குறளாவதவருக்குபகரிக்குமோ வென்பதைச்
சற்றே யோசிப்பாம். இந்தககுறள (மனனகமலமற மலர்
மிசையெழுதரும) என்றுகூறிய சடகோபர்கருத்தையுடன்
கொண்ட தொன்றாமொன்றார். ஹ்ருதயகமலத்திற் பர
னுக்கிருப்பென்று சடகோபன்றான சொன்னவன்? ஆந
தத்துப்பற்ற நூலைத் தானா நாயனார் தேடிக்கொள்ள
வேண்டும்? வேதமும் பிற்படப்பிரகாசிக்கு மப்பெரி
யோன் றிருவாக்கைப் பசுபாரம்யநூலாகிய சடகோ
பன் வாக்கில் வியாப்பியங் கூறுவது கேவலமசங்கத
மென்க. இனியுண்மைவிசாரத்திலது வேதப்பிரமாணத்
தையே கொண்டு வெளிப்படட தென்பதை விரித்
தோதுவாம்.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் “பிரமபுரமாகிய இச்சரீர
த்தில் உள்ளதசரமாகியடூண்டீக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகா
சம்” என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது.
இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தையென்க.
புறத்துயிவ்வாறே பிப்பிரமாண்டும் பிரமபுரமெனவும்
இப்பிரமாண்டத்தி னுள்ளேயிருக்குந் தில்லைவனம்புண்
டரீகவிடு எனவும், இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்
யும்சிவம் ஆகாசம் எனவுங்கூறப்படும். இத்தகரவித்தை

யையுபாசிக்குமுறைமை கைவல்யோபநிஷத்தில் சிவனது தஹரோபாசனாவிதிப்பிரகரணத்திலே “ஏகாநதஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்திலிருந்து சுததனாகி நேராகிய சுமுத அத்தலையுடம்புகளை யுடையனாய், அத்தியாச்சிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்களனைத்தையு மடக்கிப்பததியால் தனது ஆசிரியரையிறைஞ்சியிதய பண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்தமாகக்கருதி, அதன் மத்தியிலே, தெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், அமிரதராய், பிரமயோனியராய், ததபதமாய், அதிமதச்சுயாநத வீணைராய், ஏகராய், விபுவராய், சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய், உமாச்சாயராய், பரமசுவரராய், பிரபுவராய், முகசண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாநதராய், பூதயோனிபாய், சமஸ்தசாட்சியாய் நுப்பவனாச தியானிதாய், அதனால் முன்யாகி யிருளின்மேற்போவான். அவாபிரமஹா, அவர்சிவன், அவர் இரதிரன், அவர் உழிவற்றவா, மேலானவர், சுவபிரகாசர், அவளோவீஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர்காலன், அக்னி, அவர்சுத்திரன், அவளோ யிருந்ததமிருப்பது மாகியவெல்லாமானவா, எனனும் உள்ளவா, அவளாயறிதுஅதனானமிருத்தியுவைக்கடபன் முத்திரை வேறுவழியில்லை” என்று கூறப்பட்டது.

தாவரமாகிய அண்டமும், ஜங்கமமாகிய பிண்டமுஞ் சமமாதலால் பிண்டமாகிய சரீரத்திலிடைக்கும் பிங்கலைக்குருடுவிலுள்ள சுழுமுனா நாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விபரதகண்டத்தில இலங்கைக்குமிமயமலைக்குருடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்தநிருத்தனஞ்செய்யுந் தானமா மென்றபடி விசாரித்துணராமலென்னோ வவ்வந்த சிரோமணி புலம்பிய தாசசரியம்! ஆசசரியம்!! இம்மட்டேயன்றி, நாராயணோபநிஷத்தில் நாராயணருடைய ஹருதயகமலத்தையும், அக்னிமுதலினோருடைய ஹருதயகமலத்தையுமவற்றுடெழுந்தருளியிருக்கும்பரசிவதர்மாரோபணங்களால் வர்ணித்துத்தத் விசிஷ்டரூபிகளைப்பாப்பிரமஹமென்றுபடிக்கப்பட்டிருத்தலுஞ்சான்றும்.இதனால், ஹருதயகமல வாசியாயுள்ள

வர் பரசிவ மூர்த்தியென்றே துணியப்பட்டமையால் ஹ்ருதயதாரிகளாகிய வுபாசகர்நாராயணர் முதலினோரு ம், ததுபாஸ்யமானராயுள்ளவர் சிவபெருமானு மென் றுரிச்சயிப்பதே வைதிகநிஷ்டராயுள்ள பிரம்ஹவித் துக் கள துணிபாம். இதனைப்பின்னர் நாராயணோபநிஷத் விஷயமான விசாரம்வந்துழித் தெளிவுபெறக் கூறு வாம். இப்படி விசாரித் தறிவதொழிந்து ஹ்ருதயக்மலத் திலுபாஸ்யராயுள்ளவர் நாராயணனொனவும், அவ்வுண் மையைச் சடகோபன் பாட்டால் பெரிய்யாமொழியா ரொதிதாண்டனொனவும் புலமப வந்தது புண்பட்டழி ந்ததென்க. திருவீரடடானம் போற்றித்திருத் தாண்ட கத்தில், “புந்தியாயப் புண்டரிகத்துளளாயபோற்றி” எனவும், திருவிடைமருது திருத்தாண்டகத்தில், “எரியாயதாமரை மேலிபங்கினும்” எனவுந்திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளருளிச் செய்திருத்தலா விவவருமைத்திருவாகுகளுையே “மலர்மி சையேகினை” என நாயனானொந் துரைத்தா னொன்பது அமையும். அப்பா சுவாமிகளேயன்றி “புண்டரிகத்தவன் மேலியபுசலியே” எனத்திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளரு ரிய வாககானுங் காண்க. அப்புண்டரிக மினைத்தென் பதுதோன்ற “மணைகத்தான, நிருமாலகத்தான” எனவும், “பையஞ்சுடர்விடுநாகப் பள்ளிகொளவானுள்ளத்தானும்” என வுந் தனித்திருவிருத்தங்களிலருளிச்செய்தமையுங் கா ண்க. மேற்புண்டரிகபுரம் தில்லையென்பது விளங்கப் புண்டரிகபுரத்தினினொதாந்தமோன போதாந்த நடம்புரியும்புனித வாழ்வே” எனத்தாயுமான சுவாமிகள் கூறியவுண்மையை யுங்கண்டுணர்க. இவ்வுண்மையொன்று மறியாமலசிவம் பழுத்தொழுகு மஜ்ஞானகிய சடகோபன்பாட்டை ஞா னக்கடலாகிய நாயனார் கிரகித்தா னொன்பது துரஹந் காரமென்க. அப்பாசுவாமிகள் முதலியசமயகுரவர் கரு த்தைநாயனாராதரித்தா னொன்பதைப் பின் வசனங்களு லுங்காட்டுவாம். “சுருரைக்கையினீர் நெழாநொழிந்து கனி

யிருக்கக் காய்கவர்ந்தகள்வ னேனே” எனத் திருநாவுக்கரசு
சுவாமிகளருளிச்செய்ததையேயன்றோ “இனியவுளவாக
வின்னாதகூறல், ஈனியிருக்கக்காய்கவர்ந்தம்” என நாயனாரொடு
தீதாண்டனர்? இவற்றுட்காயுங்கனியுமென்றுவமிக்கப்
பட்டன வின்னாதவு மினியவுமென்றேர்ப்படலாலவற்
றை ஐறையே சமணம், சைவமெனவன்றோ மேலோர்
வீவேஷிப்பர்? இவ்வுண்மைக்கருத்தைத் தழுவினதால்
அசிவமின்னாதவும், சிவமினியவுமென்றன்றோ நாயனார்
கொண்டு கூறினானபது மமையும்? இந்தவிசாரத்தா
ல், நாயனார் சைவநூலார் கருத்தையே தழுவினார்
த வந்த சைவரத்னமா யுள்ளவொன்பதே நாட்டப்
பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, அம்மிசைநிலம் “தாமரைக்கண்ணுல
கு” எனத்திருக்குறளிறபெறப்பட்டதாகமயங்கிப்பித்தறி
யமுதபாழுவாயையுஞ்சற்றே பரியாலோசிப்பாம். “தாம
வீழ்வார் மெனரோட்டுயிலினிதகொ, ருமரைக்கண்ணுலகு”
என்னுங்குறளே யதுவாகையாலதனை விளக்குதும். “ஐம
புலனகையுதுகாவார்ககுத்தாமவீரும்புமனிர மெல்லியதோளின
கட்டுயிலுந்தயில்போலவ ருந்தாம லெய்சலாமோ, அவற்றைத்தற
ந்தயோகிகளெய்துஞ்செங்கண்மாலுலகம்” எனப்பரிமேலழகர்
கூறியவுரையின் விசேடத்தில் “இரதிராலகென றுரைப்பா
ருமுளர். தாமரைக்கண்ணுனென்பது அவனுக்குப் பெயர்ன்மையி
ன், அஃதரையன்மையறிசு.” என விதந்தனராகையான்மேற்
றிருக் குறளுண்மை வெளிப்பட்டது.

மேல், தாமரைக்கண்ணுன் என்பது இந்திரனுக்குப்
பெயர்ன்மையாலென மறுத்துக்கூறலால் நாராயணனோ
‘யதற்குருடிப் பொருளாயின றென்பது வெளிப்படை.
அதனால், நாராயணருலக மெனப்பெறப்பட்டுச்சிற்றின்
பத்துக்கெதிகோகமாகிய யோகிகளெய்தும் பேரின்பவி
டதுவேயெனவும், அவ்விட்டுத்தலைவனே பரமபதியா

வனெனவுங்கொள்ளப் பெறுகையாற் பரத்துவரிண்ண
யஞ்செயதமையு மினிதுவிளங்கு மென்பநாரோககிய
வராபாசத்தைக களைந்தெறிவாம். தாமரைக்கண்ணு
லகுளன்பது நாராயணருலகென்பதெமக்குமொப்பாம்.
இதிற்பெறப்பட்டது மகளிரினபததை மறுததபெறறி
யால் யோகிகளாவாரெயது மதித போகததைக் 'குறிப
பித்த தொன்றையாம். ஆகவே, வீட்டின்பயனைக் கருதற
பாலதன்று. வீடு எனபது விந்திலென்றமையாற ரும
கைக்கண்ணு னுலகெனனும பிரகிருதி நிலததபபறறா
சப்பெறறுச சேறல வீடாதல சோலலாமையினது
பொய்யுரையாம். அல்லதூம், "பற நகபறறறா பறறறையப
பறறைய, பற நகபற னீட்டா" எனககூறுந திருவாககுமுர
ண்பட்டழியும். இகில பறறறா னென்றமையாலமமுத
லவற்குப் பரமபதமென்னுமுலகம் பறறாகசசேறவிழுக
கெனக காட்டுவதேயாம். இவவுண்மையாற ருமகை
க்கண்ணு னுலகெனறதுமறுமைப்போகததைநுகருமுலகி
ன்மேம்பட்டதென வறிநதுரைப்பாமேலோர். தீவினை
யொழிவானே நலவினைகோடலுமதுவுமொழியவருங்கா
லிறைவனதுமெயமைசோந்த புசழைவிருமபலுங்கூடும்
பெறறிததாய பிரமாணமே மகளிர தோளினகடயெலு
மிம்மையின்ப வொழிவே யிந்திரன முதலினோருலக
வாழவைக்கூட்டு மறுமையின்பமா மெனவும, இந்திரன்
முதன்மாயோனீருள கடவுளருலகவின்பமாகுமமறு
மையின்பவொழிவே வீட்டின்பமா மெனவுங்காட்டிய
வாறுகாண்க. அதனுலிமமை மறுமைவீடென்னுமவற்
றிற ருமகைக்கண்ணு னுலகெனறது மறுமையின்பவுல
கின்மேம்பட்ட தென்பது மாதகிரமேயாகி வீடென்
பதில விரோதம்பயத்தலுண்மை! புண்மை!!

அங்ஙனமேல், தாமரைக்கண்ணு னுலகென்ற திந்
திரனுலகென்பாரைப் பரிமேலழகர் மறுத்தலே னெனி

னவனுலகின் மறுமையின்பமத்தனையுமெய்தவரும்பெற்றிசேராமையால். அது விண்டுவுலகிற்றானே சேரும் பெற்றிகண்ட வுண்மையால். அன்றெனில, “இந்திரனுலகென்றுரைப்பாருமுளா, தாமரைக்கண்ணென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையின்” எனக்காட்டிய சான்றேமறுக்கும்! மறுகரும்!! தாமரைக்கண்ணுலகுவிடாதலவாகோ ளெனானிந்திரனுலகு விடாதல்செலலாமையினெனக கூறல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றித் தாமரைக் கண்ணென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையினெனககாட்டப்போந்தமையே அவனுக்குப்பெயராதல் சாலுமெனினிந்திரனெனவங்கேரித்தலவர் மதமாதலிழுக்காதென வெளிப்பட்டது. இதனால், தாமரைக்கண்ணுலகுவிடீ எனபது அவர்கோளனறெனத் துணியப்பட்டமையாலவ்வுலகு கிறைவனாகிய தாமரைக்கண்ணு பதியாத லுமிழ்க்குண்ட தெனவறிக.

மேற்காட்டிய (பறறுகபறறறன பறறின) என்னுங்குறளுரையில் “கடவுள்வாழ்ச்சிறுக்கெபாண்டும பொது வகைடாற பறறறறனென்றார்” எனவுணாக்கப் பட்டமையுந் தாமரைக்கண்ணுன் பதியல்லாமையை விளக்கிய தென்க. கடவுள் வாழத்தினுந் துறவினும் பொதுவகையாற்கூறினொன் றமையிற பின்னர்ச்சிறப்பு வகையாற றுமரைக்கண்ணென விதந்தாரொன்பது செல்லாமையே யமைவுடைத்து. இவ்வுண்மையேயன்றோ “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெணகுணத்தான, றுளைவணங் காத்தலை” என்னுங்குறளினும்பெற்றமையும்? இத்திருக்குறளுரையில் “எண்குணங்ளாவனதனையதனதல், தூயவுடம்பினதல் முற்றுமுணர்தல், இயல்பாடிவோசங்களினிங்குதல், பொருளுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிகை. இவ்வாறு சைவாதமத்துக கூறப்பட்டது. ஆணிமாவைமுதலாகவுடையனவெனவும், கடையி லாவதினை முதலாகவுடையனவெனவும் உரைப்பாருமுளா” எனப் பெறப்பட்டமையை யூகிப்பாம்.

என்குணங்களாவனவெனத்தொடங்கி யவைசிவா
 கமத்திற் பெறப்பட்டபடி விதந்தனராகையால் தமது
 ஸ்வமதம்வெளிப்பட்டது. அணிமாவைமுதலியவெனவு
 ம், கடையிலாவறிவைமுதலியவெனவும்பெறுங்கூற்றை
 ப் பிறர்மதமேலேற்றியுரைத்தமையினவை யுரைபாசிரி
 யர் கோளன்றெனவொதுக்கப்பட்டன. அதுவே தூலா
 சிரியர் கோளெனினும் புறமத்தந்தாருந் தழுவ விடந்தர
 லாற் பொதுவகையாற் கூறினமையே யமைதிபெறும்.
 வேதபாகியராகிய புத்தா முதலினோர் கூற்றை நாயனா
 கொள்ளாரொன்பது வைதிகமதத்தார் பலர்க்குமொப்ப
 முடிதலிற், சிவாகமசித்தமான வட்டகுண முடைய
 பதியே யவாகூறியபரததுவப்பொருளென்பதுநாட்டப்
 பட்டது. இவ்வட்டகுணததையுஞ் சாதித்துக்கொள்ள
 வெந்தக்கபோதியாழ்வான் பாட்டி மகப்படவிலலைபோ
 லும். ஐயோபாவம! இன்னும், பற்றற்றானெனக் காட்டிய
 படியாலுமதுவிளங்கும். திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய
 வருத்திரமூர்த்தி யதிகாரஞ் செலுத்துஞ் சுழுத்தியிற்
 பற்றின்றெனல யாவாக்குமநுபவத்தால விளங்குமாயி
 னவனாயுங் கடந்து விளங்குந் துரியசிவனிடம் பற்று
 டைமையாண்டுப் பெறும்? ஆகவே, பற்றற்றானென்ற
 தேத்யாதி யியலகளாற் பிரதிபாத்யனாகும்பதியின்னா
 னெனல பசுமரத்தாணி யறைந்தாலெனன நாட்டப்
 பட்டது. இவ்வுண்மையுணராது, சொப்பனத்திற் சுக
 துக்கவேறு பாட்டான் மொததுண்டுமூலு மநுபவதிஷ்
 டமானநாராயணரைப்பற்றற்றானென்று புகழ்தல்யாண்
 டமையும்? இப்படி விசாரித்தலைவிட்டுத் திருவள்ளுவ
 நாயனார் சடகோபன்பாடடைத் தழுவி வெளிப்பட்ட
 பாஞ்சராத்திரி யாவொனக் கூறவந்த பேடிவாசகம்
 சபேடிகைசெய்யப்பட்டது. அத்துன்மதியார்க்கு (நாய
 னார்) என்னும்பரிபாஷை யெச்சடியச்சார்பினதாகவோ
 வெடுத்தாளவிடந்தந்தது? இனிச்சடகோபநாயனார்,

திருமங்கைநாயனார், தொண்டரடிப்பொடிநாயனாரோத்
யாதிகளாற்கொண்டு குழறுவார்போலும். ஐயோபா
பாவம்! அவரை யறியாமலே திருக்குறளுரைத்த பொய்
யாமொழியார் சைவனென்னு முண்மை வெளிப்பட
நாயனாரென வவாவாககானே வழங்கப் பட்டமையா
லவரிறங்கார மேலிடத் தப்பிவித்தனஞ் செய்யவந்த
தலையக்குரை தாடனம் பெற்றொழிந்தது. இன்னும்
விரிககிற் பெருகும்.

இனி யொரு விசித்திர விலாசத்தை வேடிக்கை
யில் விடுப்பாம். இந்துன முதற்பாகம் ஸ்ரீசந்தரசிவா
சாரியசுவாமிகளால் செய்யப்பட்டதற்கு நிரசனமென
வெளிப்பட்ட பாஷணைத்திராடிகும டை நனம்தி
விளக்ககாரரோ யாசிரியராக வதன் முதற் பக்கத்தி
லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதில, (எஉ) வது பக்கத்
தில் ‘தேவாகுறஞ்ச் ச்ருான மறைமுடிவ’, மூவாழியு முனி
மொழியுந், கோவைத், திருவாசசமுந் த்ருமூலா சொல்லு, மொரு
வாசக மென்றுணர்’ என ஒளவையாரருளிய திருவாக்கை
விபரீதமாகப் பொருள்கொண்டபடியை யெடுத்துரைப
பாம். தேவாகுறனென்றது, மீமாமஸாநுத்திரங்குளென
வும், திருநானமறைமுடிவென்றது, ரஹஸ்யத்திரயமென
வும், மூவர் தமிழென்றது, மூவகைப்பட்ட ஆழவார்கள்
பிரபந்தமெனவும், முனிமொழி யென்றது, சடகோப
முனிசெய்த திருவாய மொழியெனவும், கோவைத்திரு
வாசகமென்றது, கோவையின்றமிழ்ப்பரடிய கலியனுடை
யசூக்திகளெனவும், திருமூலர் சொல்லென்றது, மூலத்
திறபிறந்த மணவாளமுனிசெய்த நூல்களெனவும்பிதற
யியதேயாம். அன்றியும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானமெல்
லாந்தெரிந்த ஒளவையார் பிராம்ஹணதிரயராலே யநா
தரிக்கப்பட்ட பண்டாரப்பாட்டுகளைச் சொல்லிருக்க
மாட்டாரெனவு நியாயங்காட்டப்பட்டது. இதைப்பரி

யாலோசிக்கி லொரு வாக்கியத்துக் கொருவர் பொரு
 னுரைக்குங்கா லுபப்பிரம்ஹணங்களைக் கொண்டன்றி
 யமையாது. மேலுரைத்த வாபாசப்பொருளைத் தாபித்
 தற்கு அபபேதைகாட்டிய பிரமாணங்கள் யாவை? அப்
 பேதையே யன்றி வேறு எந்தப் பாஞ்சராதிகிரியோ
 வதை யங்கீகரித்தவன்? தேவா குறளும், திருவடிகளும்
 தேவா செயதருளிய திருக்குறளும், திருநான்குமறை
 முடிவும், உபநிடதங்களும், முவாதமிழும், தேவாரத்
 திருமுறைகளும், முனிமொழியும், வியாசகுத்திரமும்,
 கோவைத்திருவாசகமும், திருக்கோவையாரா, ஸ்ரீவாசக
 மென்னுந் திருமுறைகளும், திருமூலாசொல்லும், திரு
 மந்திரத் திருமுறையுமெனப் பொருளாகுவது தமிழ்
 வழங்கு நாடுமுழுதும் பிராசுரியப்படடிருந்தலா லிதை
 ததாபித்தற்கு வேறு பிரமாணந்தேடவேண்டா. இவ
 வுணமை சைவதூலகளைத்தினுங் கண்டுணரலாமென
 க. விரிப்பிறபெருகும். தமிழா முனியென்பது அகத்தி
 யனாயேயாயிருக்க வியாசனாயென்று கொள்வதுகுற்ற
 மென்றுரைத்தவ்வா மட்டித்தனத்தை யிளி மாற்றுவா
 ம். கடலுண்டமுனியென்றால் அகத்தியனொன்மும், முலை
 யுண்ட முனியென்றால் ஞானசம்பந்தனொன்மும், திருப்
 பாற்கடலுண்ட முனியென்றால் உபமனனியொன்மும்,
 புராணமுனியென்றால் சூதனொன்மும், வேதமுனியென
 றால் வியாசனொன்மும் மேலோர் கொள்ளுவா. இப்படிச்
 சந்தாப்பங்களை நோக்கிப் பொருள்கொள்வது தமிழரு
 க்கேயன்றி யாரியுர்க்கும் பொதுவாதலறியாது தமிழர
 கத்தியனாயே கொள்வனொன் குறாததென்ன பேத
 மை? தமிழர்க்கத்தியனாயே கொள்வனொன்று கூறிய
 கபோதிமதனார் அதைமறந்து ஆண்டுசசடகோப முனி
 யென்று தப்புரையாடிய தென்னை? “ १४१५५५५५५५५५ ”
 எனக்குழறி முக்யமுனித்வ முள்ளது அவர்க்கேயன்
 றேவென வழுவார் அதையும் மறந்து மூலத்திற் பிற

ந்த மணவாள மாமுனிகளென வேறொரு வாழ்முனியைத் தேழக்கொண்ட தென்னை? “*ॐ நமோ பரமேஸ்வராய*” என்று எந்தப்புராணத்தில, அல்லது எந்தமஹரிஷிகள் வாக்கிற் பெறப்பட்டது? “முழுதூடமூடர் கொண்டாடியமுறைபோல” என்றபடிப் பாஞ்சராத்திரப் பசுவர்க்குத்து மாத்திரமே படிக்கப்பட்டு வருமவ்வசங்கதாப் பிரயோகந்தலையெடுக்காதெனவறிக. வீரமாமுனியென விவிஸிபகோதேசமதம்பற்றி நிகழ்மதுவே யிதற்குநிதரிசனமாம.மேல்நியாயங்களால்முனியென்பதுவியாசனாயே பற்றுமென்க. அகத்தியரிடங் கொள்வாமெனினவரால்செய்யப்பட்ட வேதாந்தநூலொன்றுமதுடடானத்தில்வராமையாலதுசெல்லாது.அதவாகிடைப்பினுமஃ தேனையநூல்களோடு பரிவசானமபெறுதலினப பேய்த்தாதர்க்குண்டாகிய சாதகம்யாது? ரண்டெந்தமுனியைத் தேடினும் பரமசாம்பவத்வமே யவர்க்குச் சித்திககுமென்க. வியாசர்வேதம், புராணமுதலியவற்றைவெளிப்படுத்தியது போலாது சூத்திரத்தைத்தாமே செய்தனராகையா லதுவே முனிமொழியென்பது பெறும்.

இதுநிற்க, தேவதைகள் செய்த சூத்திரமேதோ தேட வேண்டுமென வபபேதை குழறியது அதிசயம்! அதிசயம்!! எந்தமூடனோ விந்த நிர்மூடருக்கப்படிப் பொருள் விரித்தவன்? தேவர் = தெய்வமாயுள்ளவர், தெய்வத்தன்மை யுடையவொனத் திருக்குறளை யருளிச்செய்த வள்ளுவனாரிடம் வழங்கும் விசேடங்களை யறியாத மூதேவிமகரையினர். இனி “*ॐ நமோ பரமேஸ்வராய*” என்று வேதங்களுக்கு முடிவில்லாதிருக்கத்திருநான்மறைமுடிவென்றலமையாதென்ற வவ்வறிவிவி வேதாந்த மென்னுஞ் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருள் யாதோவறிந்திலம். இன்னும் பொருண்முடிவைவாசகமென்னக்கூடாதென்றவத்திருமுண்டச்சான்

றூர்திருவாய்மொழியெனத்தாம் வழங்குமதற்கெப்பொருள்கொண்டனா? பொருண்முடிவு வாசகமென்று எங்கேபெறப்பட்டது? ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபுவினுடைய திருவாககினின்றும் பிறந்தமையாலன்றோதிரு, ஸ்ரீ, என்னு முன்னடைகளோடு திருவாசகமெனவும், ஸ்ரீவாசகமெனவு மேலோர் வழங்குகின்றனர்? இவ்வுண்மையியாயங்களா லத்தடியாயர் விபரீதத் தலைகாட்டா 'தொழிந்தது. அவ்வந்தப்பசு குரைத்தபடியே விபரீதமேற்கொண்டவேறுசிலரின்னும்பலவாறு ஏன்பொருள்கொள்ளுகில்லா? ஒருவாசகமென்றுணரோன்பதை ஒருவாசகம் எனப்பிரித்து உலகத்தினிலேபேறாயிருக்குமென்ப தொழிய வவை யொருபொருளைக் குறித்ததமையை யாண்டு விளக்கியதில்லையென்பாருமுள். ஒன்றிலொன்று வேறுபட்ட தூலகள் மேலோர்கழகத்துப் புகழோடு நிலைபெறுவாகையா நிலைபேறு கூறினமை கொண்டே யாவந் தம்முள் வேறுபாடில்லாத வொரோ பொருளையுணர்த்து முண்மை தூலகளாயின வென்பது பெறும். இதனால்விபரீத வுரையு மெம்முண்மையைப் பாதியாமை வெளிப்பட்டது. இன்னபெரும்பேதைகளைத் திருத்துவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! “நோன பென்பது கொன்றுதினமை,, என்னும் வாக்கியம் கொன்று தின்பவனுக்கு (அல்லாதமாநதாக் கறங்கூறம்) என்றதற் கேற்பத் திங்கிழைத்தலால் நோன்பென்பது, கொன்றுதின்னு, ஆமையெனவாவது, கொன்றுதின்னு, ஆ,மைஎனவாவதுஎன்பிரித்து அவன் பொருளுரைக்காமற் போவான்? (கல்லாதமாந்தர்க்குக் கறணாநதாரா சொற்கூறம்) என்றதற்கேற்பக்கல்லாதமூடனாகியவொருவன் “கற்றதனாலாயபயனென்கொல்” என.வத்திருக்குறளின் முற்பாதியை மாத்திரங்கொண்டு ஏன் வெளிவராமற் போவான்? இப்படித்தரந்தரமாக வதிகாரிகளுளராகவினவுந்ந்முத்தசேயாகிய வக்கபோதிராயர் கூற்றுச் சிதைவுண்டதெனவறிக.

இப்படிவருவனவற்றை நிஸ்புருஹமாத்திரமாய்க் கழிப்பதே மேலோர்மரபாம்.

இங்ஙனநிற்க, ஒளவையாரைப் பூதபவிஷ்யத்வாத் தமானமெல்லா முணர்ந்தவொனப்புகழ்ந்தனா. இஃ தெமர்குச் சந்தோஷததையே யுண்டுபண்ணிற்றேனும த்துன்மதியா'மொ தன்னையெ புகழ்வதற்குண்டான சாதகமாத்திர மீதெனப் புலப்படவில்லை. மேல்விவகரி தத்திருவெண்பாவையவர்களவாடியது கண்டுபிடிக்கப் பட்டுதததுப பிடுங்கிக்கொள்ளப்பட்ட தாகையா லக் கலகிமகனாரினி வீணேமனப்பால் குடிதது மடியாதொழிவாராக. அவாசெய்கை யுலகிலழகுமாபிள்ளைகளெல்லா மென்மாபிள்ளைகளென வாசைப்படி மவிசாரி செயலோடன்றோ கொள்ளவரும்? ஒளவையார்பிராம ஹணாகளா லநாதரிககப்பட்ட பண்டாரப்பாட்டுகளைச் சொல்லமாட்டாரொனவும், புனியம் பொநதாழ்வாரா, பாழங்கிணற்றாழ்வாரா, பொட்டைக்கண்ணாழ்வார், பூதூரநதயஜாழ்வாரா, சூனையிற பொடிந்தஆழ்வாரா முதலிய பசுஞானச செலவர்களையே புகழ்ந்தாரொனவு மேலேபிதற்றியவாபாசத்தை யு மினியகற்றுவாம். இப்பே யாழ்வார்களை ஒளவையின் சரணகமலத் தேனுண்டி லுமாந்து வாழுமெமமனோசட்டை செய்யாராயினெ மதன்னையோ வவரை பொருபொருளென மதிப்பவா? தாயுமானவர், ஒழிவிலொடுக்கமுதலியசைவதூல்களைப் போலிவேதார்திகள் தம்மவாகப் பரிந்தழுவது போலன்றோ வெமதன்னையையும், அவர் தூலையு மவ்வஞ்ஞான பந்தர் சொந்தம் பாராட்டிக் கொள்கின்றனர்? மேலே திரிகாலமு முணர்ந்தவராகப் புகழப்படும் ஒளவையார் சுத்தஞானிய முண்டங்களாகிய வப்பேய்த்தாதா களை மதியார்! மதியார்!! இக்கபோதியாழ்வார் பேரிழவுக்கட்டிக் கதைகளாக குருபரம்பரையென வவர்புது

மைகாட்டி வரும் அந்தபரம்பரையெனப் பொருடருங் குருட்டுப்பரம்பரையிற கண்டுணரலா மென்க. இக்கட மிககதை வடகலையார் புனைந்ததும், தென்கலையார்புனைந்ததுந் தம்முண் முரணிக் கிடப்பதே மேலுண்மையைக் காட்டும்! காடடுமே!!

மேல், ஒளவையாரால் பண்டாரட பாட்டுகளா தரிககப்படமாட்டாவெனவும், தந்தடிராபா பாட்டுகள் பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமாமெனவுங் காட்டிய வப் பிடைராயர் பிரகடந்ததைச் சற்றேபாரபபோம். தேவாரதிரும்ப்திரமுதலியன பிராம்ஹணபரிகருஹீத மா காமையாலவை பண்டாரப்பாட்டாயின வெனவும், தம மபாட்டு பிராம்ஹண பரிகருஹீதமாகையா லவை விய நது துதிக்கும் பெருமை சான்றனவெனவும் வெளிப படுகின்றது. அப்பேரிழ வாளாபாட்டுகளைப் பிராம்ஹணபரிகருஹீதமெனபதுசாவாபத்தமாம். எங்ஙனமெனி ன், பிராம்ஹணா சிவவேதியா, ஆராத்பா, ஸ்மாரத்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னும் பிரிவுடையவராய்க் காணப்படுகின்றனர். இவருள, முதற்சொல்லப்பட்ட நால்வகையினரப்பேயாழ்வார பாட்டுகளைமறந்துந்தொ டார், கடையராகிய வைணவரோ யவற்றைககடிககொ ண்டழுவர். அவருளரும் வடகலையா விசேடம் பாரா ட்டார். வடகலையாரென்பதே கீர்வாணிக ளென்பதை விளக்கலால். தென்கலையாரென்னு மொருசாராரோ யபி மானித்தற் கிடமாகிய வப்பசுப்பாட்டுகளை யெப்படி யோ சர்வபிராம்ஹண பரிகருஹீதமெனக் கொள்வது? ஐவிதமாகப் பிரிந்த பிராம்ஹணருள் வைணவர் வெகு அல்பம். அவருட்டென்கலையார் பாதி. இவ்வளவு கேவ லத்வம் பூண்ட வம்மசகபிராய ரங்கீகரிப்பதுகொண் டே யவைசர்வபிராம்ஹண பரிக்ருஹீத மாவதெப்படி? மேற்பிரித்தோதியவைவகையினருண் மாத்துவர் விஷ்

னுபாரம்ய புத்தியுடையவர்கள். இவர்கட்கு விஷ்ணு மாத்திரமே யங்கீகாரமன்றித் தாதப்பாட்டுகளு மவற் றைப்பாடிய புளியோகைகண்டர்களுமங்கீகாரமில்லை. விஷ்ணு சம்பந்திகடகேவழங்க யோகயதைபெறுதவத் திருகு வாசகங்கள் சாவவைதிகஜன பரிக்ருஹீதமாவ தெப்படி? வேதமசர்வவைதிகஜன பரிக்ருஹீதமானபடி ய்வையு மங்கீகரிககப்பட்டா லன்றோ வாயதிறக்ககூ டும்? அநாம்ததுராயர்களாற படிககப்பட்டு வருதலகொ ணடோருசிதமுமினரும். இந்தவிசாரத்தால் பிராம்ஹ ணபரிகருஹீதமென்பதொழிந்து பாஞ்சராத்திரபரிகரு ஹீதமென்பது மாததிரமேபமையும். விஷ்ணுவாதிகய மும், வைஷ்ணவபிரசாரமு மவற்றுட் பிரதிபாதித கப்படுகையால். இதனால், பரிபாகஹீதத்தினற் பிராம் ஹணன் முதல சூத்திர னீரூகசசர்வமுட ஜனங்களுக் கு மப்பேயப பாடுக ளதுட்டானமாயின. இப்படி வி சாரிககினன்றோ சைவகுரவரருளிச செயல்களுக்குண டாகியமரியாதை வெளிப்படும? எனவே, சைவருடபரி பாகமுதிர்ச்சியாற பிராம்ஹணர் முதல சூத்திரரிறுதி யாகயாவருமதுடடிக்கின்றன றொன்பதுவெளிப்படை.

வைஷ்ணவருள் பிராம்ஹணாபிரசித்தியாயோதிவ ருவதுபோல்விபூதியிட்டபிராம்ஹணரொருவருளு சை வத்திருமுறைசனையோதககாணோமெனின், இதுவிபரீத கிரஹணமாம். இடததெரியாமலவாயும், வயிறும், காலங் கையுமிஷ்டம்போலெல்லாமவிபூதியிட்டுத்திரியும்பார்ப பார்சிவசம்ஸ்காரிகளல்லாதவசைவொன்பதறியாது அ வனாயேசைவொனமயங்கிய தோஷமே யன்றோ மேல வினாவுக்கிடமுண்டாகச செய்தது? மேலிடத்தில் ஸ்மா ர்த்தரொன் றுரைக்கப்பட்டவரோ யவ்வாபாச்சக் ராதலா லவரெம்மாசாரிய சூத்திகளைக்கொள்ளாமையெமக்ருத் தாழ்வாகாதென்க. அவரோபூர்வத்தின் மஹாசைவராயி

ருந்தவர். அவர்க்கு கௌதமர்சாப மேலிட்டமையே சைவபாஹய சித்தியைத்தந்தது. அதன லுசைவபிராம் ஹணர்க்குத் திருமுறைகள் யோக்யமன்றாயிற்று. அச சாபகாலத்திற்றினே சைவநிஷித்தமும், மாயாவாத ப்ர னுசராததிர பௌதகார்ஹதபரிகருஹீதமு மவர்க்கு ண்டானமையால, மஹாசைவராகிய விபபிரர் சிவவே தியர்நீங்கலாக நாலவகையினராயினர். இவ்வுண்ணையா ல், சைவபிராமஹண றோனோதுவதிலலை யென்னுங்க டா விபரீதநிரோதசஹிதமாய நிரஸ்தமனதால சுதத சிவனான சாம்பிராஜ்யாகளாகிய சைவவேதியர் குழுவி ன் மணம்பெற்றிருததல் சத்தியமென்றறிக. சிவவேதி யர், சிவப்பிராமஹணா, சிவதவிஜா எனவழங்கற்பாலா ராகிய ஆதிசைவா சுத்தபுவனவாசிகளாயச சிவாலயபூ ஜாதி பிரதிட்டாந்தன செய்யு மதிகாரத்தை வகித்து ளளவராவர். “*ಆದೃಷ್ಯಾಪ್ತೃಷ್ಯಾ ದಿಕ್ಷಿಪ್ತೃಷ್ಯಾ ದಿಕ್ಷಿಪ್ತೃಷ್ಯಾ | ಆದೃಷ್ಯಾ ಪ್ತೃಷ್ಯಾಪ್ತೃಷ್ಯಾ ಸುಕ್ಷಿಪ್ತೃಷ್ಯಾ |*” என்னுஞ் சந்தான சமஹிதாவசனப்படி ஆதியில சதாசிவமூர்த்ததியினுல தீ கழிக்கப்பட்டவாக ளாதிசைவனொனவும், அவ்வாதிசை வர் பிராம்ஹணனமுதல் சகலவானததாருக்கும் அநுக கிரகஞ்செய்யு மதிகாரம பெற்றவராவனொனவும் பெற ப்படுமுணமையே சைவத்திருமுறைகளை யதுட்டிககற் பாலாராகிய வுதநமவேதியர் தன்மையைக்காட்டும். இ வனானோகக மற்றைபிராம்ஹணர் சாமானியராய் மு டிதலினவராதரிக்காதது கொண்டே யெம்மாசாரிய சூ கதிகளுக்கோ ரபகாஷமு முண்டாகாதென்க. சர்வவே தாத்மகனாய் விளங்கு நம்பரசிவப்பிரபுவைப் பாஞ்ச ராத்திரப் பட்டிமாடுகீ ளறிந்தாராதிக்கதது கொண்டே யவ்வெம் பெருமானுக் சேதாவது தாழ்வுண்டோ? அப் படியேயன்றோ நம்மாசாரிய மூர்த்திகளிடத்து மவரரு ளிச செயல்களிடத்துங் கொள்ளற்பாலது? சக்ரவர்த் திரோருவன்வீதியிற் பவனிவருகையிற் குறுக்கேபடுத்

துக்கொண்டிருந்த வெருமைக்கடாவொன்று அவ்வரசனுக்கெழுந்துமரியாதைபண்ணாதது கொண்டேயவனுக்கேதாவது தாழ்வுண்டோ? இப்படிப் பசுபிராயர்களாலநாதரிக்கப்பட்டதுகொண்டேயெம் பெருமக்களிடந்தோஷாரோபணஞ்செய்தல்நிஸ்புருஹமென்க.

ஆயின், சிவாலயங்களில், சிவ வேதியராவது மஹோச்சவகூலங்களிற்றிருமுறைகளையோதிவரக் காண்பதின்றேயெனின், திருமுறைகணிதக வேதங்களாவதவராலோத்ப்பட்டுவருகின்றவா? அவரோதாமைகொண்டு வேதங்கள் தாழ்வுபெறுமா? அப்படியேயன்றோ திருமுறைகளும்? அவ்விருபகுதியி லொன்றையேனு மவரோதிவராத தெனனையெனின், சுவாமியின்னே யோதிவரவேண்டினவர் பெருங்கூட்டத்தா ரல்லாமையாலது கூலமின்றென்க. ஓராலயத்தி லதற்குத்தகபடி யொருவரிருவா அல்லது மூவரிப்படி வேண்டியமட்டுமேயவர்க்கிருப் புணாக்கப்படுதலாற பிரநிருதோபயுக்தமான வரையுபய வேதங்களையு மாத்மாததபரார்த்தங்களிலவரதுட்டித் துவருகின்றொன்பது அதுபவசித்தமென்க. பெருங் கூட்ட முண்டாயிருக்கு மொவ்வோரிடங்களிலவர் முன்னும், ஸ்மார்த்தத் பின்னும் தம்மிற்பிரிவுதோன்றவேதபாராயணஞ்செய்து வருதலுங்கண்டு தெளிக. ஸ்ரீகாஞ்சிமுதலிய ஷேத்திரங்களே அவை.

ஆயின், சர்வோத்கர்ஷ பராளாகிய சிவவேதியர் பிரஜாவிர்த்தியிற் குறைவானெனெனின், அதிகவிர்த்தியவரிலுண்டாகாதென்க. அவர்சிவபெருமானுற் றீகடிக கப்பட்டதெல்லாஞ் சிவபூஜாதிகள் பொருட்டன்றி வேறில்லை. உலகிலாதிசைவ மூர்த்திகளாய்ப்பவித்தவரடங்கலுஞ்சிவார்ச்சனாதிகளையன்றி வேறு தொழில்களாலுபஜீவனத்தைப் பெறக்கூடாதுமதுபவமின்று. வேண்டிய வளவுக்குமீறி யவர் விர்த்தியுண்டாயினவர்சிவார்ச்சனை

டங்கண்டுணாக. இப்படியந்த முளவற்றை விரிவஞ்சி
விடுத்தாம.

இதுநிதக, அவ்விழுதையார் கொண்ட ரோதனப் பாடகுகோப பிராமஹணபரிகருஹீதமெனவும், அருட டிருமுறைகோப் பண்டாரப்பாடகுகுளெனவும்பிதற்றிய வ்ஈரவாயார். வாயிலமண்போடாநிற்பாம. அவருடைய பாடகுகளிபிராம்ஹணபூஜ்யதவமபெற்றதெனின், அப போதுபிராமஹணேதரஜாதிகளவறறைப் பரிசியா தொழிதலவேண்டும. அநுநமின் றித தப்புகுகொட்டுக தாதாக னுமுப்பரசசாததானிகுநுந தலைமயக்கேரிக குடிவெறியாற்றிமாறித்தெந்நினமபாடவு மவைசிறுதுவிளங்கு மெனினவற்றையுநியா தென்ஓடுவெமபெருமக்களதிரு வாரகுகோப்பண்டாரப்பாடகுகுளெறிழிபுணாதது? பண்டாரமென்றும் பொருளறியாதவப்பாவிபபுலையா (மூலப ண்டாரமம் பூமி ஓடுகுகுடா மு பூமி) எனனுந் திருவாக கைபிரியையுஞ்சிறுந்நுபபிழைபடாராக. வேதமபோ லபிராமஹணேதர ஜாதிகள்வாயாறப்படனயோகயதை யைப் பெறுதொழியினன்றோ வளாவாய்குப பூட்டுவ ராது? இந்நவநதநாராஹமதுடிகுடப்படுதலைக்கருது து பிராமஹணபரிகருஹீதம், பிராமஹணபரிகருஹீத மெனப்பதுமைபேசித்திநிலபுலாநதுபோயிறதென்க.

இது நிக, அப்புல்லாநாணிமுடங்கயிழ்ந்துபோக
நமமாசாரியர் திருமுறைகளின் மாந்மிபததைச் சற்றே
யெடுத்தோதுவாம். (ಅನನ್ತವಿಃ) என்றதனாலநந்தபிரா
காரமாயிருக்கும்வேதம் கீரவாணம், திராவிடமென்றிரு
வகையாலும் விளங்குமென்பதுண்மை. வேதமசிவாகம
த்திறபுகழ்ப்படுத்தலப்போற்றேவாரமுஞ் சிவ பூஜரபபிரக
ரணத்திலவிசேடம்பெற்றது. வேதாகமங்களோடொப்ப
த்தேவாரமும்பதிவாக்காகையால். பதிவாக்காகியவேத
ம்பிரமன்முகத்தில் வெளிப்பட்டவாறே பதிவாக்காகிய

தேவாரம் ஞானசம்பந்தாதிகள் முகமாய்வெளிவந்தன. ஆகவே, தேவாரமாகிய தமிழ்வேதத்துக்கு வக்தாசிவனென்றே துணியப்பட்டது. அன்றேல், வேதங்கள் சிவாராதனஞ்செய்து போனவேதாரண்யசேஷத்திரத்திலவ்வேதம் கதவைப்பிணித்து விட்டு, இதுயாமே மீண்டுமீண்டடைந்து திறக்கற்பாலதெனச் சங்கேதஞ்செய்ததுண்மையன்றே ! இதனால்கதவ மொருவராலுந் திறக்கப்படாமல் யானையைக்கட்டியிழுத்தபோது மின்னுமந்த முயற்சிகள் செய்தபோதும் வேதத்தின் சங்கேதத்தையே நிலைக்கப்பண்ணிற்றன்றே ! இவ்வரியமாட்சியிற் கண்டகதவம் அப்பாசுவாமிகள் திருவாக்காற்றிறக்கப்பட்டுமீண்டுந் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாககான் மூடப்பட்டதென்னை? இவற்றால்வேதத்தின் சங்கேதம் பொய்ப்பட்டதென்றன்றோ சொல்லவரும்? வேதத்தினும் வலிந்தனவெனன்றோ தேவாரங்களைக் கொள்ள வரும்? அல்லது ஷே ஆசாரிய மூர்த்திகளாற் றிறக்கப்பட்டதிலை யென்றன்றோ பிதற்றவரும்? அங்ஙனமேல், வேதமே பூசித்துக் கதவடைக்கவிலை யென்றேன் கூறலமையாது? இன்னும், வேதமென்பதே பொய்யென்று என்குரைத்தல்சாலாது? இன்ன பல வாபாசங்களைப் பயத்தலின், வேதத்தாற் பந்தித்த கதவைத் தேவாரத்திருமுறை திறந்த தென்பது சாஸ்திரசம்பிரதிபன்னமாதலகாண்க. ஆகவே, வேதம்பந்தித்த கதவை யதன்சங்கேதம் பிற்பட்டுப்போகத் தேவாரத்திருமுறைபாண்டடைந்துதிறந்து அவ்வேதம் பரிபவப்படச்செய்த தென்னை யென்பதே நாம்விசாரிக்கற்பாலதாயிற்று. வேதம் பரிபவம்பெற்றதெனினது வேதமாதலிழுக்காம். அதனால், அதற்குப் பரிபவந்தேடல் பிறையாம். இனியதனுண்மையைச் சமர்த்தனஞ் செய்யப்புகின் வேதம் யாமடைத்தீ கதவை யாமேயீண்டடைந்து திறக்கக்கடவே மென்றபடி மீண்டுமாண்டெ

ய்தி முன்செய்த சங்கேதங் கெடாவழித் தானேதிறந்த தென்பதேயனமயும். இதனால் வேதமேமூடியது, வேத மேதிறந்தது என வேதத்தினுதிக்கந்தோன்றக் கூறுவர் மேலோரா. முன்மூடியது கீர்வாணவேதமும், பின்றிறந்தது திரமிடவேதமுமெனலமைவுடைத்து. வேதம் கதவைப்பிணித்துச் சங்கேதஞ்செய்துபோனதெல்லாந் திரமிட்டாகத்தாலாய தனதுவியாபகத்தைப்பின்னர் விளக்கவேண்டி. யெனவன்றோ மேலோர்கருதாநிற்பா? இரு விதவேதங்களுஞ் சமநிலையினவேனும் பிரமன், வீண்டு, வியாதன் முதலிய ஊகவர்க்கமுகங்களா லொராரொரு காலங்களிலா விர்ப்பவம்பெற்றமையேயன்றோகீர்வாண வேதம்சிவவிபூதிகளாய்விளங்குஞானசம்பந்தப்பிரபுரு திகண்முகமாயாவிர்ப்பவித்திரமிடவேதத்திற்றணிந்தனவாயின? இவ்வுண்மை பாராட்டியேயன்றோ கீர்வாணவேதத்தினுந் திரமிடவேதத்திற் சிவபெருமானதிகபிரீதிவைத்தனா? இவ்வுண்மை கண்டேயன்றோசிவ்பெருமான் விஷ்ணுவாகுச சிவசாரூபிய மததமிழ்வேதவாயிலாய ஞானசம்பந்தனைகொண்டு கொடுப்பித்தனா? இன்னும், கீர்வாணவேதமூடியது, திரமிடவேதந் திறந்தது என்பதைத் திரமிடவேதமே மூடியது, அதுவே மீண்டுந்திறந்தது என்பாருமுளா. வேதாரண்யமெனபது கண்டோகதியாயத்தமிழ்வேதத்தையே தெரிவித்த தெனினுமையும. இப்படிப்பட்டசஹேதுககளைக் கொண்டன்றோவுண்மையை நாட்டவேண்டும்? அஃதின்றத்தமிழ்வேதம் தமிழ்வேதமென்று புளியோபாபபாடுகனையெல்லாம் புலம்பிப் பொங்கிவழிதல் எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? விவிலியநூலாரா சத்தியவேதமெனப் புதுமைகூறித்திரியு மம்மாந்திரமே கிரகித் தொதுககப்படுமென்க. இன்னபலநியாயங்களா லுண்மையாகவே வேதபாகத்திற்சேரும் பூற்றிமைத்தாகவிளங்குந் தேவா சத்திருமுறைகளின் மான்மியமுணராது அந்தோ! பண்

டாபப்பாட்டுகளென வவற்றைப் பழியுரைத்த புலவா
யிற் பச்சைபுழுத்தள்ளியழிக! அழிக!!

இவ்வுண்மையைப் பிரகாசிப்பித்த சேக்கிழார்ச
வாமிகள் திருவாக்குகளை யீண்டுவிசாரித்துத்தெளிவிப்
பாம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் (௨௬௦)
வது பாடலில் “தமிழ்வேதம் பாடினா தாளம்பெற்றாந், என
வும், (௨௬௪) வது பாடலில் “பொருவிடபழைதினாபுகலிவ
ந்த புண்ணியனொண்ணிறந்தபுன்தவேதம், எனவும் (௨௮௬)
வது பாடலில் “விருப்புடன்பாட லிசைத்தார வேதந தமிழால்
விரித்தார், எனவும், (௨௮௮) வது பாடலில் “எழுதமாம
றையாப்பதிகத்திசை, முழுதமபாடி, எனவும், (௩௬௨) வது
பாடலில் “மிக்கசொற்றமிழினுல் வேதமும்பாடினார், எனவும்,
(௬௪௧) வது பாடலில் “தூகின்றமிழ்விசா சொல்லிற்த
ஞானமறை, தேக்குந்திருவாயாறசெப்பியருள் செய்தார், எனவும்
பெறப்பட்ட வுண்மையானுங்கண்டுணர்க. அல்லதூஉம,
“தென்னுல்சிபவததி ருக்கு ஐயம்போகவுரைத்தோன” என்னு.
திருவாக்கால் தமிழ்நூலாகிய சிவபகதியை விடாக்கும
ருக்வேதமாகிய தேவாரத்தைச் சந்தேக நிவிர்த்தியுண்
டாகவுரைத்தவன் என்றுஞாநசமபந்தர்மாந்மியங் கூற
ப்பட்டமையுங்காண்க. இன்னமஹிமாதிசயவிலாசமெய
து மெம்பெருமக்களமுதவாக்கை ஞமலிகுரைத்தலொ
ப்ப வப்புலமகனா புலம்பியது நிஸ்புருஹமென்க. (தொ
ண்டர்நாதனைத் துதிடவிடுத்ததுமுதலை, யுண்டபாலனை யழை
த்ததுமெலும்பு பெண்ணுருவாச், கண்டதம்மறைக்கதவினைத்திறந்
துங்கன்னித், கண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச்சொற்களோசாற்றீர்.)
என்றபடியான வற்புதமெய்திற்றுகுந் தமிழ்வேதவாய்
மைக்குமுன்ன ரவர்கூறும் புளியோரைப் பாட்டுகள்
னைத்துஞ் சாத்ருசமாகாத மாசசிரியமேயன்றோ வவ்ஷ
றிவிவிவாயில்வந்தனவந்தன குரைத்துமகிழ்வது? இவ்
வற்புதவாயிலாகவேயன்றோ விவற்றோடு முரணாத திரு
க்குறண்முதலிய வுண்மைநூல்களையு மொருவாசகமெ

எவெமதன்னையார் புகழ்ந்துரைத்தனர்? இவ்வுண்மைக்கு விரோதமாக வக்கலநிகழ்கரை கத்துவதெல்லாம் வீண்கண்டசோஷகரமெனவறிக.

இதுநிற்க, முக்காலமு முணர்ந்தவர் ஒளவையென விண்டவரைப்புகழ்ந்ததை யுடனேமறந்து(என) வது பக்கித்தில் சங்கத்தாரைச் சடகோபன் கீழ்ப்படுத்தி னானறி ஒளவை, இடைக்காடர், திருவள்ளுவரிவர்கள் கீழ்ப்படுத்தவில்லையென்றும், அப்படி யச்சடகோபனவரை கீழ்ப்பாடித்துமாற்றலுடையா னென்பதற்கு அவன்பேரால் சடகோபமெனப் பெருமாள்பாத மமைககப்பட்டுக் கோயில்களில் வருகிறவர் போகிறவர்தலைகளில்வைத்து வழங்கப்படுவருவதே போதுமெனவும், இந்தப்படிக்குப் பரசிவன் பாதமாக வமைத்துத் திருவள்ளுவர், ஒளவை, இடைக்காடரென்னும் பெயர்சொல்ல யாதானுமொன்றைச் சிவாலயங்களி லெந்தக்கேடுண்ட பாபபான்றலையிலாவது வைத்துப்பார்க்கக் கூடுமானு லப்போதவர்கள் சங்கத்தாரைக் கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையாராவனவும், அவர்கள் பாட்டைக் கள்ளைக்குடித்துமுலும் பண்டாரங்கள் கொண்டாவிரன்றியெந்தவைதிகருங் கொள்ளமாட்டார்க ளெனவும், இதனானே சிவத்விஜராயுள்ளபேருஞ்சிவாகமத்தையே வேதமென்று கொள்ளலன்றி யவற்றையுங் கொள்ளுங்கால் பூசுந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள்கூறிக்கொண்டபிருதாவளியில் உபயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரென்பதொழிந்து திரயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரெனவழங்க வருமெனவும் பிதற்றித் திருப்தியடைந்த வவ்விதவைச் சேயாராற்றலைச்சற்றே யோசிப்பாம்.

மேலேதிரிகாலமுமுணர்ந்தவராக ஒளவையைப்புகழ்ந்து பின்னரவர்பாட்டுகளைக் கள்ளுண்டழியும் பண்டாரங்களே யறுட்டிப்பாரொன விகழ்ந்தவக்கமல வா

தையொழிந்து சிவாகமத்தையே வேதமென்பதவர்வழக்கன்றும். இவ்வுண்மையறியாமல் சிவாதித்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் ஸ்ரீசந்தாசிவாசாரிய சுவாமிகள் உபயு வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியனொன் விருதுகூறிக் கொண்டது தமக்கதுகூலமெனக் கொண்ட வவ்வேழையையிடித்துளாப்பாம். சிவாகமத்தையே வேதமெனக் கொண்ட வவர்க்கு உபயவேதமென்பன யாவை? வேதமொன்றும், வேதமெனக்கொண்ட சிவாகமமொன்று மெனின், வேதம் தமக்கில்லாவிடி என்றோ மற்ருன்றைவே தமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்? வேதமே சொந்தமாகவுடையாரத்துடன் வேருன்றை வேதமெனக் கோடலமையாது. அன்றியும், சிவாகமம்வேதத்திற் ருழுமெனின் என்றோ வேதத்தின்பெயரை யாகமத்துக்கிட்டுபசரிககவேண்டும்? சதாசிவமூர்த்தியின் கீழ்முகங்களிற் பிறந்தவேதங்கள், உளர்த்துவமுததிற்பிறந்த சிவாகமங்களுக்குமுன்னர் ஆதித்யம் பெருவென்க. உண்மையிலவற்றின் அபேதம்பாராட்டியே சிவாகமத்தை வேதமெனவும், வேதத்தைச் சிவாகமமெனவும் பண்டிதராயுள்ள போகொண்டாடுவனொன்க. இதனால், வேதம்வேறுஎனவும், சிவாகமம்வேறுஎனவும், இவ்விரண்டுமேதம்மிற்பொருள் வேறுபாடினமையால்வேதம், சிவாகமமென்னும்பெயர்களால் வழங்கற்பாலன வெனவும், இப்படிக்கன்றி யொன்றின் பெயர் மற்ருன்றுக்கு ஆதிக்கத்தின் பொருட்டுபசரிக்கப்படுமென்பது சர்வாசங்கத மெனவும் நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளை விளக்கவேயன்றோ (உபயவேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியர்) என்பதோடு (சிவாகமசித்தாந்தஞானநீஷ்டம்) என ஷே சிவாசாரியர் தமதுரத்நாவளி முதற்புக்கத்தி லெழுதி யிருக்கின்றனர்? உபயவேதாந்தத்திற் சிவாகமமடங்குமெனி னதனை வேறுபிரித்தோதவேண்டிய தென்னை? இதனால் தீமிழ்வேதமேயன்றோ உபயவேதாந்தத்திலடங்கி நின்றது? கீர்வாண திரமிட

வேதங்களேயன்றிச் சிவாகமம் வேதாந்தமாகாத போது திரயவேதாந்தமெனக் கூறல் யாண்டமையும்? சித்தரந்தமெனவன்றோ சிவாகமம்பெயர்பெறும்? இவ்வளவுகண்டுணரப்பெறாத வப்பரமதடியரு மொருமததாபகராகவெளிப்பட்டது அந்தோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

யாழீண்டுக்கண்டிக்கத் தொடங்கியது நன்மதிவிளக்கப்போலிச்சுவடியின்பிற்பாறியேயாக, வதனோடுவேறுதாலையுமறுக்கத்தொடங்கியதென்னையெனின், அதில், சிவாதித்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தை மனம்போனபடி நிந்தித்திருத்தலா லவறறைப் பரிசுரித்துக்கொள்வ தவசியமாயிற்று. அவைகளேயன்றி வேறு ஆபாசங்களையுஞ்சந்தாபபம் வந்துழியெடுத்து நிரோதனா செய்வதிலும் பின்னிடேமென்க. மேற்போந்த வரபாசத்திரட்டிரண்டில் முன்னையதைசெய்த கபோதிராயர் சிவாதித்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தைக் கண்ணுற்றமாத்திரத்திற் றிகிலடைந்து அதேவியாறியாய் விழுந்து பலதுன்பத்தமுங்கித் தம்ம பூர்வாசாரியர்கள் தேடிவைத்திருக்குங்காணியாட்சியாகிய தென்னாட்டிக் கெழுந்தருளினார். அவரை யபிமானித்த ஜயேஷ்டை மக்கள் சிலர் விருதுக்கு வேடடை யாடுவதுபோல் (திருடன்புகுந்தவாருமா சம நாய்குலைத்ததென்னச்). செத்தொழிந்தவசசீரியர் பேரால வெளியிட்ட கசுமாலத்திரட்டே பின்னையதானையாலதற்காக்கியோர்களு முன்னவர் கதியடையவேயிவ்விரண்டாம்பாகம் வெளிப்பட்டதென்க. முன்னையது பின்னையது என்னுங் குறிப்புகளிட்டே யவற்றையினி முறையே மறுத்துவருவாம்.

(பின்னையது.)

சிவவாங்கியர் பூக்திசார னென்னும் பாஞ்சராத்திரப்பதடியாகத் திருந்தினு னொனவும், மங்கை மன்ன

னென்னுங் காழுக னெருத்தன் சம்பந்தரை வென்றா
 னெனவும், குருசனென்பவன் சோழமகராஜனைப் பரி
 பவப்படுத்தினு னெனவும், பாஞ்சராத்திரிகள் பித்தர்
 றிவரு மூட மாந்மியங்குரி னுபாசத்தைச் சிவாதிக்ய
 ரத்நாவளி முதற்பாகத்திற் செவ்வனே யலங்கரித்திரு
 ப்பதைக்கண்டு பேரிழவுகொண்டாடி அப்பெரும்புலையார்
 தாறுமாராய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். ஆவை பார்த்த
 வழங்கற்பாலனவன்றான பண்பிறநேனு மவற்றுட்சில
 வற்றைமாத்திர மவற்றின்றன்மை தோன்றவீண்டு விவ
 கரிப்பாம். (குண்டலங்கன்பூண்டிரீர் குளங்கடோறு மூழ்குலீர்,
 மண்டிகட்கள்போலநீர் மனததுமாசுகக்கிலீர், மண்டைபேருடைக
 யனை மனத்திருத்தவல்லிலீர், பண்டைமாலானொழுப பணிநூ
 வாழலாகுமே) என்னுஞ்சிவவாககியர் பாடலுக்கு “அயன்
 ரெழுப்பண்டைமாபெணிதது” என்று அந்வயித்துப்பிரமன
 ரெழுப்படியாகப் பண்டைமாலான நாராயணனைச்சா
 ணம்புகுத்து என்றுபொருள் கொண்டு, அதனல்வாழ்ந்
 திருக்கலாமென்பதேயுரியபொருளெனவும், அன்றிக்கே
 “பண்டைமாலான பணிததுதொழ” என்று அந்வயித்துப்
 பண்டைமாலான சதுர்முகன்பணிந்துதொழும்படி வா
 ழாடப்படலாகுமோ வெனக்கொள்வதே யுரித்தெனவும்
 பொருள்கூறி விசித்திரம்பேசினர். இப்படிக்கன்றிச்சிவ
 பரமாகக்கொண்டால் மண்டையேந்துகையனை யென்ற
 மையால் பிரமன்றலையை யறுத்தபாவந்தலைக்கேறி யலை
 ந்தவனுசியதன்மை வெளிப்படலா லதுசிதமெனக்கழித்
 தனர். இந்தப்பாடல் சிவவாககியம்என்னுந்நூலிற்பெறப்
 பட்டது. இப்படியும் பொருள்விரிப்பாருண்டா? இப்ப
 டிக்கொண்டு குறைப்பது யார்தான்செய்யமாட்டார்கள்?
 இதுமாத்திரம் விஷ்ணுபரமென்றழுதால் மற்றைப் பர
 டல்களுக்கானாக் கட்டிக்கொண்டிழுவெடுப்பது? இனி,
 மண்டையேந்துகையனை யென்றமையா லபகர்ஷ முண்
 டாகாமையையீண்டுப் பிரவசனிப்பாம். பிரமன்றலையை

ச் சிவபெருமான் கிள்ளினாரெனவும், அது சிவனுக்கு ஹத்தியாயமுடிந்ததெனவும், அந்தஹத்தியை விஷ்ணு வொழித்தாரெனவும்வர் கூறிமகிழுவர். அப்பேயர் சித் தாந்தப்படிப்பிரமன்சிவனுக்கும் பரானுபோது பிரம ன்றலையைச் சிவனெப்படி யறுத்தல்கூடும்? இதனால், பிரமன் நனககும்பரான விஷ்ணுவின்றலையை யறுசு க்ககூடும்ன்றோ? இந்தமுறையால தாழ்ந்தவர்க்கேயுயர் ந்தவனாயொறுக்கு மாற்றலுண்டென வன்றோசொல்ல வரும்?இது அசம்பிரதாயமெனல்சாமானியருமறியக்கூ டுமானதாலறுத்தவருயர்ந்தவருமறுபட்டவாதாழ்ந்தவ ருமென்பதே சர்வசம்பிரதிபன்னமாதலறிக. மேலநியா யத்தால் சிவன் பிரமனுக்காதிககபரராக வெளிப்பட் டதேயன்றி விஷ்ணுவுக்குத்தணிந்தவராதலே சாலுமெ னின், தன்னுடைய மகனாகிய பிரமனை யொறுத்த சிவ னைத் தண்டித்துத்தடுக்குமாற்றல் பெருமையால் விஷ் ணுவுஞ் சிவனுக்குத் தாழ்ந்தவரே யாயினர். இதனால், விஷ்ணுவைக் காப்புக் கடவுளென்பதுங் ஊலைவாரிக கொண்டது.இப்படியேயன்றோ பிரமன் படைப்பும்பீட பூரிந்தொழிந்தது? அவன் சிவனாலிழந்த தலையை மீண்டு முண்டாக்கிக் கொள்ளச சத்தியற்றமையால். இவ்வுண் மைபற்றியே யன்றோ (ஸுசூரஸூத்ர ஸ்ரீ சத்யஸூத்ரஃ| சத்யஸூத்ரஃ| சத்யஸூத்ரஃ) என வேதத்திற் கூற ப்பட்டது? இவ்வுண்மை யுணராமல் சிவாபகர்ஷம்ப கர்வது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? இன்னும் பிரமன்பிரு திவிக்கும், விஷ்ணு ஜலத்துக்கும், உருத்திர மூர்த்தி அக்கினிக்குமதிதேவதைகளென்றபடிப்பிரமன் விஷ்ணு விலும், விஷ்ணு வருத்திரானிலும் வியாப்யொனலமை வுடைத்தாக வருத்திரனைக் காட்டிலு முத்திருஷ்டரா கப் பிரமவிஷ்ணுக்களைக் கூறுதலெங்ஙனம்? இந்தவிசா ரத்தாற் பிரமனைச் சிவனாந்தடிந்தது சாமஞ்சல மாதல றிக.

இனிக்குற்றவாளியாகிய பிரமனைச் சிவபெருமான் தண்டித்ததனா லவர்க்கு ஹத்திவருமாவென்பதை யூகிப்பாம். ஹத்தியென்பது கொலையால் வருந்தோஷம். சிவபெருமான் பிரமனது தலையையரித்ததனால் பிரமனிற் பந்தாகப் பிரமாணமில்லாதபோது கொலையால்வரும் ஹத்தியவர்க்குண்டாவதெப்படி? குற்றஞ் செய்தவொருவனுக்குத்தண்டனையாக யொருகாலேவாங்கி வீடுவதனாலரசனுக்கு ஹத்திவந்துவிடுமா? சேதனனாகிய வரசனுக்கே யப்படிச் செய்வது தருமமாக 'வேதம்விதிக்குமானா லவ்வேதத்தையே யுயிரகள் கன்மாறு கூலமாய் விதித்த பரமகருணாசாலியாகிய சிவனுக்கு அச்செய்கை குற்றமாதலெவ்வனம்? பிரமன் றனது தலையொலித்து போய்விட்டதனா ஶிறந்தானுமினும சிவனுக்கு ஹத்திவர ஹேதுவில்லாதபோது கட்டைத் தடியாகத்திரிந்து கொண்டிருப்பவனாகிய பிரமனைத் தண்டித்தது ஹத்தியென லெவ்வன மதிக்கும்? எத்தனையோ பிரமர்தலைகளையும், எத்தனையோ விஷ்ணுக்கள் தலைகளையுங்கோர்வையாகக்கோர்த்து மார்பகத்திற் றரித்திருக்கு மாஹர்த்மியம் சிவபெருமானிடம் வேதாதிக்கள் சொல்வதுண்மையாகவதனாலுண்டாகாத ஹத்தியிண்டெவ்வனந்தலையெடுக்கும்? சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாமொழிந்து போகச் சுட்டெரிக்கும்பெருந்தகையார்க்கோ சேதனகோடிகளிலோர்சந்துவாசியபிரமனைத் தண்டித்ததனால் தோஷம்வரும்? இதுதனால், சிவபெருமானிடமொருதோஷமுமேறினதில்லையென்பதே சத்தியமென்க. (அக்கினி தேவந்தகோத்தென்றுசுக்கரைத்த, வைங்கோலான் சூடி மலையநிப்பிற் - றுக்கியாய்) என்றபடியும், (காற்றங் கதிரவனஞ் சிவமிசா னென்றம்) என்ற படியும்ன்றோ வீண்டமைதி பெறும்? அன்றியும், பிரமனைத் தடிந்தவர் வடுகநாதரென்பதே நூற்றுண்ணிபாதலறியநுது திரிமூர்த்தியுத்திரன்மூர்த்தியிட மயங்கிக்கோடலு மடிந்தது. (காதியாமிர

மால்லைப்பிழிந்துமாங்கனிபோற், கோதிவீசிஐங்கடல்கவிழ்த்தனே
பசெங்குருசி, பூதியாயினு நீடம்புறாக்கபால பாணியனாய், மாது
பாதிபனவையிடப் பகுத்தனன்வடுகன்) என்பதனாற்காண்க.
இவளையே பரசிவமாக நூல்களுபசரித்துக் கூறுமென
க. இவர் சிவவிபூதியேயாகையால். எத்தனையோ பிரமா
களையும், விஷ்ணுகளையும் முண்டு ஏப்பமிட்டவராகிய
வீரிகளாததால் நோக்கினபோதே யப்பேதைசூரம் பி
ணங்கவிடமின்றே ! பிரமன்றலையரிந்ததற்கே ஹத்தியு
ரைத்தவங்கபேரீகிராய றெண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்க
ளே ஹத்திசெய்த காலருதரருக்கு என்னகதி கறபித்த
னர் ? இவ்வழுமுருசித் தாநரிப்படி வீண்பகட்டாடுவ
தைவிட்டுச் சித்தசமானத்தோடு சிந்தித்துப் பரசிவா
கிகயத்திற் பதிந்து பிழைக்கும் வழியை யாமினிகாட
டாநிற்பாம்.

சிவபெருமான் தமதுகரத்தில் பிரமனது தலையை
கதாங்கியிருப்பதெல்லா முயிரகண மாட்டுவைத்த திரு
வருளேயாம். விஷத்தைக்கண்டத்திற் ருங்கியதும், கங
கையைச் சடையிறுங்கியதும், விஷ்ணுவாகியார் தலை
களை மாலையாகக்கொண்டதுமாகிய யாவந் தமது பா
ரமயத்தை யுயிர்களறிந்து பிழைக்கவே யன்றோ சிவ
பெருமானிட முண்மைநூல்கள் கூறும் ? அப்படியே
யன்றோ பிரம்ஹகபாலதாரணமுங் கொள்ளற்பால
து? பிரமஹவிஷ்ணுகளஹங்காரத்தையடக்குதற் பொ
ருடடென வெளிப்பட்ட கபாலதாரணம் சிவனாக்கு
ஹத்தியாகுமா ? பிரமஹகபால தாரணம்போலவே நர
சிங்கனையுரித்த தோலும், திரிவிக்கிரமனை முறித்துவா
ங்கியமுதுகெலும்பு மவீர்நீங்காது தரித்திருப்பதும்ஹத
தியெனவேன்கூற்றிறிலர்? பிரமன்தலையோடுசிவனாகை
யிளிருப்பதெல்லாம் (ஐஸ்வர்யோபாஸ்யை உபாஸ்யை உபாஸ்யை)
என்றதேத்யாகிசுருதிவாக்கியப்படி விஷ்ணுவைச்சுலத்

தில்நெற்றிமீது குத்தி வாங்கிய ரக்தமும், குலத்திற் கோர்த்து வாங்கிய ரக்தமும், ஒவ்வொரு விஷ்ணுவாகக் கசக்கிப் பிழிய வுண்டாகிய ரக்தமும் பிடித்து வைக்கும் பாத்திரமாத் திர மாகவேயன்றோ மேலோர்கொள்கின்றனர்? (நாறுகோடி பிரமர்களுக்கினு, நாறுகோடி நாராயணரங்குனெ, யெதுகங்கைமணலெண்ணிலந்திரா, சுதிலாதநல்லீசனெருவனே) என்னுந்திருவாக் குண்மையால் கண்டுகணர்க. (வேதியனெருகையொடுமாலவன்ய் துதியும்) என்றபடி யுங்கண்டாலன்றோ பிரமவிஷ்ணுக்கள் மாந்தியம் வெளிப்படும்? "எண்ணிலிந்திரகொகசனைபோ பிரமர்களு, மண்மிசைமால்பலாமாண்டனாகான்" என்றபடி யாலுங்காண்க.

இவற்றை யுணரு மறிவில்லாத படுபாவியார் மேல சிவவாக்கியத்தைப் பாழாகவந்தபடி அவர் மதத்தையாழுஞ் செய்யவளியற்றோமா? எமமதச்சார்பேயன்றி நினமராககங்களுக்குமே யன்றோ வதனை யநவயிககவலலேம்? சிவனுக்குவந்த ஹத்தியைத் தனது ரகத பிசுஷ்யால் விஷ்ணுமாற்றினானெனவும், அது ஏசு என்பவர்தனது ரகதத்தா லுயிர்கள் பாபத்தைப் போககொரு ரென்பதற கொக்குமெனவும், ஏசுவுக்குக் கிறிஸ்து வென்னும்பேரிருப்பதுவே கிருஷ்ணனைக் காட்டுமெனவும், அவரைச் சார்ந்தவப்போஸ்தலர் பன்னிருவருளொன்பதே பன்னிரண்டாழ்வார்களைக் காட்டுமெனவும், அவ்வேசுமதத்தில் மோகூவீட்டுக்குச் சுண்ணம்புககல் முதலியன கொண்டு ஏறிப்போகப் பழகட்டி வருகையிற்றடையுண்டுபோயிற்றெனக் கூறியுள்ளதே பாஞ்சராத்திரப் பிரவிஷ்டர் தம்முளு மப்படி நிகழ்ந்ததாகக் கூறுமாந்தியங். காட்டுமெனவுளு சமர்த்திப்பதேயாம். இதனால், ஒருமதமே யன்றோ பாஞ்சராத்திரம, கிறிஸ்து மார்க்க மென்னும் பரியாயநாமங்கீளால் வர்த்திப்பதாகக்கொள்ள விடந்தருகின்றது? இவ்விரு மதங்களைபு

மொற்றுமை செய்யவேண்டுமென்னு மெண்ண மெமக் கில்லாமையா ளிவ்வளவில் விடுத்தனம்.

மேலுண்மையால் (மண்டையேந்தகையனை) என்று சிவவாக்கியர் கூறிய தன்மை வெளிப்பட்டது. மண டைபிரமனதும், அதிலுள்ள இரக்தம் விஷ்ணுவினது மாணுகயா லவ்விருவருக்கும் பரணுனதன்மை சிவனிடம் சித்தித்தது. இதனால் சிவனருள்பெற்ற மேலோரைப் பிரமவிஷ்ணுக்கள் வணங்குதல செய்வாரொன்பது தோ ன்றவே (பண்டைமாலயனொழுப்பணிந்தவாழலாதமே) என விதந்தனராகப்பரமபண்டிதராயுள்ள பெரியோர்பொரு ளாவிரிப்பர். இந்தவியவஸ்தாவிசாரத்தால் மேலபார்த்த ஞ்செய்யத்தலை நீட்டிய தாதனுரைதடுமாறியது காண்க.

இங்ஙனநிற்க, மேலபசவ்யார்த்தத்தையே யவல ம்பித்து வேதபாஹ்யனாகிய சடகோபனுந் தனது தப்பு னாயில (பேசநின்றசிவனாகும் பிரமனனக்கும்பிறர்க்கும், நா யகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்கொண்மின்) எனக் கூ றியுள்ளானாகையால, யாமிதுவரை செய்துவந்த வுபநி யாசத்தைத் தரிசித்தபேர்க்கதுவுந் துசசமாகவே கழித் தலமைதிபெறுமென்க. கபாலநன்மோக்கம் என்றபடிப் பிரமகபாலம் சிவனாகையில் அபாவத்தையடையவேண் டியதாக வப்படிக்கின்றி யவருடையவுபாங்கங்கொ லொ ன்ருகச சாசவிதநிலையினதாக வவந்திருக்கரத்தி லெரு ஞான்றுமஃதமைதல் சுருகிநிஷ்டமெனினப் பேயுரைக் குபஜீவனமெங்கேயுண்டாம்? தோஷமாக வந்திருப்பி னன்றோ தந்நிவிர்த்திக்கிடம்பெறும்? பிரம்ஹவிஷ்ணு வாதி சேதனகோடிகள் கர்வாபஹாங்காரணமாகத் தா ங்கியிருத்தலா லதற்கபாவ மோர்போது முண்டாகா தென்க. கபாலம் சிவனாகையி னீங்கியதுண்டெனினவ ரைக் கபாலபாணியென்று நூல்கள் முறையிடுவதெற் றுக்கு? முன்னர்ப்பற்றியிருந்த சம்பந்தத்தாலெனின்,

அப்படியேயன்றோ பிரமனிடமு முன்சம்பந்தத்தால் ஐம்முகன் என்னு நாமம் பாராட்டல்வேண்டும்? நான்முகன், சதுர்முகனிடயாதி நாமங்களன்றி யந்யதாவழங்க ஹேதுவில்லாதபோது, சிவனாரிடமாத்திரம்பூர்வஸ்திதியை நோக்கலாயிற்றென்ப தென்னபேதமை? இதனால் சிவனுக்கு ஹத்தியால் பிரம்ஹகபாலசம்பந்த ழூண்டாகாமையால் தேவதாந்தர நிக்ரஹாநுக்ரஹத்வ சாமர்த்திய சீலத்தைக்காட்டு முபாங்கமாகச சிவனாரதனைத் தரித்திருப்பது காலத்திரயாபாத்யமாய் அபாவத்தையடையாதென்றே நிச்சயிக்கப் பபடமையால், அதற்கு பாவமுனாத் சடகோபன்முகத்தில சானம் விழுந்ததென்க.

இனி, அந்தியஜன் குஞ்சுகளில் சிவோஷ்டனாகிய குருரனென்றுவழங்கிவருங் குருட்டித்தாதனெருவன் இருந்தவிடந் தெரியாமல காஷாயதண்டவிசாஜனனாயோ டியொளித்த தனதுபரமார்த்த குருவைசசோழமகாராஜன் பயத்தினின்றுங் காப்பாற்றுமபொருட்டு அவனைப் போல் தான் வேஷம்போட்டுக்கொண்டுவந்து அரசனால் கண்தோண்டப்படடி அவமானமெய்திய காலையில் “ஐஷ்வரீரீரீ” என்று அரசர்கோமான் கையொப்பம் வைக்கச்சொல்லிக் கேட்டதற்கு (॥ १००० ॥) எனவக்குருரன் பதிலாக விபரீதஞ்செய்தானாகத் தாமுங் கூறிக்கொண்டு வருமவ்வுண்மையைபு நோக்காமல் மேலே (மண்டையேநதையனை) என்பதற்குப் பொருள் விரித்ததுபோல் (॥ १००० ॥) என்பதற்கும் அக்கோளகப்புலையர் செய்த வியாக்யானத்தையிண்டுச் சற்றுவிபரிப்பாம்.—மேல்வாக்கியத்தில் (பரதரசபத்தலே தரப்பாலேசிவனுக்கு மேற்பட்டவனுக்கு மேற்பட்டவனைச் சொல்லுகையாலே) என்றுகூறி (இவ்வளவுரீலே சிவபரத்வம் சித்திக்கமாட்டாதல்லவா?) என்று சந்தோஷித்தனர். இதைப் பரி

யாலோசிக்கில் அம்முதேவிமகனார் தன்மையே பிரகாச
மாயிற்று. (சிவாத்பரதரம்) என்பதில் சிவனுக்குப் பர
மாயுள்ளதற்குப் பரமென்று இப்பெரும்புலையர் பொ
ருள்கொண்டபடியே பிவர்கள் குருரனுங்கொண்டிருப்
பனாகில் சிவம்=குறுணியெனவும், சிவாத்பரதரம்=கு
றுணிக்கு மேலானபதக்கெனவும் பொருளுண்டாக (து
ரோணமஸ்தித்தபரம்) என வேறுவாக்கியமொன்றை
யவனெழுதநேரிட்டதென்னை? துரோணத்துக்கு மேலி
ட்ட (முககுறுணிபரம்) என்னும் பொருளுண்டாகவந்
றே வவனெழுதல்வேண்டும்? அங்ஙனமெழுதாமையா
ல் குருரனும் சோழமகாராஜனைப்போல் தவறினென
ன்றேயன்றே சொல்லவரும்? தகவர்குருரனைவிட்டு
அரசர்கோமானைமாத்திரம் பாழ்வாய்திறந்து பழியுரை
த்தவப்பதடியை யென்னசெய்யலாம்? அவன் சித்தாங்
தப்படிச்சிவஸ்தானத்தில் குறுணியளவையானபடியே,
பிரமனது ஸ்தானத்தில பதக்கும், விஷ்ணுஸ்தானத்தில்
முக்குறுணியு மளவைகளாகவேண்டியபடியால். “சிவா
த்பரதரம்” என்ற மேலிடத்தில் பரத்துக்குமேலிட்ட
பரம் என்று விபரீதப்பொருள்கொண்ட வவ்விழுதை
யார் பின்வாக்கியங்களைச் சற்றேயுகிப்பாராக. (ஶ்ருத்
ரீதி) என்று சுருதியிலும், “ஶ்ருத்ரீதி” என்று பிரம்ஹ
தேவர் வசனமாக ஷ் பாரதத்திலும் பெறப்பட்டவாக்
கியங்களிற் போந்த பரதரசப்தங்களுக் கென்ன விபரீத
ப்பொருள் சொல்லித் தலைநீட்டுவாரோ அறியேம். மே
ல்வாக்கியங்களுக்கு முன்னமேதானே வியாக்கியாதாக்
களேர்ப்பட்டுப் பொருள்விரித்துள்ளாராகையா லவற்
றோடு முரணி யவ்வந்தியஜமதப்பிரஷ்டர் கோடுகோ
டெனப் புலம்புவாடொனி னதைப்பெரும் பிதற்றெனக்

கழிப்பதன்றி யாரோ சம்மானிப்பவர்? இன்னும் விரிந்
கிற் பெருகும்.

இனி, “யூக்ஸ்பீயுஃசுஃஸ் ரெஸ்ட்ஸ் ஸ்ட்ரூஸ்டிஸ் ஷீஸ்” என்னும்வசனமொன்றைத்தீட்டி யாதொருநூராயணனுடைய மகாவைபவ சாலிகளுமாய் மூன்றுபடிப்பீட்டதுகளுமாயிருந்துள்ள அளக்கிறவியாபாதிக்களிலேபிமசப்தவாச்யனய்ப் பயங்கரானருத்ராவன்மான் குட்டியோடொத்தவனாக ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தானென்று வியாக்கியானஞ்செய்துபுலம்பினர். மேல்வசனத்தில் பதம்பிரித்துகாக்கவந்த வப்பண்டிதக்கமுதையாவார்ஹிமவத்பர்வதத்திலென்றுபொருள்கூறியதற்கு அங்கேயிடங்கொடுத்தபதமேது?(ம்ருகோன) என்பது மான்குட்டியோ டொத்தவனாக வென்று எப்படிப்பொருள்தரும்? பிமசப்தம் ருத்ரபரமாகப் பிரகிருதத்தில் வினியோகந்தேடியதும், சரிஷ்டா, குசா: என்னுஞ் சப்தங்களுக்குப் பொருள்தூறியதும் தலையெடுக்காது! எடுக்காது!! எங்ஙன மெனின், மேல்வசனம் “யூக்ஸ்பீயுஃசுஃஸ் ரெஸ்ட்ஸ் ஸ்ட்ரூஸ்டிஸ் ஷீஸ்” என்று வெளிப்பட்டு யாதொருவருடைய பெரியனவாகியமூன்றளவுகளுமியங்கும் போது, பிம: = பயங்கர முடையனவும், குசா: = குமார்க்கத்தில் சஞ்சாரஞ்செய்வனவுமாகிய, ம்ருக: = ஹிம்ஹவ்யாக்ராதிகள், நசயிஷ்டா = சயனித்துரித்திகா செய்யவில்லையோ, (அவருடைய) ஷீஷ்: = இரண்டு அடிகளையுமறிவோ மென்றுமூன்வாகியத்தில் சேரக்கடவது. இப்படிப்பொருளுரைப்பதை விட்டுச்சிவநிந்தையே தவமாய்க்கொண்டு அப்படிபாவியார்குனாத்த பாழுரைபறந்தது! பறந்தது!! அக்குண்டகச்சேயுதகரித்தபடியு மந்தவசனத்தில் சரிஷ்டா = ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தா எனென்றுபொருள்கூறுவதற்குப் பதமேயில்லை. அவளோ கரிஷ்டாவென

ப்பாடமோதித் தமதுபாமரத்தை விளக்குமாறாயினராகையால். இதைவீவ்வளவில் விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் அனற்பதமாயிருந்தவிருப்புப்படியேறிச் சிவபாரமயத்தைநாட்டி வெளிப்படுத்திய சுலோகங்களுக் குள்ளபடியே அந்த மகிழ்மையுண்டெனி னிக்காலத்திலு மவைகளேக்கொண்டொருவன் சிவபாரமயத்தை முற்படியே யேன்செய்யக்கூடாதென்று விசித்திரம்பேசினா. இவர் ஐயறிவோடு கூடிய மானிடராயினிப்படிப்பிதற்ற மாட்டார். இவர்களிலோர் பேயாழ்ணான்கிழியறுத்துக் கிழியுண்டகதையைமறந்தனர்போலும். அவ்வந்தராயன்பாட்டைப்படியெந்தக்கொசவனாவது தங்கள்விஷ்ணுபாரமயத்தையேனதாபித்துக் கொள்ளக்கூடாது? மல்லாந்துமிழ்ந்தான் மார்மேல விழுமென்றறியாத வம்மடைய சிரோமணியார்க்கதுசெய்தல் தமமால் கூடாதெனக்காட்டியபடியே யாழுஞ் சொல்லகில்லேம். எம்மபெருநிதிகளாய்விளங்கும் ஹரதத்தாசாரியருக்குக் கன்றுமின்றுமேயன்றியென்றுமவ்வாற்றலுண்டெனவும், அவ்வண்ணமேயாவசிகம்வரப்பெறுங்கால் நடத்தவல்ல பெரியோரிக்காலத்திலுமுண்டெனவுந் துணிந்து கூறுவோமாக.

இவ்வுண்மையறியாதுமுழுதுங்குலைக்கத்தொடங்கியவஞ்ஞமலிப்பிறவியார் அத்துஷ்டவாசகத்தின் முகவுரையில்சிலவிசித்திரம்பகர்ந்ததையுமீண்டுவிசாரிப்பாம். தகூறினாமூர்த்தியென்னுஞ்சிவனையும், சரஸ்வதியையும், வால்மீகர்முதலினோரையுந்தம்முடைய சக்திசாகரசீகரத்தாலேயிடுக்கிக்கொண்டமாஹாத்மியம்தங்கள்குதிராமுஞ்சியாகிய ஹயக்ரீவரிட முண்டெனக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். சகலபிரமாணங்களுக்குள் சிரேஷ்டத்மங்களான சர்வோபநிஷத் பிரதிபாத்யராயுள்ள பரசிவப் பிரபுவின் மஹிமார்வங்களை யறிந்தானந்திக்கும் பாக

கியசாலிகளல்லாத பாஷண்டஷண்டாள் துக்கிதாளா ய்ப் பரமேசுவரநின்றையிற்படிந்தே யுழல்வர்! உழல் வர்!! ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோப நிஷத்தீருக நூற நெட்டுப் நிஷத்துக்கள் வேதாந்தமெனப்பிரதயகூதீகரித் திருககுமவற்றுள் ஈசாவாஸ்ய மென்னு முபநிஷத்பிரத மத்தினுபக்கிரமத்தில் “கூஷாஸ்யஸூத்ரம் யத்யுஷ்ண சூத்ரம்” என்றற்றெருடக்கத்தில் ஈசசப்த மிகுப்பீதா லும், முக்திகோப நிஷத்தென்னு முபஸ்மஹாரோபரி ஷத்தில் “சுஷ்ருஷ்யஸூத்ரம் ஈசஸூத்ரம்” இவ்வு ழுத்திரேன ஈசஸூத்ரம்” என்னும் ஸ்ரீராமவசனத்தில கைவல்யசப்தம் வெளிப்பட்டு “ஸஸ்ருஷ்யஸூத்ரம்” என்னுஞ்சுருதியை யநுசரித்துக் கேவலசப்த சிவசப்த ஸாமானாதிகரண்யம் பெறப்படுவதாலு முபகரமோபஸ ம்ஹாரங்களால் சகலோபநிஷதது கருககுஞ்சிவபரதல் சித்தியேபிராப்தமாயிற்று. இவற்றின்மத்தியில் ஸ்ரீதக்ஷி ணமூர்த்திபரமும், ஹயக்ரீவபரமுமாகப் பெறப்பட்ட வுபநிஷத்துக்க ளிரண்டில் தக்ஷிணமூர்த்தியுபநிஷத்தில “ஸுருஷ்யஸூத்ரம்” என்னும்வசனத்தில் குரு சப்தம் பிரகாசிக்கின்றது. ஹயக்ரீவோப நிஷததினாதிம த்யாவஸானங்களில் தேடித்தேடிப் பார்த்துங்குருசப்த மாவது, அதன்பரியாய சப்தமாவது காணக்கிடைதா யிற்று. இங்ஙனமாக, “ஸுருஷ்யஸூத்ரம்” என்றபடி ருகாரமொழிந்த ருகாராந்தகார ஸ்வரூபியா கிய ஹயக்ரீவர்பால் ததஞ்ஞானந்தகார த்வம்ஸகராகி ய ருகாரஸ்தேஜஸ்வரூபராகும் ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்திக்குவி யாப்பியங்கூறியது அவைகதிகபோத மென்றே நிரோ தஞ்செய்யப்பட்டது.

இதுநிற்க, பாசபதம்வாமபாசபதம், தக்ஷிணபாசப தம்எனவிரண்டாகப்பிரிந்ததையேயன்றோ “ஸுருஷ்யஸூத்ரம்” என்றதில்கேசனசப்தங்காட்டுகின்றது? அநி

ல்தகழிணபாசுபதமேயன்றோ சாம்பவாக்கோசர்களாலா
தரிசுக்கப்பட்டுச்சைவாசாரமென்னும் பிரசித்தியடைந்தி
ருககின்றது? இதுகேவலம்வைதிகமென்னுமுண்மை பா
சுபதோபநிஷத் தென்னு மோருபநிஷத்துக் காண்டலே
காட்டும், பாசுபதத்துக்குண்டாயிருக்கிறபடியே பாஞ்ச
ராத்திரதத்துக்கென்றோருபநிஷத்துமுண்டானதிலையா
க் விஷுவதிகநிஷ்டமாகிய வப்பாஞ்சராத்திராவலம்பகர்
வைதிகமாகிய பாசுபதத்தை மேல, “ஸ்வஹிஸுஹிஸு”
என்றசாமரீதிய வசனத்தால் நிந்தைகூறத்தொடங்
கியது பதிவ்ரதாசிஹோமணியைவிடச்சாரியாயுள்ளவள்
பழித்துமகிழ்வதுபோலவேயாம். இவ்வுண்மையறியாது
பாசுபதம் வேதபாஷ்யம் என்று கரகோஷஞ்செய்வா
தூக்கதியை யாமென்னென்று வியப்பது? உபநிஷத்து
குகளின் மத்தியிரு பெறப்பட்ட பாசுபதம் அவைதிகமு
ம், அங்கே பெறப்படாத பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமுமா
வது கூலிகாலப்பண்பாம். இனி விவிலியதாலும் வைதிக
மாகவீரமபோலும், இப்படி வரம்பிகந்துவாய்வம்பாடு
மந்தபரம்பரையார்க்கு எத்தனைகோடி நியாயங்காட்டி
னுமேருது! ஏருது!! இதனால், வைதிகராகியபாசுபதர்
குகலிடத்தில் பாஷண்டராயுள்ள பாஞ்சராத்திரிகள் தூற
அந்நுஷணம் நிஸ்புருஹமென்க.

இன்னும், “ஹிஸுஹிஸு ஸ்வஹிஸு ஸ்வஹிஸு”
என்னுமகுதசம்விரிதாவசனத்தால் பாஞ்சராத்திரிகளே
கௌதமசாபத்துக்குள்ளானதைமறைத்துப் பாசுபதர்க்
கேயதுவந்தது என்றுகுறைத்தழு நாய்களைப் பிரமாண
மென்னுந்தடிகொண்டு மண்டைபிளக்கவடிப்பதேயுத்த
ம்! டுத்தம்!! இப்படியேயின்னும், வேதத்திலில்லாத “ஹிஸு
ஹிஸு ஸ்வஹிஸு” என்றும், “ஹிஸுஹிஸு ஸ்வஹிஸு” என்றுஞ்
சில பொய்யுரைகளையும், வைதிகஹீனனாகிய வேதாந்த
தேசிகள் என்னுந்திருட்டுப் பெயர்த்தாதனும், அவை

திக சீலனாகிய அந்தியஜாரியனுங் கூறியுள்ள சிலதப்பு வசனங்களை யுமே யாதரவாய்க்கொண்டு பாசுபதபங்குஞ் செய்வவந்தவப்பஞ்சமச்சிரோஷ்ட டொண்ணெம்பபடி முன்னுக்குவரும்? மேலெடுத்துக்காட்டியவநாசாரிய டொன்னுங் காட்டெருமைகள் வீழ்ந்துகலக்கிய சர்வஜனோபயுக்தமான பிரமாண மென்னுந் தடாகஜலத்தைத்தெளிவித்துவழங்கவந்த தேசிகரதநமாய் விளங்கும் ஆப்பிதீக்ஷிதஸ்வாமிகளை யோர்தேவதாசியானவன் பரிபவப்படுத்தினுள்ளென்று அப்பேதைமகனார் பின்னும்புலம்பினர். இதைவிசாரிக்கையில், தீக்ஷிதஸ்வாமிகளால்பலமுறைய பஜயம்பெற்றுப் பரிபவமெய்திவந்த தாத்தாசாரியென்னுமவைதிகனுவன் தீக்ஷிதருபத்திரவத்தைப்பொறுக்கமாட்டாரம விவரிடத்தினின்று மெப்படித் தப்பித்துக் கொள்வதென்றோநாள் தன்னுடைய மனைவியோடு யோசிக்கையில், அம்மாதா சிரோமணி புருஷனுக்குத்திருப்திகூறி அவரை நானஜெயித்து விடுகிறேன்பாருமென்று மறுதினந் தாத்தாசாரியோடு தானேராஜசபைக்குவந்தனர். அந்தமஹாசபையில் தாத்தாசாரிக்குப்பக்கவினின்றுகொண் டபசாரஞ்செய்பவள்போலபினயித்திருந்த வப்பார்ப்பனமாதா அங்கேயெழுந்தருளி யிருந்த தீக்ஷிதமூர்த்திகளுந் கெதிராகத் திரும்பிக் கொண்டு நமைமேலிட்செ சொறிகின்ற வியாஜமூலத்தால் அவர்பார்க்கும்படித் தன்காலேத்துக்கித் தொடைமூலத்தையவருக்குக் காட்டினள். உடனேதீக்ஷிதர் தலைகுனிந்து நிமிர்ந்துபாராது விட்டனர். இப்படிக்குத்தலைகுனிய நேரிட்ட துண்மையே! இந்தப்பிரபாவமெல்லாந் தங்களாசாரியர், ஆசாரியஸ்திரீகள்மகிமைகளாகவே வெளிப்பட்டவதிசயமே! அதிசயம்!! இப்படியவந்தமுளவற்றை விரிப்பது அவசியமன்று.

இதுநிற்க, “ஆகாசாத்பதிதம்தோஷம், யதாகச்சிசாகாம், சர்வதேவநமஸ்காரம், கேசவம்பிரதிகச்சீதி” என்னும்வசன

மொன்றெழுதி, இதை ஸ்மார்த்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னுந்திரிமதஸ்தருந் தினமும் அதுஷ்டானுர்த்தத்தில் படிக்கின்றார்களெனவும், இதுகுறுநிலமன்னர் பகுதியெல்லாஞ் சக்கிரவர்த்தியினிடத்தே யடைவது போலச் சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசுவரராய் விளங்கும் விஷ்ணுவினிடத்தே சகலதேவர்களுமடைய வேண்டிமென்பதனைக் காட்டுமெனவும் “மோட்சயிச்சேத ஜநார்த்தநாத” என்றபடியறிந்த சிவத்விஜர் சந்நியசித்து ஏகதண்டந் தாங்கினவராகிச் சதாநாராயண மந்திரத்தையேயுச்சரிப்பதன்றியில் தங்களையாரேனும் வந்தனாதிவழிபாடுகள் செய்யுங்கால் நாராயணஸ்மரணையே செய்கின்றார்களெனவும், இவ்வுண்மையையறிந்துமுலகில்விஷ்ணுபாரம்யபுத்திவராமல் சிலர்கெடுகின்றன ரெனவு மவ்வழுமுஞ் சித்தாதர் அதிகமனஸ்தாபத்தையடைந்தனர்.அப்பெருந்துலோகியார்க் செப்பொழுதும் விசனப்பட வேண்டியது பூர்வாபரகர்ம பலமாகையால்புக்தந்தான்.

மேல்கலோகங்களில் “கேசவம்பிரதிகச்சத்” என்னு முண்மையை யறிந்தே சத்துக்களாயுள்ள பேரியோர் சிவாராதனத்திற்பரத்துவபுத்திபண்ணிவருகின்றனர். எவ்வகைமெனின், சகலதேவர்களுக்கு மாத்மாக்கள் செய்கிற நமஸ்காரத்தைக் கேசவபதவாச்சியவாகிய நாராயணர்வாங்கிச்சிவபெருமானிடஞ்சேர்ப்பிக்கின்றார் என்பதேயுண்மைக்கருத்தாம். “நாமாயநாயகாயநாமாய” என்று நாராயணனுக்கே சகலத்தையும்ர்ப்பணஞ் செய்கிறதும், “சக்ஷுருக்ஷுருவரு” என்கண்ணன் கீதையில் சொன்னதும் சிவனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதற்காகவேதவிரவேறில்லை. “புஷ்புருஷுருவரு” என்னுங்கீதாவாக்கியத்தால் பிரம்ஹசீப்தார்த்தஸ்வரூபனாய் விளங்குஞ்சிவபெருமானையே கிரகிக்கவிடமுண்டானதால் தேவ

தாந்தர பாரம்யசித்தி யங்கேதலேகாட்டாரதெனவறிக.
இதை யுவமித்துணாக்குங்கால் குடிகள் கலெக்டரிடத்
திற்கொடுக்குங் கந்தாய திரவியங்களைக் கவர்னர்வா
ங்கி.மஹாராணியவர்களிடஞ்சேர்த்து விடுவதே யோசி
க்கப்படுமாயைவா விவ்வுபமானதீர்க்கபரியாலோசனையி
ல்நாராயணபரத்வம்நாடாது! நாடாது!! குடிகள்உயிராக
ளும், கலெக்டர்கள்தேவர்களும், கவர்னர்விஷ்ணுவும், ம
ஹாராணியார் சிவபெருமானுமாகவுவமைகூறியசாத்ரு
சத்தால் (தேசவம்பிரதிபச்சக) என்பதற்கு விஷ்ணுவாதிக்ய
ஹானியுண்டாயிற் றென்க. தேவாநருக்குப்பிறர்செய்யு
நமஸ்காரம் கேசவனையடைகிறதென்பதைவிட்டுக்கேச
வனுக்குத் தேவாகள செய்கிற நமஸ்காரம் என்றுபொ
ருள கொண்டுவமைகூறியவம்ஸூட்சிரோமணியார்புத்தி
யின் தெளிவே! தெளிவு!! கேசவமூர்த்திக்கு அநு
யாதிபதித்வ மிலலாவிடினும் சிவபக்தசிரோமணியாகை
யால்பிரதக்ஷிண நமஸ் நாராதி ஸ்தோத்திரங்களால் அவ
ளையாராதித்தல சுவனவிகேஜனசம்மதமேயாம். இந்
னால, ஸ்மாரத்தீஸர் (தேசவம்பிரதிபச்சக) என்றுகூறுவத
னாலுண்டாகிய சிவபரத்வஹானியாது? அவர் செய்
யும் பஞ்சாயதனபூசையில் சிவவிங்ஙப் பெருமானுக்கு
மத்தியஸ்தானத்தி லுசஸ்பிடமிட்டு ஏனையசாளிக்கிராம
மூர்த்தி முதலிய நால்வர்களுக்கு சுற்றுமூலையளிகளி னீச்ச
பிடங்களிட்டு ஆராதிப்பதுமேயன்றோ சிவபாரம்யத்தை
க்காட்டும்? இன்னும், ஆவுடையாளான விஷ்ணுவீழும்,
விங்கவடிவமான சிவபெருமான் மேலுமிருப்பதனாலும்
வ்வுண்மைவிளங்கும். சாளிக்கிராமமாத்திரம்விஷ்ணுஸ்
வருபமென்பதொழிய வாவுடையாளே யங்ஙனம்பாஞ்ச
ராத்திரிகளொப்பார். ஒப்பாவிடிவ், மோகினியவதாரஞ்
செய்தவிஷ்ணுவைப் பலாத்காரஞ்செய்து துரத்திப்பிடி
த்துக்கீழேதள்ளித் தர்ஷிக்கும்பேரது அந்தச் சிவதேஜ
ளை மோஹினிதாங்கி மாட்டாமீல் கெண்டமென்கிற

கன்னப்பிரதேசத்தால் வார்த்திசெய்ததினால் கெண்டகியென்னுந்நிபுண்டாயிற்றெனவும், அதிலுள்ளசிலைகளேசாலிக்கிராமமும், ஆவுடையாளுமாகப்பிரத்யக்ஷீகரித்திருப்பதென்று நூல்களாலும், அநுபவத்தாலும் மேலோர்கூறுவதைப்பெய்ப்படிபரிகரித்துக்கொள்ளக்கூடும்? சிவபெருமானை யூர்த்துவரேதசென்று வேதங்கள் கூறுமுண்மையே யன்றோ மோகினிபால்சிந்திய வவருடைய ரோதசு மேல்நோக்கி வாயின்வழியே வந்துவிட்டது? இப்படியனந்தபிராகாரத்தால் சிவசம்பந்த நோக்கத்தால்விஷ்ணுவாராதனம் ஸ்மாரத்தாகளுக்குப் பரிக்ருஹீதமும், சிவபரத்துவபுத்தி||முண்டா யிருப்பதறியாது அளர்விஷ்ணுவாராதனம் பண்ணுகிறார்களேயென்று ரோதனஞ்செய்யவந்தது எப்படியேற்றம் பெறும்?

மேற்கூறிய நியாயமேயன்றி அன்யதாகிரகிப்பது கூடாது. எங்ஙனமெனின், “ஸ்வஹஸ்யஸுலாஸந்யை ஸ்வஹஸ்யஸுலாஸந்யை” என்று ஒரு நருதியால் சர்வதேவதா நமஸ்காரம் ஸ்ரீசிவபெருமானையே சேரக்கடவதென்னு முண்மை வெளிப்பட்டமையா விந்தச்சுருதிக்குவிருத்த பரமாக (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் ஸ்மிருதியில் பொருள்கோடல் அசங்கதம். இந்தஸ்மிருதிவசனம் கேசவராயுள்ள நாராயணரிடத்தில் சர்வநமஸ்கார மடை வதென்று மாத்திரமே யுணர்த்திற்றன்றி நாராயணரவ ற்றைச்சிவனுர்க்கர்ப்பணஞ்செய்கிறொன்று விளக்கின தில்லையெனின், அந்தவாக்கியந்தானே சர்வதேவநமஸ் காரம் என்று பொதுவானே சொல்லிற்றன்றிச் சிவ னுரை விளக்கிற்றன்றாகுவின், பிரகிருதோபயுக்த சாதக மாகாதெனத் தள்ளப்படும். சர்வசப்தத்தாலே சிவனு ருமடங்குவரெனின், சர்வசப்தத்தாலே கேசவருமதில டங்கலால் வியபிசரிக்கப்பட்டொழியும். யாவருக்கும் எஜமானனென்கையில், யாவரும் என்பதிலெஜமானனை

க்கூட்டுவதுதவறெனின், இந்திரனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையில் அவன் பிரமனாதிபதிக்குத் தலைவனாகத் தென்படுமா? பிரமனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையில் அவன் விஷ்ணுமுதலினோர்க்குத் தலைவனாகத் தென்படுமா? அப்படியேயன்றோ நாராயணரிடமுங்கொள்ளத்தக்கது? நாராயணரிடத்தில் சர்வதேவநமஸ்காரம் சேருமென்கையி லவருக்குக் கீழிட்டசர்வநீமென்றே பொருளுண்டாமன்றி அவர்க்குப் ப்ரமாய்வினங்குஞ் சிவபெருமானு மவரி லடங்குவனென்ப பொருள்பயவாது. இவ்வுண்மை விசாரததாலும், மேற்காட்டிய சுருதிபோதகத்தாலும்சிவனார்க்கேவிஷ்ணுவீரான சர்வதேவதா நமஸ்காரம் அர்ப்பணமாதல் வைதிகநிஷ்டராயுள்ள சத்துக்கள் துணிபாம். இப்படிப் பொருள்கொண்டாலன்றி அபபேதமகனாருதகரித்த ஸ்மிருதிவாகியம் பிரமாணமாகாது. மேலயாமுதகரித்த சுருதிக்கு விரோதப்பட்டுப்போமாதலால்.

இதுபிற்க, சர்வகர்மாரம்பங்களிலும் திரவியசுத்தி செய்யத்தொடங்குகையில் புண்டரீகாக்ஷ ஸ்மரணை செய்யத்தக்கதென்றும் பாஞ்சராத்நிகள் புலம்புவர். சாமவேதம் பிரதமமந்திரத்தில் சர்வகர்மாரம்பங்களிலும் விருபாட்சஸ்மரணையே செய்யத்தக்கதென்றுணர்த்தும். “ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:” என்றுபக்கிரமித்து “ॐ நம:” என்றதைமுற்றும்பிரசம்சித்து “ॐ நம:” என்று கூறுகையாலும், இதற்குப்பிரம்ஹணமாகச் சைவபுராணத்தில் “ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:” என்று பெறப்பட்டதாலும் சர்வகர்மசமாராத்யகைவாதியந்தங்களில் சிவபெருமானே சொல்லப்பட்ட வுண்மை வெளிப்பட்டதனால் நித்தியகர்மமானசந்தி விஷ்ணுபாரம்பம் பெறுமென்றழுவந்த் நிகிருஷ்டோக்தி நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க, சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் புதியான பரமேசுவரரென்று விஷ்ணுவைச் சொல்லிக்கொண்ட வப்பதிதர்பேராசை சாலப்பெரிது! பெரிது!! ஈசுவரன் கோயில், பெருமான்கோயில் என்றுலகில் சர்வதர்சாதாரணமாய்நுடியாகவழங்கிவரு மதுப்பலத்தாலும், “சுரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ” என்னுங்கீதாவசனத்தாலும், “சுரீஸ்ரீ” என்னுஞ்சுவேதாசுவதரமந்திரத்தாலும், மாயியானசிவபெருமனுக்கேபரமேசுவரத்வம்சித்தித்தபன் பால்விஷ்ணுவின்றலையி லதையேற்றப்பார்க்குதல் சந்திரவரத்தீயினுடையமணிமுடியையேவலாளியொருவனு சகுச்சுட்டமுயலும் பண்பிலிழிந்தொழியும், “சுரீஸ்ரீ ஸுரீஸ்ரீ” என்னுஞ்சுவேதாசுவதரவசனத்தாலும் சர்வலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசுவர ரின்னொரோபது தெற்றென விளங்கும். இனி (மோட்சமிச்சேத்தநார்த்தனா) என்று காட்டிய வசனம் சிவாதிக்ரதநாவளி முதற்பாகத்தில் (க00) வது பக்கமுகல் (ககக) பக்கம் வளையில் விசாரித்துக்கண்டுககப்ப ட்டிருந்தலேபோதும். இதுநிற்க, சிவத்விஜராயுள்ள பேர் சந்யசித்து ஏகதண்டந் தாங்கித் திரிகின்றன னொனவும், அவனாயாராவது வந்தனாதிகள் செய்தால்நாராயணஸ்மரணை செய்கின்றனொனவுங்கறியு விசித்திரத் தைபோசிப்பாம். சிவத்விஜர்க்குச சந்யாசம் யாண்டும் விதிக்கப்படாத துட்பந்தேராமல் அவர்க்கு ஏகதண்டத் தைபு மேடுத்திசைத்த வவ்வேழைமகஞ்ரிழிவுனாயேற் றம் பெறுதலெங்னம்? ஏகதண்டந்தாங்கு மெதிவரர் சந்யாசியவிப்பிரருட்சந்யசித்துக்கொண்ட ஏகாத்மவா திகளே யாகுமுண்மை யறியாமல் பதார்த்தத்திகய்போ தகர்களாகிய சிவத்விஜரென்னும் ஆதிசைவப்பரவ்வ சந்யாசர்த்தை யாரோயிக்கவந்த வசட்டுனையடியேன் றப்பந்ததென்ன இத்தால், சிவத்விஜர் நாராயணஸ்

மரணை செய்கின்றார் என்னு நசையுரையுநாசம் பெற்ற தென்க. ஆகவே, சாமானியவிப்பிரர்க்கே அது ஆசார மாயிற்றென்பது வெளிப்படை. அவளோனு மவ்வாசார மபற்றுவதென்னையெளிவின்,மேல்(கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் வாககியத்துககுரைத்த நியாயபரியாலோசனை யிலதனனும் பாதகமுண்டாகாதென்க. பிறர்செய்யுநம ஸ்காரங்களை ஸ்மார்த்த எதிகள நாராயணருக்கு எப்ப டி வந்தனபூர்வகமாய் அர்ப்பணமபண்ணுகிறார்களோ அ நதப்படிக்கே நாராயணரு மவற்றைவாங்கிவந்தன பூர்வ கமாயச சிவனுரிடம் அர்ப்பணம்பண்ணி விடுவாரெளி ன், அதனால் விஷ்ணுவாசு உதகாலும் பிராப்தமாய் தெப்படி? விஷ்ணுவாசு,கனமுதரியன சைவருக்கும், ஸ்மார்த்தருக்கும் பிரோதமாயினன்றோ நாராயணஸ்ம ரணமால விஷ்ணுவாதிகய, தலையெடுக்கும்? சிவபக காகசோசென்னெண்ணப்படுவாராகிய நாராயணரை ஸ் மார்த்தல சிவஸ்மரணை மாததிரமாகவே கொள்ளப்படு மென்க. நாராயணஸ்மரண செயற்போதினுங் குற்றமி லையென்பது மாததிரமே யாபிண்டு விவாரிக்கவந்தத ன்றி அநநாராயணஸ்மரணையே எதிகளுக்குரித்தான முக்யமநதிரமென வங்குகரித்ததல்ல! அவாக்குமுக்கிய மநகிரம் பிரணவமாகிய தாரகமேயாகையால் மந்திர ராஜமாகிய வப்பிரணவமாகிய வுரோந்க்கியவழிக் கேவ லஞ சடத்வமபெற்றுப் பிணமாததிரமாகவே கழிக்கற பாலதாரு மவ்வசட்நமந்திரம் எப்படி யெதிவராக்கு முக்கயப் பிரதாயகமாகும்? எந்தப் பத்ததிக்காரரும் எ திகளுக்குநாராயணஸ்மரணை விதியாமையாலும், எதிக ளுட சிலர் பிரணவத்தையே யுச்சரித்தலாலும், வேறு சிலர் சிவஸ்மரணையே செய்தலாலு மவை சிஷ்டாசார மாததிரமாகவே கிரகிக்கப்படு மென்க. இவ்வுண்மை யை விசாரியாமல் சிவவேதியருக்கும், சாமானியவேதி யருக்கும் வேற்றுமைதெரியாது குழறிவழிந்த வப்பட்ட

டைநாமப் பாஞ்சராத்திரியார் விஷ்ணு பாரமயம் நாட்
டவெழுந்தது சேற்றில்நட்டகம்பமாயிற்றென்க.

இங்ஙனநிற்க, பசவக்கீதையிலுள்ளதாகவொருவ
சனத்தையும், பாகவதத்திலுள்ளதாகவொருவசனத்தை
யுங்காட்டி யவ்விரண்டு வசனங்களாலும் விஷ்ணுவைந
காட்டிலும் வேறுதேவதாராதனஞ் செய்தல் பிழையா
மென்னும் பொருளை விளக்கி, அதனால் ருத்ரேந்திராதி
யாகளுடைய அந்தராதரங்களை யறிந்து விசிதமாகத்
தெரிவிப்பது எப்படித் தூஷணமாகுமென்றுதாம்செய்
யுஞ் சிவநிந்தைக்குப் பரிகாரந்தேடமுயன்றனர்.

இதனை முறையே பரிகரிப்பாம். கீதையில் “ఉత్తమ
పురుషస్త్యన్యః సర్వమత్యైశ్వర్యాహుః | యోలోకత్రయమువిశ్వభిభృతః
స్వయంకృత్వః” என்னும் வசனத்தால் அழிவில்லாத ஈச
வரனென்று யாதொருவன்மூன்றுலோகத்தையும் பரித
துக்கொண்டிருக்கின்றானோ, அன்னியனும், உத்தமனு
மாகிறவவனே ஆத்மாவென்றுசொல்லப்பட்டான் என்
றுபெறப்பட்டது. இதனால், புருஷனென்று சொல்லப
பட்டவன் யாவனோ, அவனே யாச்சிரயிக்கத்தக்கவனெ
ன்றுகொண்டு என்னாலே சரணமடையப்பட்டிருக்கும
ந்த வீசனையே நீயுஞ் சரணமடையக்கடவாயென்றுஅர்
ச்சனனைக்குறித்துக் கண்ணன் சொல்லிய வாய்மைப்பா
டுவெளிப்பட்டது. “ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం హృదీశ్వరస్త్వ
భృశుయతాసర్వభూతాని యంత్రాయాధానిమానసా | తేనైవసర్వణం
భృశు సర్వభూతేభారత | తత్ర సదాత్మరాంశాః | స్థానప్రాప్త్యనీశా
శ్చైవ” என்னும் வசனத்தால் வராய் அர்ஜుன! మాయ
யாகிற యந்திரమెన్నీஞ్ శక్తకారத்தை యடைந்திருக்கிற
శకలపిరాణినికీ యున్దేను మాయయాలక్షిత్తర్హిక్డొణ్ణ
దిరుప్పవరాయ్శ శకల పిరాణినికొడయ మ్మరుతయత్తిల్

யாவிரிடுக்கின்றனரோ, அவரையே சகலமான தன்மையாலுஞ் சரணமடையக் கடவாய். அந்தவிசுவரணுடையவதுக்கிரகத்தினால் சர்வோத்தமமான சாந்தியையும், சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையும் அடைவாயாக. என்று கண்ணனருச்சுனனுக் குணர்த்தியதாக வெளிப்பட்டது. எந்தவிடத்திற் சேர்ந்தால் திரும்புகிறதில்லைபுரானென்று கூறி மீண்டுஞ் சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையடைகிறு யென்று ஏகப்பிரயோஜனத்தையே யுணர்த்துந்தன்மையாலும், உத்தமனாயுள்ளவனும், அன்னியனுமென்று சமானாதிகரணங்களாயுள்ளவைகட்கோரிடத்தில் புருஷ சப்தம் பிறந்துள்ள தன்மையாலும், ஈசுவரனென்னுஞ் சத்தங்களுக் கர்த்த மொன்றாகவே தோன்றுகையாலுமின்ன சுபாவசிலங்கண்டபாட்டிற் கேற்பக் கண்ணனால விளங்காநின்ற பொருட்டலைமை பரமசிவனிடந்தானே யெய்திற்றென்னும்படிச் சண்ணென்றும் பிரபத்திபண்ணி வணங்கக் கடவதாகிய பொருள்வரணிக்கப்பட்டது. இப்படி யொவ்வொரு வாக்கியமும் சிவபாரமயத்தையே காட்டவெழு முண்மையை யறியாமல் கீதையில் விஷ்ணு பரத்வமுளதாகச் சொப்பனங் கண்டமுதது சோம்பேறி வாதமாயிற்றென்க.

இனிச் (சிவபாரமயப்பிரதரிசிநி) என்னும் பிரபந்தம் யாம் செய்துள்ளோமாகையால், அதனுள் (கங்காதாரணப்பிரக்யானம்) என்னும் பகுதியில் கிருஷ்ணபாகவதம் பிரமாணமா, அப்பிரமாணமா வென்பதைப் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனம். அதனால் ஷெபாகவதத்தாற்பெறப்பெடும் விஷ்ணு வாதிக்ய வசனங்களுசாமஞ்சசமேயாம். அதலுப் பிரமாணமெனக் கொண்டபோதும், அந்தப்பாகவதத்திற்றானே "धर्मो रक्षति रक्षितः" என்று வசனத்தால் சர்வஜகத்காரணரும், சமஸ்தசரீர அந்தராத்மாவமுமி

யசிவபெருமான் உனது வேகத்தைத் தரிப்பாரென்று கங்கையைப்பூர்த்துப் பகீரதன் சொன்னதாகப் பெறப்பட்டது. “सर्वविश्वेश्वरः सर्वभूतानां स्वामी सर्वलोकेश्वरः सर्वदेवताणां स्वामी सर्वभूतानां स्वामी सर्वभूतानां स्वामी” என்னும் வசனத்தால் ஹேரபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக் டுரூகாள், விஷ்ணு, இந்திரானிவர்களாலு மடையக்கூடாதது, சத்வரஜஸ்தமோகுணரகிதமாகவும், பேதரகிதமாகவு முள்ளது எனவும் பெறப்பட்டது. இவ்வசனத்தில் குணவிசேஷங்களாகிய வுபாதியோடு கூடிய பிரம்மவிஷ்ணுருத்ர பேதரகிதமென்பதும், இவர்களுடைய சமஷ்டிருபமான பரசிவாத்மகமென்பதும் நிரஸ்தபேதம் என்பதறை பெறப்பட்டது. “सर्वभूतानां स्वामी सर्वभूतानां स्वामी सर्वभूतानां स्वामी” என்னும் வசனத்தால் திக்குகளிலும், மூகாசங்களிலும் பூமியிலும் பரவிச்சுதிக்கக்கூடாத வீரியத்தைபுடைய காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயத்தவர்களாகி யொருவராலுங்காப்பாற்றப்படாதவர்களாயத் தங்கள் பிரபுககளுட்படப்பிரசைகள் பரமசிவனைச் சரணமாக வடைந்தார்கள் என்று பெறப்பட்டது.

இப்படிச் சிவபாரம்யங்களே பாகவதத்தானும் பெறப்படுகையா லதுகொண்டுஞ் சிவாபகர்ஷத்துக்கிட நதேடியது செல்லாது! செல்லாது!! மேல்கீதையினாலும், பாகவதத்தாலும் கிருஷ்ணனும், ஆர்ஜுனனும் சிவாராதனம்பண்ணினார்க ளெனவும், காளகூடபக்ஷண சமயத்தில் பீரம்ஹவிஷ்ணுவாதி சமஸ்தமானபேருந் திரி மூர்த்தியுத்திரனராகிய சிவபெருமானையே சரணமாக வுடைந்தார்களெனவும் பெறப்பட்ட வுண்மைகண்டறி யாது விஷ்ணுபக்தனானவன் சிவனைத் தரிசித்தல் முத லிய சக்தகாரங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றழுவந்த்ரோத னமொழிந்தது! ஒழிந்தது!! சக்கிராங்கிதனாகியவிஷ்ணு பக்தன் பரிபாகஹீனத்தினால் சிவாராதனத்துக்கனர்

ஹத்வமுடையானென்ப தெமக்குமுடன்பாடே யாம். இவ்வுண்மை முடிவால் சிவபக்தாக்சோசர யுள்ளபேர் சிவேதரபரத்வ புத்திபண்ணி விஷ்ணுவாதிதேவதாந்த ரத்தில் பக்திபண்ணுத லசப்யமென்று கூறும் பரத்மபு ராணவசனத்தை யிண்டுப் பிரவசனிப்பாம் “*सर्वज्ञोऽस्य* *सर्वज्ञोऽस्य* *सर्वज्ञोऽस्य* *सर्वज्ञोऽस्य* *सर्वज्ञोऽस्य*” என்னும் வசனத்தால் சிவன் கடவுளல்ல விஷ்ணுவேகடவுள் என்னும் பாபபுத்திமேற்கொண்டு யாவ ள் விஷ்ணுவைத் தரிசிப்பானே, அவன் உடனே சிவத் துரோகியாய் விடுகிறான், சிவத்துரோகம் பெற்றவதன ல சந்தேகமின்றி நரகானுபவசித்தி யவனுக்குப் பிரப தமாம் என்று பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையே (சுற்றை வார்சுடமெம் மண்ணல் கண்ணுதல்பாநாணை, மற்றுமோர்நெ ப்வந தனையுண்டெனநனை நதெம்மாந, சுற்றிலாதவனாக்கண்டா லம்மநாமஞ்சுமாநே) என நம்பெருளு செல்வமாய் விளங் கும் ஸ்ரீமந்மணிவாசகப் பிரபுருதிகள் கட்டையிட்டரு ரியபடியிங் காண்க. இன்னும், “மாயானுன் முகன் முதலிய தேவனைணங்க, மேடபூசனைசெடபவர் நரநிடைகீழ்வார்” என் னுமாளன்றோர்வசனமுஞ் சான்றதல்காண்க. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும். மேல்விசாரத்தாற் பெறப்பட்டன வெல்லாம் விஷ்ணுவைச் சிவனுக்குப் பரனாகவணங்கு தல கூடாதென்ப தொழிய வவனாயறவேவணங்காமல் கைவிடவேண்டுமென்பது கருத்தன்றும். “*नारायणो* *नारायणो* *नारायणो* *नारायणो* *नारायणो*” என்னும் வாக்கியத்தால் விசார மின்றி நாராயண்திராமங்களை விட்டுவிட வேண்டியது என்று கொள்ளக்கிடைக்குமே யெனின், நாராயண்தி ராமங்களையே மோகூப்பிரதாமகமெனக் கொள்ளுமலி வேகந் தொலைப்பித்தற்கே அது உபகாரமாகும். என வே, மோகூத்துக்குப்பரம்பராசுதனமெனக்கொண்டு சாட்சாத்நாக ஸ்ரீபஞ்சாகூரத்தையே ஸ்தூலகுட்சுமங் களாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இது

னால், விஷ்ணுமூர்த்தியைச்சாம்பவராயுள்ளபேர்துவே
ஷியாரொன்பது சித்தம்.

(பின்னையது)

[illegible]

னேத்தவிர வேறேயொரு பதார்த்தமுமில்லை, நானேசக
 லமுமாயிருக்கின்றேன், என்னிடத்திலேதானே சகல
 முயிருக்கின்றன. அதனால், காசியில் மரணவிச்சையு
 டையவரால் இரவும்பகலும் நானே பூசிக்கவரியுவனாகி
 ன்றேன், அவ்விடத்தில், பயங்கரமான முகங்களுள்ள
 கணங்கள் நானாவிதமான நகங்களுள்ளனவும், நானாவித
 மான சஸ்திரங்களைத்தாங்கினவும், நானாவிதமானரூபங்
 களைத்தரித்தனவும், நானாவிதமான வடையாளங்களைப்
 பிற்றனவுமாக விருக்கின்றன. அந்தக்கணங்கள் யாவும்
 விபூதி தாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பனவும், ருத்தி
 ராக்ஷமாஸிகாபரணம் பூண்டனவும், அஞ்சலி கூப்பின
 வுமாகி நித்திரை அபித்தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்
 கின்றன. அவ்விடத்தில் பூர்வதிகில பிரம்ஹாவானவர்
 அஞ்சலி செய்துகொண்டு இரவும்பகலும் என்னையே
 யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர், தென்திக்கில் விஷ்
 ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பினவராகவே யுபாசி
 த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர், மேறழிசையில், இந்திரன்
 வணக்கத்துடனாபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன், வட
 திக்கில் அக்வினி வடிவத்தையுடைய வுருத்திரர் என்னே
 யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்று சிவனாரருளி
 சசெய்ததாகப் பெறப்பட்டதோடு தென்நிசையில் முக்
 திஸ்தானமென்னு மோரிடத்தில் முக்திமண்டபமொன்
 றிருக்கின்றது, அந்தமஹாமண்டபத்தில் அநேக கணங்
 கள் ஆபுதத்துடன் கூடினவாகிலோகபாலனஞ் செய்கி
 னறனவும், பாபிகளைப்பிடிக்கின்றனவுமாக விருக்கின்ற
 ன, அவ்விடத்தில், மஹரிஷிகளும், சாம்பவர்களும், பா
 சுபதர்களும், மஹாசைவர்களும் வேதபூஷணமான ஐசு
 வபஞ்சாக்ஷரத்தையே தாரகமாகப் பிரணவத்துடன்
 ஜபஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷத்துடன் வசிக்கின்றார்
 கள் என்று வெளிப்பட்டது. இங்ஙனம் பெறப்பட்ட
 வுபநிஷத் பிரமாணங்களால் காசிஸ்தானவாசிகள் தன்

மையினிதுவெளிப்பட்டமையால் அந்தக்காசியில் தென்
 ரிசையிலிருந்துகொண்டு சிரசில் அஞ்சலி செய்தளித்த
 விராதவராகி யிலிங்க பூசையால் சிவோபாசனஞ் செய்
 து கொண்டிருப்பவராகிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கு விபூதி
 ருத்ராசுதாரணத்வம், பரமசாம்பவத்வம், பரம பாச
 மதத்வம், சைவபஞ்சராகுரஜபகர்த்திருத்வ முதலான
 சகலமூக்கியசைவதர்மங்களுஞ் சித்தித்திருப்பதால் பா
 சபதாக்கிரகண்புரான விஷ்ணுவை யொருபாசபதனுந்
 தூவிக்கமாட்டானல்லவா? இவ்வுண்மையறியாது னை
 வர்கள் நாராயணனைத் துவேஷிக்கின்றார்களென்று கு
 னைத்தமும் வெறுகொண்ட நாயையென்ன செய்தாற்றா
 ன்றீரும்? மேலுண்மையால் வைதிகத்தாலுஞ் சைவத்
 தாலும் விஷ்ணு துவேஷத்துக் கிடங்காணாத பெற்றிக்
 கேற்ப வைதிகசைவங்களை யவலம்பித்தவராகிய சிவன்
 டியாராயுள்ளபேர் வைதிக சிரோமணியும், சைவகுளா
 மணியுமாய் விளங்கும் விஷ்ணுபகவானிடத்தில் அத்தி
 யந்தபிரீதியே பாராட்டிவருகின்றன என்பது அதுபவ
 கிரஸ்தமாதலேனோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அறிவு
 கெட்டமாகுகளாகவப்பஞ்சராத்திரப்புல்லர் தலையிடலி
 வீழ்கின்றனர்? மேல்விசாரத்தால் “*சைவோபாசனஞ் செய
 து கொண்டிருப்பவராகிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கு விபூதி
 ருத்ராசுதாரணத்வம், பரமசாம்பவத்வம், பரம பாச
 மதத்வம், சைவபஞ்சராகுரஜபகர்த்திருத்வ முதலான
 சகலமூக்கியசைவதர்மங்களுஞ் சித்தித்திருப்பதால் பா
 சபதாக்கிரகண்புரான விஷ்ணுவை யொருபாசபதனுந்
 தூவிக்கமாட்டானல்லவா? இவ்வுண்மையறியாது னை
 வர்கள் நாராயணனைத் துவேஷிக்கின்றார்களென்று கு
 னைத்தமும் வெறுகொண்ட நாயையென்ன செய்தாற்றா
 ன்றீரும்? மேலுண்மையால் வைதிகத்தாலுஞ் சைவத்
 தாலும் விஷ்ணு துவேஷத்துக் கிடங்காணாத பெற்றிக்
 கேற்ப வைதிகசைவங்களை யவலம்பித்தவராகிய சிவன்
 டியாராயுள்ளபேர் வைதிக சிரோமணியும், சைவகுளா
 மணியுமாய் விளங்கும் விஷ்ணுபகவானிடத்தில் அத்தி
 யந்தபிரீதியே பாராட்டிவருகின்றன என்பது அதுபவ
 கிரஸ்தமாதலேனோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அறிவு
 கெட்டமாகுகளாகவப்பஞ்சராத்திரப்புல்லர் தலையிடலி
 வீழ்கின்றனர்? மேல்விசாரத்தால் “*சைவோபாசனஞ் செய
 து கொண்டிருப்பவராகிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கு விபூதி
 ருத்ராசுதாரணத்வம், பரமசாம்பவத்வம், பரம பாச
 மதத்வம், சைவபஞ்சராகுரஜபகர்த்திருத்வ முதலான
 சகலமூக்கியசைவதர்மங்களுஞ் சித்தித்திருப்பதால் பா
 சபதாக்கிரகண்புரான விஷ்ணுவை யொருபாசபதனுந்
 தூவிக்கமாட்டானல்லவா? இவ்வுண்மையறியாது னை
 வர்கள் நாராயணனைத் துவேஷிக்கின்றார்களென்று கு
 னைத்தமும் வெறுகொண்ட நாயையென்ன செய்தாற்றா
 ன்றீரும்? மேலுண்மையால் வைதிகத்தாலுஞ் சைவத்
 தாலும் விஷ்ணு துவேஷத்துக் கிடங்காணாத பெற்றிக்
 கேற்ப வைதிகசைவங்களை யவலம்பித்தவராகிய சிவன்
 டியாராயுள்ளபேர் வைதிக சிரோமணியும், சைவகுளா
 மணியுமாய் விளங்கும் விஷ்ணுபகவானிடத்தில் அத்தி
 யந்தபிரீதியே பாராட்டிவருகின்றன என்பது அதுபவ
 கிரஸ்தமாதலேனோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அறிவு
 கெட்டமாகுகளாகவப்பஞ்சராத்திரப்புல்லர் தலையிடலி
 வீழ்கின்றனர்? மேல்விசாரத்தால் “

ருத்தி யுசித்தந்தான். வேதாந்தமென்னும் பெயரினவாய் துற்றெட் பெரிஷத்துக்கள் பிரகாசிக்கின்றன வற்றுள் விபூதிதாரணத்துக்கு ஆதாரமான பிருஹத்ஜாபாலம், பஸ்மஜாபாலம், காலாக்னிருத்ரம் என்னும் மூன்றுபரிஷத்துக்களிருக்கின்றன. கோபீசந்தனபுண்டரதாரணத்துக்கு ஆதாரமான வாசுதேவோபரிஷத்தொன்றிருக்கின்றது. இன்னும் ஸ்ரீருத்ராஷ்டதாரணத்துக்கு ஆதாரமான ருத்ராஷோபரிஷத்தும், பத்மாஷ்டமாலாதாரணத்துக் காதாரமான அக்ஷமாஸிகோபரிஷத்து மிருக்கின்றன. இவைகளையென்றி சித்ரோர்த்வபுண்டரதாரணம், துளசிகாஷ்டதாரணம், மஞ்சண்ணுலதாரணமியாதிகடகுப் பிரமாணமாக வேருபரிஷதவாகடியசகலமாவது காணவில்லை. இவ்வமங்கலதாரணங்களுக்கு யாமும் வைதிகனெனப் பித்தற்றித்திரிபு மெந்தம்பாஞ்சராத்நிரியாவது ஒருபரிஷத் பிரமாணத்தைமாத்திரங் காண்பிப்பானென லன்றோ வவஞ்சாரத்தை வைதிகராயுள்ளபேரங்கிரிப்பா? மஹரிஷிகளிட்ட சரபத்தால் வெள்ளைமணியோனி புண்டரத்தை யவ்வவைதிகபுமானகள் பாஞ்சராத்நிரப்படியே தரித்துக்கொண்டு கொண்டானடிப்பதில் யாதொருகோட்டமு மெமக்கின்றென்க. ஆவர்கள் தலையெழுத்தெல்லா மிவ்வளவின் முடிந்திருப்பதறியாது தலைகால்தெரியாமல் வைதிமாயுள்ள பஸ்மருத்ராஷ்டங்களைத் தூவித்துத் திரியுமவர் சாத்ருசமே! சாத்ருசம்!! இதுகலிமஹிமையென வறிக.

மேல்யாழுதகரித்த பஸ்மஜாபாலத்தில்சாம்பவர்க
ள், பாகபதர்கள், மஹாசைவர்கள் என்னும் பாகுபாட
டாற் பிரித்தோதப்பெற்ற சிவாகமநிஷ்டமர்ன் சைவ
பேதங்களில் சாம்பவீர்கள் என்பது சிவபக்தஜன சமஷ்
டிவாசகமும், பாகபதர்கள் என்பது பசுபதிமுகோத்ப
வராகுந்தன்மையுண்மையால் ஆகிசைவனாயே காட்

டீம் வியஷ்டிவாசகமும், மஹாசைவர் என்பது பிரம்ஹ
தேவர் முகோத்பவராகுந் தன்மையுண்மையால் சாமா
மானியத்விஜனாயே காட்டீம்வியஷ்டிவாசகமும் மாகச்
சத்துக்கள் பொருள்விரிப்பர். இப்படியுபநிஷத்துக்கள்
பலவற்றினும் புகழ்ந்தோதப்பெற்ற ஜகதாசாரியமூர்த்
தினளாகிய ஆதிசைவனாயு மவ்வந்திமஸீரோஷ்டர், தாறு
மாறாய்ப் பிதற்றிவிருகின்றனர். இதற்குப் பரிஹாரம
யாம் வெளியிட்டிருக்கும் ஆதிசைவப், பிரபாவத்தானு
ட், இனிவெளியிடப்போகுந் சிவத்விஜோத்கர்ஷ தீபி
கையாலும் விவெகிகள் தேடிக்கொள்வார்களாகையா
லின்கே விஸ்தரியாதுவிட்டனம்.

இங்ஙனத்திற், சிவாதிநயாத்நாவனி முதற்பாகத்
தில் (உத்தரகாண்டம்) என்று ஒரு நத்திரததால் வியா
சபகவான் சிவாகமங்க'ாக கணடித்தார் என்று பாஞ்ச
ராத்திரப் பண்டியா பிரலாபித.புவரும் ரோதனப்பாட்
டை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய ஸ்ரீரத்திகள் கண்டந்துண்ட
மாய்ச் சேதித்தமானக்கேட்டால மனம்பொங்கி யப்
பேதைமக்கள் கும்புக டியமுது பேசிழவுகொடுத்த பெ
ருமத்ததைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம்.

“முன்னையது” என்னும் போலிசகவடியில்வேதத் திருநெல்விழைந்த புகழ்ப்பெற்ற வியாசர் “**யஜுர்ஸம்ஹிதா**” என்று கூறினானெனவும், அதற்குப் பாஷ்யஞ்செய்த சங்கரா சாரியா பகபதி சம்பந்தமாகிய பாசபதம் அநாதரணிய மெனக் கண்டித்தானெனவுங் கூறியிருந்தலை ஸ்ரீ சுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது ரத்நாவளியில் தக்க சமாஸ தானங்களால் பரிசுரித்து விட்டனர். எங்ஙனமெனின், வியாச சூத்திரர்த்துக்கு ஏற்றத்தை நாட்டவேண்டியே யச்சூத்திரகர்த்தாவாகியவியாசனாவேதம்புகழ்கின்றது என்று இப்போலிப்பிரபந்த கர்த்தர் எடுத்துக்காட்டினார்.

ராகையால் ஸூத்திரகர்த்தாவாகிய வியாசனா வேதம் புகழ்கின்றபடியே பாஷ்யகர்த்தாவாகிய சங்கராசாரிய னாவேதம் புகழாமையால் வியாசருக்குண்டாகிய வேதம் சங்கராசாரியருக்குண்டாகாதெனவும், வேதம் சங்கராசாரியரைச் சொல்லாவிடினும் வேதத்தினற்புகழப் பெற்ற வியாசவசனத்துக்குப் பாஷ்யமெழுதினாராகையால் அவர்வசனமுமங்கீரிக் கத்தக்கதெனின், சங்கராசாரியைப்போலவே அந்தவியாசவசனத்துக்கு வேறுசிலருந்தனித்தனி அசங்கராசாரியர்பாஷ்யத்தைச்சிந்து சிந்தாய்ச்சேதித்து வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களைநீட்டிப் பாஷ்யங்கள் செய்திருக்கின்றாராகையால் சங்கராசாரியர்வசனத்துக்கேயேற்றங்கூறுவதுகூடாதெனவும், அப்படிப் பாஷ்யகாத் தர்களாய் வெளிப்பட்ட வாசாரியர்களில் இராமாநுஜன் என்னும் அநதியஜாரிய னொருவனாகையால் வனுனாயை யங்கீரிக் கத்ததுடடிப்ப தொழிந்து சங்கராசாரியனுடனத்தைத் தழுவுற்பாலரல்லாதபாருசரத்திரிகள் வினே சங்கராசாரியர் சொன்னார் சொன்னொன்று மனந்துடிப்பது அசங்கதமெனவும், சங்கராசாரியுனாயை யங்கீரிக் கத்து அததால்சிவாகமதூஷணஞ் செய்யவந்த படியே அசங்கராசாரியர் தூஷித்துரைத்த வைஷ்ணவசித்தாந்தத்தைப் புகழ்முமேற்பது கூடாதெனவும் பலரிபாயங்களால் பிரவசனஞ் செய்தபடியாம். இதைப்பிரிகரித்துக் கொள்ளவகைகெட்ட வக்குருட்டுததாதர் ஸ்ரீகண்டசிவாசாரிய னாயெந்தவேதம் புகழாரின்றதென்னுங் கடாரிகழ்த்தினர். இது மூடாக்கோசரின் முதற்றும்பூலம் வாங்கத்தக்க வவர்குஞ்சுகளாகிய முழுமடையருக்கே பிரயோஜனமாம். வியாசர் பொய்சொல்லாதவராக வேதம்புகழ்கின்றதென வவரேயுரைத்தபடியால் லன்றோ சங்கராசாரியைப் பொய்சொல்லாதவனென வேதம் புகழ்கின்றதா? வென்னும் வினாநிகழ்ந்தது? வேதம்புகழ்ந்ததா லுயர்

வும், புகழாமையாற் றுழ்வுமுண்டெனக் கருதி வியாச
ருக்கேற்றம் புகரவந்தவர் தாமேயாக, ஆதைவிட்டு ஸ்ரீ
கண்டரை வேதம்புகழ்ந்ததா வென்று வினவியதென்ன
பேதமை? இப்படியே அந்தியஜனாகிய இராமாநுஜனையே
ந்தவேதம்புகழ்ந்தது என்னு மாசங்கையே னுண்டாகா
து? வேதம் புகழ்ந்தமைகொண்டே யுயர்வும், புகழா
மைகொண்டே தாழ்வுங்கூறுவது எமம்கொ ள்கையன்
றும். வேதம்புகழ்வதன லுயர்வின்மையென்பது மெம
ககுடன்பாடன்றும். எங்குனமெனின், வேதத்திற் புகழ
ப்பெற்றவனாகிய பிதாமகன் விஷ்ணுவோடு பொய்பேசி
பபூசையுங்கோழிலும் போககுகொண்டபடியும், வே
தத்திற் புகழ்ப்பெற்றவனாகிய தக்ஷன் சிவனை விரோதி
த்துத் தலையிழந்து பின்னராட்டின் றலையை யடைந்த
படியும், வேதத்திற் புகழ்ப்பெற்றவராகிய விஷ்ணுவா
னவர் பொய்பேசி உமாதேவியாரால மலைப்பாமபாகச
சபிககப்பட்டபடியுமே போதுமான நிதரிசனமாம். இ
ன்னும் வேதத்தினுற் புகழ்ப்பெற்றவராகிய சிவபெரு
மான் நீத்தபுத்தமுந்த சத்திய பரமாந்தஸ்வரூப லட
சண விசிட்டராகும்படியு மமைவுடைந்தாம். இவ்விர
ண்டுபடியாலும் மேலுண்மையை விவேகிகள் முறையே
தெளிந்திடுவொன்க.

இதுநிற்க, அந்தியஜபாஷ்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யமெ
னக்கொண்டாடித் திரியு மவ்வந்திமன் குஞ்சாவார் ஸ்ரீ
பாஷ்யகாரராகும் நமது ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகள் விஷயத்
தில் மலையைப்பார்த்து நாயகுலைக்கிறதுபோல் அந்தமூ
ர்த்திகள் பூர்வீகசைவலித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட்
டாரொன்ற தேத்யாதி சிலதப்புணைகளை வினேபிதற்றி
னர். அப்படிச் செய்தவன் தம்மவந்தியஜனேயாம். எங்
குனமெனின், பூர்வீகவைஷ்ணவராயுள்ள சடகோபன்
பேயான், பெரியகையான், பூதத்தானென்பவராலாசரிக்

கப்படாத வெள்ளைமண் யோனிபுண்டரதாரணம், சக கிராங்கன முதலிய துராசாரங்களை யவஸம்பித்து வை திகப்பிரஷ்டனாய்த் திரிந்த சோப்பாடு பிரகிருதாசாரத் தாலும், பூர்வீகபத்ததிகளாலும் விவேகிகள்கண்டுணரா மற்போகார். அவன்றம்பி யங்குதனென்றபடி மொட் டைநாமம், காஷீமுத்தநாமம் போட்டுக் கட்சிக்கார ராக வெளிப்பீட்ட பாப்பாரக் கறுப்பன், பனமரக கரியனிவர்களுமே யன்றோ தங்கள் பூவாசாரியர்க ளுக்குப் பங்கநாமஞ் சாத்திப் பிரதிஷ்டை பெற்றவர்க ள்? சைவத்தில் உடசமயம், உடபுறசமய மென்னும் பகுதிக ளதிகாரபேதத்தாலுண்டாகிப் பேதவாதம், அ பேதவாதம், ஐக்கியவாதம், ஸமவாதம், ஸங்கிராந்தவா தம், நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம், பாஷாணமோக்ஷ வாத மித்தியாதிவிததாந்தங்க ளுண்டாயிருத்தல் லித் தம். இததனையும் வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்படன வேயாம். இவற்று ளொன்றே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சித்தா ந்தமாகையால் அவ்வாசாரியமூர்த்திகள் ஸ்வசித்தாந்த ஸ்தாபனார்த்தம் அன்னியவிததாந்த நிரோதஞ் செய்த லமை வுடைத்தாம். அப்படியே யொவ்வொரு லித்தா ந்தகாத்தரும் ஸமவதஸ்தாபனமும், பரமதநிரஸ்தமுரு செயது வருதலும் சங்கதமேயாம். இப்படி யொன்றை யொன்று நிரோதித்து விவகாரஞ் செய்யும் பெற்றியுண் டாயினு மெல்லாருசைவமேயாகி யொன்றி லொன்று சாதகசாத்யங்களாக முடிபுமுண்மையால் அவ்வவ்வா சாரியர்கள் பிரவர்த்தக மத்தனையு முபகாரமேயாம். இ தனால், ஸ்ரீகண்டாசாரியமூர்த்திகள் பூர்வீக சைவலித் தாந்தத்தைக் கெடுத்தீரென்னுங் கேடுகளையே கெட்ட தென்க. மேல்வியஸ்தையை யுவமித்துரைக்குங்கால் ச ரியை கிரியை யோகஞானங்களென்னுஞ் சிவோபாசனா பேதங்களி லவ்வவ்வாசார வதுட்டாநங்களுே பரமசி ரோஷ்டத்வமுடையன வெனத் தனித்தனி வியந்துரைக்

கும் பெற்றியுண்டாயினமையே பேரதுமான நிதரிசன
மாம். இவ்வுண்மையை ஞானமொன்றினையே பிராதா
ன்யமாக நாட்டவெழுந்த ஒழிவிலொடுக்க மென்னும்
ஸத்திரந்தவாயிலாய்க் கண்டுணர்க. இன்ன சூக்குமவி
சாரஞ்செய்யு மறிவில்லாத கொடிமையேயன்றே செக
குஞ் சிவலிங்கமுமென வறியாது நக்குநாயபோல மே
லோர் விஷயத்திலெல்லாந் தலையிடிகொண்டு மொ
த்துண்டுபோக வருவது? சைவம் சிவசம்பந்தமென்னு
முண்மையா லசசிவசம்பந்தம் வேதமார்க்கத்தாலும்,
சிவாகமமார்க்கத்தாலும், ஸ்மிருதி மாககத்தாலும், பு
ராணமார்க்கத்தாலும், சித்திப்பதாக வோபபடுகின்றது.
இந்த மார்க்காநுசாரிகளாய்ப் பிரவாத்திப்பவர் தனித்
தனித் தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமானேதரங்குகளில் சம்பந்
திக்காமலே நிற்பவரும், தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமானாத
தோடு இதரபிரமாணங்கடையுந் தம்ம ஸ்வப்பிரமாணத்
தி லவிரோதமாகத் தமக்குத்தோன்றுமளவி லங்குகிறித்
ததுட்டிப்பவருமாகவே யிருக்குமுண்மையால, ஸ்ரீகண்
டாசாரியர் பிரவர்த்தனமு மவற்றுளொன்றாகவே முடி
யும். எல்லாம் சிவோபாசனாமார்க்கங்களாகையா லெவ்
வகைப்பட்ட வாசாரியர்களுத்தும் சிவபாரம்பரியதிலவே
உபபட்டதின்றும். சிவாதித்யநதைக் கலைத்து விஷ்ணுவா
தித்யத்தை நிலைககப்பண்ண வந்த வத்தடி.ராயர் அதை
விட்டு விண்விவகாரத்திலுலைந்தழிவது அசங்கதம்! அசங்
கதம்!!

இதுநிற்க, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சூத்திரர்க்கு மாத்
ருயோனி ஜன்மமொழியு வேறுஜன்மங்கிடையாமையா
லே ஒருவகைப்பட்ட சமஸ்காரங்களுக்கு முரியதல்ல
னெனவும், சூத்திரர்கள் பிரம்ஹரித்தைக்கு அதிகாரிக
ளல்லனெனவுந் கூறிச்சிவாகமவரித்தாந்தத்தைக் கெடுத்
துவிட்டாரென்றுகண்ணீர்விடுத்தவக்கபோதிராயர் மல

த்தைமோசிப்பாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மேற்சொன்னதெல்லாம் சூத்திரா வேதாதிகாரிகளன்றாதையா லவர்க்கு வேதோக்த்மான் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யக்கூடாமையாலே யவர்க்குத் த்விஜத்வமுண்டாகாதெனவும், அதனால் அவர் வைதிககர்மங்களுக்கும், வேதாந்தமாயுள்ள பிரம்ஹவியத்யாபயாசத்துகளுக்கும் அதிகாரிகளல்லொன்றுக்கூறியது சர்வதும்பிரதிபன்னமேயாம். சிவாகமங்களிலவர்க்கு ஆசாரங்களுமியத்யாபாரங்குகளோஷ்டதவமுஞ்சொல்லியிருத்தலேபோதும், சிவாகமத்தில்கூறாதிரனாகுவேதோக்தமாகவுபநயனாதித்யாமங்கள் செய்யலாமென்றது சூத்திரனவேதாத்யயனாதிகள் செய்யவதிகாரியென்றவது கூறியிருந்து அதற்கு மாறாக ஸ்ரீகண்டாசாரியர் நவீரத்திகூறியிருப்பனொன்றை மாதிரமே அவர் சிவாகம வந்தமாய்க்கையசைவத்துக்கு ஓராவிகேடிறொரொப்பது சேரும் ஸ்ரீகண்டாசாரியர் கூறியபடியே சிவாகமத்திலுள்ள சூத்திரங்களுக்கு வேதோக்தமான கர்மங்கள் கூடாவென்று சொல்லுவதறியாமல் ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகளைத் தூஷிக்கவந்தவசிரிப்பாருண்ட சமூகை வாசகம் செருப்படியுண்டு போயிற்றென்க.

இனிச (சிவாதிகயரத்நாவளி) முதற் பாகத்திலுள்ள “*சூத்ரரங்கோ யெடுததாருகையில் இரண்டாவது சூத்திரத்திலடசரம் பிசகினது அசகப்பிழையெனவறியாது அதைக்கிரந்தகர்த்தாவிரிடத்தி லாரோபித்துச சந்தோஷித்தவப்பாருசராத்திர பாவிசனா அல்பசந்தோஷி யெனறே தீர்மானித்தனம். இந்தவசனங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டித்தாரொன்று ஸ்ரீசந்தாசிவாசாரியமூர்த்திகள் காட்டிய வுண்மையான் மனம் புழுங்கியே யன்றோ வவர்மேல் தோஷாரோபணஞ் செய்யவந்தது? சங்கராசாரியர் ஜீவர்களுக்குற்பத்திகூறுவ*

தாகக் கொண்டு வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டிக்கவில்லை யெனவும், ஜீவர்களுக்குமபத்தி கூறுவதாக மேலெழுத் தோன்றும் பாஞ்சராத்திர வாக்கியங்களுமே மறுத்து, எதார்த்தத்தி லுறபத்திகிடையாகென்று அவரே ஸ்தா பனம் பண்ணிவிட்டாரெனவும் வீணே மனப்பால் குடி.

து மடிந்தார். சங்கராபாஷ்யத்தில், “युः सान्नायकैः
 एवैवा त्रैलोक्येऽस्मात् सन्नायकैः सन्नायकैः सन्नायकैः
 सन्नायकैः सन्नायकैः सन्नायकैः” என்கிறவாகியங்களைப்பார்த்த
 ஆ நாராயணசப்தந்தால நம்முடைய பாஞ்சராத்திரம
 தத்தைச் சங்கராசாரிய ருத்தாரணம் பண்ணிவிட்டா
 ரென்றெண்ணி ஸ்ரீசங்கராசாரியரொன்று ஸ்ரீசப்தந்தை
 யுமவருக்குக் கொடுத்து சந்தோஷித்த வப்பாமரசர
 ரோஷ்டர் மௌடியத்தை யென்னென்று சொல்வோ
 ம? அவ்விடத்திலுள்ள வவருடைய வசனங்கள் முழு
 மையும் பார்வையிடாமல முலைகிறவந்தச்சு வானத்துக்
 கு அவாவாகியங்களாகிறபிண்டத்தைப்போடுகிறோம்.
 “ब्रह्मैवास्मि” என்னு மவ்வதுகரண வுபஸமஹார சூத்
 திரபாஷ்யத்தில் சங்கராசாரியர் “ब्रह्मैवास्मि
 ब्रह्मैवास्मि ब्रह्मैवास्मि ब्रह्मैवास्मि ब्रह्मैवास्मि
 ब्रह्मैवास्मि ब्रह्मैवास्मि ब्रह्मैवास्मि” என்று சொல்லியிருப்பதி
 ல பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதவிந்தகத்வம் பிராப்தமாவத
 றியானு தம்மத்தையவாசிலாகித்ததாகமகிழ்ந்துனாபா
 றிப்பது பிராந்தியேயாம. பின்னுமவ்விடத்திலேதானே
 “सन्नायकैः सन्नायकैः सन्नायकैः सन्नायकैः
 सन्नायकैः सन्नाயकैः सन्नायकैः सन्नायकैः” என்னும் வசனங்
 களால் பாஞ்சராத்திர சித்தாந்தமென் றறுதியிட்டே
 வெளிப்படையாகத் தூஷிக்கின்றாராக வவற்றையறியா
 மல் அவர் தமது ஸித்தாந்தத்தையே தாபித்தாரெனக்
 கூறி மகிழ்வது என்னபேதமையே சங்கராபாஷ்யத்தில்நா
 ராயணசப்தமாவது, மஹேசுவரசப்தமாவது, பாப்பிர

மஹாசப்தமாவது, பரமாத்ம சப்தமாவது வருந்தோறு
ம் அலையோடூர்த்தத்தையும்பயவாமல் நரியூனையிடுவது
போலாமேயன்றி வேறில்லையென்று சகலபாஞ்சராத்ரி
ராகளும், ஏனையசமஸ்கிருத திராமானித் திருக்கீண்டுரா
களு, இங்ஙனமாக, அதில நாராயணசப்தம் வந்துவிட்ட
தேடியென்று பெருமைகொண்டாடவந்தது பெரியவெ
ருமை பேப்பெற்றது போலாமென்க.

இறுதிநக, வாசுதேவரிடத்தினின்று ஒரு சிவாபிமா
ரியாய்க்கொண்டு ஜீவனென்று போபெற்ற ஸங்கரர்ஷ
னாரியுதகதுக்கு உத்பத்தி சொல்லியிருப்ப தநியாமல
சாகரரசாரியா வைஷ்ணவத்தை கண்டித்தார லொப்ப
வை யாமெய்யென்று நமபுவாகலென் தழுவந்த வம்
மதிகேடர் தன்மையை யிரிமா மறுவாம். “ஸ்ரீமத் ஸங்க
ரரஸ்தீவஸ்துஷ்டி ஸங்கரே ஸ்துத்யை” என்
றும வசனத்தால் பாஞ்சராத்திர வித்தாந்தியானவன்
யிங்குஷணனை ஜீவனாகவொப்புக்கொண டிருக்கிறதாக
வெண்ணிசுகண்டி கத்தாரிநறே தவிர சிவனென்னும
போபெற்ற ஸங்கரர்ஷனென்று சங்கராசாரியனுடை
ய அசயமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. மேல்விசா
ரத்தால் ஜீவொற்பத்தியை மறுக்கதே முடிவுபெற்ற
தாகவினிதனைப் பரிசுரித்துக் கொள்ள வகையறியா
த வாபசுபிராயர் சைவசித்தாந்தத்து முற்பத்திகூறு
முண்மையாலாணமிகதூஷணமேறுமென்பதற் கேற
பசசைவாகமங்களில் ஈசுவரத்தவம், பிரகிருதித்தவம்,
புருஷத்தவம், காலத்தவ மித்யாதிகருகருமபத்தி கூறு
வதென் னையென்றாசங்கித்தனா. இன்னும், பரமசிவனி
டத்தினின்று ஒரு சாங்கிபூதீதசிவன், சதாசிவன், ஈசுவர
ன், வித்யாசிவனிவாகளுக் குற்பத்திகூறியதும் பழுதா
மென்றனர். அன்றியும், மஹதஹங்காரங்களும், பஞ்
சதன்மாத்திரைகளுமாயிய வேழுதத் வங்களுக்கும் மூ
லமான ஸத்வராஜஸ்மோமய குணத்தவத்துக்குங்கா

ரணமான பிரதானமென்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி தத்வத்துக்குக்கலாதத்துவ மென்னும் பெயரையுடைய தத்துவாந்தரத்தினின்று முற்பத்திகூறியதும் அசங்கத மென்றனர். இப்படியுற்பத்திகள் கூறலா விச்சித்தாந்தம் “*பஞ்சகாலே ஸத்யக்ஷ்ணம் வர்ணம் பஞ்சமம் ஸுபாஸம், பஞ்சாஸ்திகே வர்ணம் பஞ்சமம் பஞ்சமம்*” என்னுஞ் சுருதிகு விருத்தமாமெனவும், இப்படியே மாயாதத்வத்தினின்று ஒரு சிவதத்வத்துக் குற்பத்தி கூறினமையால் அது “*பஞ்சாஸ்திகே*” என்னுஞ் சுருத்திரகளுக்கு விருத்தமாமெனவும், காலதத்வத்துக்கு மாயாதத்வத்திலுற்பத்தி கூறினமையால் அது “*பஞ்சாஸ்திகே*” என்றதேத்யாதி சுருதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும் ஒருதாமமவனா குலத்தனா. மேலகாட்டிய (*பஞ்சமம்*) என்னும் சுருதி வசனப்படிப் பதிபகபாசம். னென்னும் பதார்த்தத்திரயங்களும் அநாதிரித்தமாயுள்ளனவாக நிச்சயமாயிற்று. பதார்த்தங்கள் மூன்றே நித்தமுமாதியுமென்னுஞ் சுருதிவிரோதமாய் நாலாவதொரு பொருளுக்கு அநாதிரித்தியத்வங்கூறுதலசங்கதம். மேற்போந்த பதார்த்தங்கண் மூன்றுமாயபதார்த்தங்களும், ஒன்றிலொன்று விஜாதிகங்களுமாம். இவற்றுள் பதிசத்தாயுள்ளது. பாசம அசத்தாயுள்ளது. பசுசத்தோடு சோந்தவழி சசத்தாயும், அசத்தோடு சோந்தவழி அசத்தாயு முண்மையில் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப்பதியாகிய சிவன் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனுய்ப் பசுவை ஞானக் கிரியைகளாலும், பாசத்தைக் கேவலங்கிரியையாலும் மியங்கப்பண்ணுவன். அப்படி பண்ணுங்கால் ஸ்வப்ரயோஜனங்கருதாது பரப்பிரயோஜனத்தையே திருவுள்ளமிசைந்தியற்றும் பரன் ஆணவகேவலத்திற் கிடந்தபுகக்களென்னுமெண்ணிறந்தவயிர்களை யு முவரவர்வினைக்கேற்ப மாயையையுத் துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவன்.

இதனால், பதியேகமும், பசுபலவும், பாசம்மூன்று
மெனவெளிப்புட்டது. பாசத்தையும் பசுவையுஞ்சேர்க
கவும் பிரிக்கவும்வல்லபதி தானியங்கும்போது தனதுஸ்
வசக்தியால் அநந்த மூர்த்திகளாவன். பாசம் அநந்த
ரூபமாய்ப் பதியாற்காரியப் பாட்டைப்பெறும். பசு பல
பேரூனிகளிற்புக் குழலாநிற்கும். பதியினுடைய வநந்த
வடிவங்களை ஓங்குகியென்று வேதங்கூறும். பசுவினுடைய
வநந்தசநநங்களை வினைப்போகமென்று வேதமபே
சும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகளைச்சிந்தியென
துவேதஞ்செப்பும். இவற்றுள், பதியினுடைய வநந்த
வடிவங்கள் சிவஞ்சதநாதம் விந்து சதாசிவனநித்யமீத, ஓவந
சருளுருத்திரனான மாயவெனறி னென்றாய பபவந்ருமருவ
நால்குருவநாறுபயமொன்றும், நவ தருப்பமாந் தாதனைம
பபனென்பா” என்னும் பிரமாணத்தாற் போதரும். இன்
னும், சாந்தியதீதசிவன், சதாசிவன், நாகவரன், வித்யா
சிவனெனவப்பேதைமகனா மேற்காட்டிய மூர்த்திகளு
மடங்குவர். பசுவினுடைய வநந்தசநநங்கள் (ஸ்வரூப
பூடாய்ப்பழுவாமரமாத்த, பலம் ருமாயிப பநவையாடபபர்
பாகி, கல்லாடமன்தராயப்பாயபகணந் தநாய், வல்லசுரராய்
முனிவராயந் தேவராயத், செல்லாகநீநை விசகாவந் தமத், ச,
செல்லாபநிபடம் பிறந்தனை உருமெனமெருமன) என்னும்
பிரமாணத்தாற்போதரும். இன்னும், மாயாதத்துவத்தி
னின்றஞ் சீவதத்துவத்துக் குறப்பதி கூறப்பட்டது
எனவவ்வறிவியார்காட்டியதத்துவமுமடங்கும். இனி
ப்பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகள் (மாயையிற் காலமோடு
நியதிபின்கலாதிதோன்ற, மாயவத்தாலமுனரு டாககயுளநி டு
போக்கி, காயமோடுவகுக்கெல்லாங் காலவந் தயினைப்பண்ணி,
நநயகலுணியாலே நடத்திடுஞ் சகதையெல்லாம்) என்றதேத்
யாதிபிரமாணங்களாற் போதரும். இன்னும், பிரகிருதி
தத்துவம், புருஷதத்துவ மித்யாதிகளுக்குற்பத்திகூயின
தென்னையெனவக்கபேதநிராயராசங்கித்த, தத்துவ பே
தங்களுமடங்கும். இந்தவிசாரவிதித்தால் சத்து, அச

த்து, சதசத்து என்னும்மூன்றனு ளொன்றிலொன்றுக் குற்பத்தியில்லாமையும், தனித்தனி மூன்றுமுற்பத்தி பெய்தாமல் நித்தமாயிருக்கின்றமையுமே பெற்றுவிளங்கலால்,மேல்காட்டிய சுருதிகளுக்கு யாண்டும் விருத்த மெய்தாமை வெளிப்பட்டது.

இங்கேபெறப்பட்டபதார்த்தத்திரயங்களில் சிவம் நிர்மலமுடையதாகவேனதவிடத்தில் சமஸந்ரியாகியவு யிர்க்குற்பத்தி கூறுதல்கூடாது.பாசமகேவலம் மலமே யாகையால் நிர்மலமாகிய சிவத்திற காரியப்படாது. சிவனுஞ் சீவனுஞ் சித்தாயி நுப்பினு மவையறிவிகுஞ் சித்துமறியுஞ் சித்துமாயிருக்குமுண்மையால் அறிவிகு ன்சித்தாகிய சிவத்திலறியுஞ் சித்தாகியவுயிர்க்குற்பத்தி யுரைத்தலடாது.இன்னும் பாசமகேவலத்திடமாகையா ல்மேலுபயசித்துக்களிலதற்குமிடமில்லை. அசித்தாகிய பாசத்தின்காரியமெல்லாமசித்தேயாம். இடையேயின்ற வுயிர்பாசத்தோடு சோந்தவழிப்பந்ததையும்,பாசத்தி னின்று நீங்கிசசிவத்தோடு சோந்தவழி முததியையும் பெறும். இந்தவுண்மை விசாரத்தால் மேலககலதிகளு ாமறுக்கவந்தசிவாகம ஸித்தாந்தமனுத்துணையும்பேதி க்கப்பட்டதின்றும். நுத்திராககாரா(சுத்ரஸ்ரீர்த்)என்க கூறவந்ததெல்லாம் ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறக்கூடாதெ னபதொழியவேறில்லை. சிவாகமங்களின்றுண்டுஞ் சீவா களுக்குற்பத்தி கூறினதேகிடையாது. தத்துவாந்தரங் கட்டுற்பத்தி மாயையிலும், அவதாரங்கட்காவிர்ப்பவம் சிவத்திலும் வேதத்திற்கூறுமுண்மையால் சிவாகமமும் ப்படியேகூறின படியாம். இதனில் வேதசிவாகமங்கட்கு பேதமேசித்தித்திருப்பதறியாது ஜீவனைப்பிரம்ஹத்தினு டைய அம்சமெனவும், ஸங்கர்ஷ்ணாதி ஜீவர்கள்விஷ்ணு, வினிடம்பிறந்தார்களெனவும், பிரகிருதிவாசுதேவனுக் கபின்னமாயிருப்பதொன்றெனவுங் கூறித்திரியும் பாஞ்

சராத்திரசித்தாந்தமேயன்றோ வேதபாஹ்யமாயிற்று ? இனிக், காலம் அநாதியென்று வேதத்திற் சொல்லியதற் குமாறாக மாயையிலதற்குற்பத்தி யென்று சிவாகமஞ் சொல்லுவதென்னையெனின், பதார்த்தத்திரயங்களையே நித்தமும்நாதியுமென்று கூறிய வேதத்தில காலமொன் றையவற்றிற்குவேறானதொரு நித்தப்பொருளாகக்கூறு வது அசங்கதமாய்கையால தந்நிவிர்த்தியைமுன்னர்த்தே டலவேண்டும். காலம், நியதி, கலையாதிகள் தத்தமிலக கண வேறுபாடுகளோடு காரியப்பாட்டால் வெளியாஹு தன்முன்னரே மாயையாகிய காரணசமஷ்டியில தனித் தனிவியஷ்டிசூக்ஷ்மங்களாக விருக்குமுண்மையே அநா தித்வம்பெறுந் தனமையைக்காட்டும். பின்னாவெளியா தலையேயுறபத்திக கிரமத்தில ஆதியென்று வியவஸ்தா ரூபத்தால்நாட்டும். இதனால், வேதாகமங்களினுண்மை விரோதமின்றிககே யினிதுசித்திததது காண்க.

மேல்விவகாரத்தால் சிவாகமங்களுக்கும், வேதத் துக்கும் பரஸ்பரவிரோதமுண்டென்றுகாட்டவந்த வம முதேவியார்க்குபரதி யுண்டாகச்செய்தனமாகையாற பின்விவகாரத்தையினிப்பேசுவாம். (நக்:ஸ்:ஃ:ஃ) என் னுஞ்சுத்திரத்தால் பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தத்தைச சங்கராசாரியர் கண்டித்திருப்பதை மறைத்துவிட்டு அ வர்தமது மதததையேஸ்தாபித்தாரென்று அதுகூலப் படுத்திக்கொள்ளமுயலும்ப் பஞ்சமசசிசோஷ்டர்க்கினி யாம்கொடுப்பது பழஞ்செருப்பேயாம். சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் சைவவிருத்தமாகையால அதுகொண்டேயாம் பின்னும் விவகரிப்பது யுக்தமன்றாகவிடுத்துப் பாஞ்ச ராத்திரமதத்தையறுசரித்திராமாநுஜபாஷ்யஸித்தாந் தவணத்தை ஸ்ரீ கண்டாசாரிய பாஷ்யகோடரியால் வெ டியழித்தவரும் சதுர்த்திகசதப்ரபந்தகர்த்தாவும், பரம பாசுபதாக்கரணயரும், துவைதாத்வைதவிசிஷ்டாத்வை

தங்களாகப்போலிப் பெயர்தாங்கியுலகில் பிரலித்தமாயுள்ளவேதபாஷ்ய மதங்களைக்கண்டித்து ஸ்வசித்தாந்தமாகிய சைவஸ்தாபனஞ்செய்தவருமாய் விளங்கும்புரிம த்அப்பதிகுதிதேந்திரரான ப்ரமாசாரிய மூர்த்திகளால் செய்யப்பட்ட அத்வைதபாஷ்யாக்கினி கொண்டேதகித்து அவ்வந்தியஜசித்தாந்தத்தை நிர்மூலமாக்கியுலகத்திற்குக்ஷேமத்தைச் செய்விக்கவே யெமக்கிப்பிரவிருத்தியுண்டாயிற்றெனவறிக.

மேலவசனத்தை விவகரித்துச் சைவமதநிராசனஞ்செய்கின்றோ மென்னும் வீணெண்ணங்கொண்டுபுலம்பியழிந்த வப்புண்பட்டவாயார் சங்கரபாஷ்யத்திஸ்நாராயணனே பரததவமென்றும், அவன்விஷயத்திலே பஞ்சஸம்ஸ்கார பரிகருஷீதராயச சர்வரும் வர்த்திக்கக்கடவ றென்றும், பஞ்சராத்திரத்திற் சொல்லுகிற வர்த்தமெல்லாஞ்சுருதிவித்தமானஸத்தியார்த்தங்களு என்றுஞ் சொல்லப்பட்டதாகப் பக்கவரிகளையுங்கூடக்காட்டி யழுதோய்ந்தபின்னர்ச் சிவன் கடவுளல்லவென்றும், அவர் சாவஞ்ஞொன்பதற்குச் சுருதிபிரமாணங்கிடையாமையா லவரால செய்யப்பட்ட சிவாகமம் அஸாமஞ்சஸமென்றும் ஷெபாஷ்யத்திலேதானே பெறப்பட்டதாகவு மிரததக்கண்ணீர்விட்டனர். சங்கராசாரியர் பஞ்சராத்திர லித்தாந்தத்தைத் தமதுபாஷ்யத்திற்குபித்தாரொனின், அந்தியஜாசாரியென்னு மிராமதுஜன் சங்கரபாஷ்யத்தைக்கண்டிகருமயன்ற தெற்றுக்கு? பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தையும், பஞ்சராத்திரத்தையு மங்கீகரித்த சங்கராசாரியர்க்கும் பட்டைநாமஞ் சரத்தியெந்தப்பெருமாள்கோயிலிலுமேனவைத்துக்கொள்ளவில்லை? இன்னுமச்சங்கரபாஷ்யமும்ஹ்வஷ்ணவபாஷ்யமென்றுகொள்ளுவதிலென்ன தடை?இப்படியரபாசப்பட்டுப்போகத்தப்புவிவகாரத்திற்றலையிட்டுரைப்பாடு மத்தாத

பயினைத்தோதெலையடித்துக்கொள்ளுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்! இனியவுர் செய்த பாஷ்யரீதியாகச் சிவாகமத்திலவர்க்குப்பிரமாணபுத்திவந்ததில்லையென்பதெமககுமுடன்பாடாகையால் அவர் தூற்றுஞ் சைவதூஷணம் நிஸ்புருஹமென்க. வேதத்தில் சிவனைச் சாவஜ்ஞரொனக கூறவில்லையென வவர் தமதுபாஷ்யத்திற் கூறினாரென்பதுமாத்திரம். அச்சங்கதம்! அசங்கதம்!! அப்படிக்கேரோழுத்துமவர்பிரஸ்தாபிக்காதவுண்மையால். (சல்லாதாஸுடபங்கழியநனறூயினீம், கொள்ளாரநி வுடையா) என்றபடிச் சைவவித்தாந்த பாஷ்யராகிய சங்கராசாரியா சிவனைச் சர்வஜ்ஞரொனக் கூறினும், சாவகாரணரொனக கூறினும்வற்றை யாமங்குகரிபோம்! அங்குகரியோம்!! சிலகூடங்களிற் றழுவுவதெனையெனின், பிரமாணபுத்தியுடைய கொள்ளேமாகையா லாணடுங் கௌரவமபெறுதொழிந்தமைகாண்க.

[illegible]

ஸ்ரீ” என்னுஞ்சுருதியாலும், “ஸ்ரீ” என்னும் அபேதவுபதேசசிரவணத்தாலும் நிர்த்துணவாகதேவரிடத்திலுமுற்பத்திக்கிடங்கொடாமலதுவேஜீவனாயுள்ளதரூபபெருமாமெனையெனி னதனையிங்கேவிளங்க வுதாப்பாம். சிவஞானபோதம் இரண்டாஞ்சுத்திரம் (அனையே தானேயாய்) என்னும் முதலதிகரணத்தில் “உயிர்கரமு முதலியவுற்றூற் பணிககப்படுமுடம்பினை யு மைம்பொறிமுதலிய கருவிகளையுங் கைக்கொண்டிருந்து, சாத்தாகொற்றுவென வுடம்பிற் கிட்ட பெயராற்பிறரமுத்தவழித் தானெனையெனவந்து நிறற்காண்மென்றே! இருவர்க்கேகாததறிந்து நியமவரு ளுமூக் கப்பட்டோனையெனி யேனையொனெனையென்ற வுலகத்தின் மையின்வ்வாறன்றி யுடம்பினபெயரானமுததவழியினை னென்றதற்குக் காரணம் பித்தோராரமுற பெறபட்டாமையின அருத தரபத்தியளவையானே உவ்வுருடமெனத் தானென வேற்று மையின்றி யபேதமாய நிறறலபெருமதுபோல முதல்வனுயிரக ளினபேதமா யொட்டிநிற்போனும். அவகாறொட்டியவழி யுயிரு யிரே யுடம்புடம்பே யுயிருடம்பாயொழிபாதுடம் உயிராகமாட்டாது. அவ்வாறாயினு முயிருடம்பாயு மதனினவேருயிர்த்தும், உடம்பங்கனநிலை. அதபோல முதலவனமுதலவனே யுயிருயிரே முதல்வனுயிரா யொழிபானுயிரா முதலவனாகமாட்டாது. அவ்வாறாயினு முதல்வனுயிராயு மதனினவேருயிர்ப்பன. உயிரங்கன நிலை.” எனவும், “அவனுளமாகில்லாதனமவனுமாட்டாதவனு ளமாயல்லனுமாமாங்கு. ஏ - து, ஒன்றுயுமொன்றனமக்கதுபவங் காட்டியவாறு., எனவும் போந்த நிருபணத்தால் மேற்காட்டிய வபேதசுருதிகளின் சத்யார்த்தம்வெளிப்பட டவாறாகி.

இப்படிப்பொருள் கோடலின்றி அவித்யாகல்பித நாமரூபவிகாரவுற்பத்தி நிலயவசத்தால் விகாரோபவதித்திவனுக்குமுற்பத்திலயங்கரூபசரிக்கப்படுமென்றான் யிதிஞ்சங்கராசாரியர் சித்தார்த்தமுந் தலைகாட்டாமதவாறு. அனையும், அக்கனிகணிநுநீடார்த்தத்தால் பித்தம்நிலை அவர்களுக்குற்பத்திகுறம்பித்தார்த்தம்நிலை

தே துரித்தது. ஸ்புலிங்க ஸ்தானியனாக ஆத்மாவைக் கொள்ளாக்கால் ஜீவோற்பத்திக் கிடமுண்டாயிறறெ யெனின், ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் பரமாத்மாவினுடைய வியாபகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன் தறுவாதினைப் பெற்று வெளிவந்தமையேயதுவாம். வியாபகவியாப்பி யுவியாப்திதர்மங்களை விசாரித்துழி மேலாசங்கை நடுகையால் அக்னிணை திருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவோற் பத்திக்கிடஞ் செய்வது அவைதிகமெனவறிக. ஆயின், உருதி ரூத்திரங்களில் பரமாத்மாவினுடைய நாஸிலொரு கூறு ஜீவனுப்புள்ள தெனக் கூறுவ தென்னையினின், அதுவுங்கிரஹண தோஷமேயாம். பரமாத்மாவின்கண்ட வியாபகத்தில நாஸிலொரு கூறிலெண்ணிறந்த வுயிர்களும் டங்கியிருந்து வெளிப்படிகின்றனவென்பதே யாதற்கருத்தொழிய நாஸிலொரு கூறு ஜீவர்களாகக்காரிப்பட்டதென்பது சர்வாபத்தமாம். பரமாத்மா ஜீவனாகத் திரியவும், திரிந்து அவஸ்தைகளான் மொத்துண்டலையும், பின்னர் பரமாத்மாவாகவேயாயவிடவு மாவசிகமும், நியாயமுமுண்டாகாமையால் நிர்மலதவாத்யநந்த தர்மங்களுடைய பரமாத்வினிடத்தில் மலபத்தாதி ஹேயதர்மவறித ஜீவோற்பத்தியை யபேகித்தல் சர்வாசங்கதமென்க. அடிக்குப் பாத்திரங்க ளொன்றி லொன்றடங்கியிருந் தெடுக்கவருங்காலெப்படி யொன்றிலொன்றுக்குப் பத்திகூற விசையாதோ வுண்டேயிதற் குப்போந்தநிதரிசனமாம். ஜீவோற்பத்தியைக் கூறுஞ் சுருத்தியபிப்பிராயமினெத்தென வெளிப்பட்டமையா லின்புலகுமுண்டாவதற்குப் பிரம்ஹத்தையபின்னநிமித்தோபாதானமாகக்கூறு மசங்கத்தையுமகலும் படிச் செய்வாம். “ஸ்ரூஷ்ட்யநந்தரம் பரமாத்மாவினுடைய வியாபகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன் தறுவாதினைப் பெற்று வெளிவந்தமையேயதுவாம்” எனனுமதி காணத்திலும் “ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் பரமாத்மாவினுடைய வியாபகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன் தறுவாதினைப் பெற்று வெளிவந்தமையேயதுவாம்” எனனுமதி காணத்திலும் “ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் பரமாத்மாவினுடைய வியாபகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன் தறுவாதினைப் பெற்று வெளிவந்தமையேயதுவாம்” எனனுமதி காணத்திலும்

வாதத்தையும், அபின்னநிமித்தோபாதான காரணவாத
த்யுத்திக்ஷிதமூர்த்திகள் பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்கிருக்கின்
றனர். பின்னநிமித்தோபாதானவாதம் மேல் ஜீவேதம்ப
த்தி நிரஸநவியவஸ்தையால் வெளிப்பட்ட தன்றியும்,
(காரியகாரணங்கண் முதறுநிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டி
நிகைபண்ணு மவன்முதறுநிமித்தம், தேரின்மன்மாயயாகத்
திரிகைதன்சத்திபாக, வாரியன்குலாலையின்மூக்குவன்கிலிமெ
ல்லாம்) என்னுந் திருவாக்குண்மையானு நிலையுதலமை
யும். அபின்னநிமித்தோபாதானகாரணவாதத்தை ய
டிக்கின்றோமென்றாரம்பித்துத் திக்ஷிதரவர்கட்குப் பின்
னவாதத்துடன் அபின்னவாதமும்மீக்காரமென்றதென்
னையெனின், குளிரந்தபூமியில் வித்தொன்றை யிட்ட
போது அதினின்று மங்குரம்வெளியாமாறு சத்திமா
னாகிய பரசிவபூமியில் மாயையாகிய வித்தினின்றுமங்கு
ரம்போன்ற வுலகுதிககுமென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தம். பூ
மியினின்றும்அங்குரம் வெளிவந்தமையினங்குரத்துக்க
பின்னநிமித்தோபாதானம்பூமியேயாயிட்டு, பூமியில்அத
ற்குவேருகியவித்தில்வழியங்குரந் தோன்றாமையால் அ
ங்குரத்துக்கு வித்தேயபின்னோபாதானமாகிப் பூமியிற்
கொண்டவபின்ன நிமித்தோபாதான காரணவாதநசித்
தது. இந்தத்திருஷ்டாந்த நிரூபகத்தால் ஜகத்துக்குக்
கேவலம் அபின்னநிமித்தோபாதான கூறுமவிவேகி
கள் கூற்றுமடியோடே சாய்ந்தது. மேலப்பிராய
கிரஹணமின்றி வேதத்தில் கேவலம் அபின்ன நிமி
த்தோபாதானமே கூறப்பட்ட தென்னுந் தூர்வாதம்
பறந்தொழிந்தமையால் வேதத்திற்குரியபடி ஜகத்துக்
குபாதானம் மாயையெனவும், பிரம்ஹமெனவுஞ் சி
வாகமங்களுங் கூறிவரு துட்பமறியாமல் சிவாகமம் கே
வலம் பின்னவாதக் கூறுகின்றது என்று விபரீதம்பே
சித்திரிய மவ்விபசாரிகளுர்க் கின்னும் ஸ்ரீஸங்களை
ப்பாம். அங்குரம் வித்திலுண்டாயித் தென்றலும், பூமி

இலுண்டாயிற்றென்றாலுமெப்படிச்சாமஞ்சஸமோவப்
படியே யுலகம் மாயையிலுண்டாயிற்றென்றாலும், பிர
மத்திலுண்டாயிற்றென்றாலு நிலையுதல் பெறும. இரண
டுக்கும் பொருள் வேறுபாடுள்ளபடியேயன்றோ சித்தா
யுள்ளசிவத்தையுமசித்தாயுள்ள வுலகத்தையு நோக்கி
யுண்மைகேரடல் பெறும். இவ்வுண்மையுணர்ந்த பெரி
யோர் (உலகவனுருவிற ரோன்றி யொடுங்கிடும்) எனவும்,
(உயிரணயொடுங்கிப்பினனு முத்ப்பதெனவனபால்) எனவுங்
கூறியிருப்பதுஞ் சான்றும். இன்னும், உலகவனுருவிற
ரோன்றியொடுங்குமென வாதுளாக மத்திறகூறியதுமே
சாலும். இந்தவிசாரததால், அபின்னநிமித்தோபாதான
வாத மெளபசாரிகமாய வேதங்கூறு முண்மையையே
பாஷ்யகாராதிகளவிரித்தோதியபடியாம். அனநெனில்,
“ஸூக்ஷ்மேஷுஸூக்ஷ்மேஷு” என்றதேதயாதி ஸ்தலங்க
ளில் ஜீவோற்பத்தியை நிஷேதித்திருப்பது விரோதிக
கும். இதுநிற்க, “அஹோ! ஸூக்ஷ்மேஷுஸூக்ஷ்மேஷு”
என்னும் மூன்றுருத்திரங்களிலமுதல சூத்திரம
பிரமேயவிஷய மாயிற்று. மூன்றாவதுருத்திரம்பிராமண
விஷயமாயிற்று. பிரமேயபிராமணங்களுளழியவே பிர
மாத்ருவுக்கிடம் வேண்டுகையா லதுவே மதயசூத்ரமா
கியவிரண்டாவது சூத்திரமாயிற்று. ஜம்மாதிஸூத்திராத்
தில்(அஸ்ய)எனவாறாவது வேற்றுமையுள்ள சபதத்துக்கு
ஜீவபரத்துவமே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இன்
னுஞ்சேவனுடைய தன்மையை விரிக்கில், “அஸ்யஸூக்ஷ்மேஷுஸூக்ஷ்மேஷு”
என்னும் ஸ்த
லத்தில் ஜநநமரணவிவகாரங்கள் தேகத்துக்கேயன்றிச
சேவனுக்கில்லை யென்றுசொல்லிய படியாலும், “அஸ்யஸூக்ஷ்மேஷுஸூக்ஷ்மேஷு”
என்னும் வசனப்படித்தேகத்தினாலுத்தரோ
கத்தாசந்தி யுண்டாவதுபோற் தன்னிட முண்டாகா
மைபாலும், மோக்ஷத்திலுமவிநாசியாயிருப்பதாலுஞ்

வேணுக்குற்பத்தி லயங்களுடலே கூடாது. இவ்வண்
மைபரல் (நிஷ்யாஸ்யா) என்னுஞ்சுருதியும் பிரமத்தரு
வையே காட்டவெழுந்ததாயிற்று. பிரமேயத்தினம்ச
மாகப் பிரமாத்ருவைக்கொண்டு குரைத்துக்கேவலம்,
அபின்னநிமித்தோபாதானவாதத்தாலழாநிற்கு பிரா
மாதுஜபாஷ்யாவலம்பகயேன்றோ வேதபாஹ்யாபின்
ரென்பது மேல்விசாரத்தாற் தீர்மானிக்கப்பட்டது?
இப்படிப்பட்ட லித்தாந்தங்களைவரணிப்பதிலிப்பிரபந்த
ம்வளருமென்றே பிவ்வளவில் விடுத்தீம். இன்னஸத்தி
யார்த்தங்களையெல்லா மறியும்புண்ணியமின்றிச சிவாக
மங்களை வேதபாஹ்யம், வேதபாஹ்யமென்றுகூபமண்கே
த்தைப்போற்கத்தி நிந்தைசெய்துவருமக்குடி கேடர்பெ
ருவஞ்சனைகள் கேடுண்டுபோக வின்னுஞ்சிலநியாயங்க
யெடுத்திசைப்பாம். சைவாகமமானது உளர்த்துவஸ்
ரோதஸ்ஸ- எனவும், அதஸ்ரோதஸ்ஸ- எனவுமிரண்
டாகப்பிரிந்து முதலாவது வேதாவிருத்தமும், இரண்
டாவது வேதவிருத்தமுமாய் விளங்குமென்று சூதசம
விறிதையிற் படிக்கப்பட்ட படியால் அதஸ்ரோதஸ்ஸ-
என்னும் வாமபாசுபதத்தைக்கழித்தேயன்றோ “ஹே
ஹே” என்று ஸ்ரீ பாஷியகாரரும் பிரஸ்தாபித்து ஊர்
த்துவஸ்ரோதஸ்ஸையே பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்தனா?
இதனால், தக்ஷிணபாசுபதமாகியசைவலித்தாந்தம்வைதி
கமும், சிஷ்டஜனபரிக்ருவீதமுமாகுந்தன்மையுண்மை
யரல், பாஞ்சராத்திரவைகானசமென விரண்டாகப்பிரிந்
து முழுதும் ஹேயமாகிக் கர்மபக்தியோகஞானங்களெ
ன்னு நான்குசாதன விஷயங்களிலும்வேதவிருத்தத்தை
யே பயக்கும் வைஷ்ணவசித்தாந்தமேயன்றோ அநு
முஷஜனப்பிராப்யபதமாகத்தக்கது? “ஹேயுஷ்ய
ஹேயுஷ்யுஷ்யுஷ்யுஷ்யு” என்னும்சைனமானது பாசு
பாத்திரவைகானசர்களுென்னுஞ் சைவ வைஷ்ணவ

சையும் பொதுவானே பிடித்துக்கொண்டமையால் “நீ
நாநாகுமர” “நீ” எனவப்பேதையார்காட்டிய வசன
த்துக்கு வாமபாகபதத்தை யாமொப்புக்கொடுத்தது
போல், வேறுவிதத்தால் பரிகாரத் தேடிக்கொள்ள வழி
யில்லை. (சுஷ்ணுநாண்டி) என்பதை வேறொருவர்மேற்போ
ட்டுவிட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடாமையால் வா
மபாகபீதாசாரவிஷ்டமாகிய சூலடமருகசின்னதாரண
ங்களைப்போலவே சக்கிராங்கனவைபவமும் பரித்யாக
மேபெறும். இதனால் சூடுண்டு திரியும் பட்டிமாடுகளு
கிய பாஞ்சராத்திரிகளாதம்மைவநிகொன்ப பிரமைகா
ட்டித்திரிவதுசெல்லாது! செல்லாது!!

[illegible]

சிவாதித்யரதநாவளி

ன்பது ஆஷோபயின் லித்தித்தது. ஆயின், பிரபுதி
 லீனருக்கு வியாபகங்குவது அசப்யமெனின், ஜகத்
 தையபேகித்து அவர்வியாபகந்தாழாதென்க. ஜடமா
 யுள்ள ஆகாசத்துக்குமே யன்றோ யுள்ளும்வெளியும்
 வியாபகங் காணப்படுகின்றது? அங்ஙனமாக, சிதம்ச
 ரான நாராயணருக்கு வியாபகத்வம சித்தியா தென்பது
 யாண்டமையும்? அவருக்குப்பராரான சுதாசிவமூர்த்தி
 யைச்சாட்சாசசிந்மாத்திரொன்னுமிதரசருதியையுமீண்
 தெகரிப்பாம். “ஸ்ருஷ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய
 ஸ்ருஷ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” என்னும் வசனத்தா
 ல் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றுஸ்தானங்களிலு மெதுபுஜிக்
 கத்தக்கதோ, எவன் புஜிககிறவனோ, எதுபோகமோ,
 அவைகளுக்கு விலடசணமும், சாட்சியும், சிந்மாத்திர
 முமான நான்சுதாசிவன் என வெளிப்பட்ட தன்றியும்,
 “ஸ்வயத்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” என்னும்வசனத்தால் சிவ
 னை அத்வைதரும், சாந்தரும், துரியருமாகப்பெரியோ
 ர்களறிகின்றனர் எனவும், “ஸ்வயத்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய
 ஸ்வயத்ய” என்னும் வசனத்தால் அன்னியமாயுள்ள சகல
 மானவற்றயுந்தள்ளிவிட்டுச்சிவமென்னுந்தன்யையான் ம
 ங்களத்தைசெய்கின்றசிவபெருமா னெருவவோதியான
 னுசெய்யத்தக்கவர் எனவும்பெறப்பட்டது. இந்தவாக்கி
 ய விவிதங்களால் நாராயணர் தன்மையும், அவருக்குப்
 பராரான சிவபெருமானுண்மையும் பரிபாகிகள் கண்டு
 னராமற்போகார்.

இனி, “ஸ்ருஷ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய
 ஸ்ருஷ்ய” என்னும்வாக்கியத்தில் ஹாசப்தத்துக்குப் பராம
 சிவனென்று பொருள்கொண்டு சிவநிந்தையிலப்பாதுச
 ராத்திரபுமான் புத்திசெய்திருக்கின்றனர். உத்தராத்
 த்ருத யோசிக்கில் சுதாமானதுஸாங்கியனுந்தொழிப
 பட்டபிரதானம். அமிருதமான அக்ஷரமானது ஹாசன

ன்னும் புருஷன். இரண்டுக்கு மொருதேவனீசனாகிற்
 னென்னுமிதில் (கூர்) என்னஞ்சப்தந்தானே சிவபரமா
 குமேதவிர வேறொன்றுமாகாது. புருஷபரியாயமான
 ஹரசப்தம் மேலிடத்தினிருபித்தபடி நாராயணபரமா
 மாகுமேதவிர வேறில்லை, அல்லது திரிமூர்த்தியந்தர்ப்
 பூதரான வருத்திரவாசகமாவதிலுங்கேடின்றித் திரிமூர்த்
 த்தியுத்தீர்னரா'னமஹாதேவரிடத்தின்மாத் திரம் அதை
 ப்பிரகிருதோபயுத்தமாகச சமர்த்திப்பதுகூடாது. இன்
 னும் விரிப்பிற்பெருகும்.

இங்ஙனநிற்க, “பொன்னியாழ்வார்திருமுறை”
என்னுஞ்சுருதியால் சகலசேதனங்களையும் பசுக்களெ
ன்றுசொல்வது கூடாதெனவும், மாடு, குதிரையிவைக
ளொழிந்த மற்றவையெல்லாம் பசுக்களல்ல வெனவும்,
மேல்சுருதியால் இருகால், நாற்கால்ஏவன்களே பெறப
படுகையால் பாம்பு, வண்டு, சிலந்தி, செய்யான்முதலிய
காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால், பலகாலுடை
யனவுமாகிய ஜீவன்கள பசுவாதலிற்ற விராந்தனவென
வும், (இது பசுபட்சம் பாசநகளுககுபயகமான பசுவையும்,
ஆடுமுதலானநாற்சாற பசுவையுமேகாட்டுகிற தென்பதே பெறப
படும்) எனவுமப்பரம பாஷண்டியார் பிரசங்கித்தனர்.
சிவாகமசங்கேதிதமாகிய பசுசப்தமானதுவைதிகமாகா
தென்றுதாபிக்கவந்த வத்தடியாம்பிள்ளையார் நாலுகா
லுடையனவாகிய மாடுகுதிரைக ளொழிந்தவை பசுக்க
ளாக மாட்டாவென்று சொல்லத்துணிவதன்முன்னர்
முதற்சுருதியில் நாலுகா லுடையனவேடு இரண்டிகா
லுடையனவும் பசுக்களாகுமென்று பெறப்பட்டதற்கு
ஏனெனசமாதானத் தேடிக்கொண்டனர்? இவ்வுளவுசுண்
மகத்தனமாய்த் தலைநீட்டிப்போகவந்த தென்னபுது
நாட்டிமேல்சுருதியின்பெறப்பட்டவிருகால்நாற்கால் சிவ
னவளையன்றிக்கீரலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால்,

பலகாலுடையனவுமாகிய ஜீவன்களனைத்தும் பசுக்களால்
லவென்று சுருதியிற் சொல்லப்பட்டா லொழியவப்பெரு
ம்பேதையார்கூற்றுப்பெருமைபெறுதென்க. (புத்தூதன்
வருநாள் பசுக்களது பித்தம்: அந்நேரம்: அந்நேரம்
யித்தியம்) என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பதி
யாகிய மஹேசுவரர் பிரம்ஹாதிஸ்தம்ப பரியந்தங்களா
கிய பசுக்களோ மலமாயாதி பாசங்களாற்கட்டிக் காரியங்
களேச செய்விக்கின்றார் என்று பெறப்படுகையால் பசு
வர்க்கமிவையென்று வெளிப்பட்டது. மேல்வசனத்தா
ல் ஸ்தம்பமீருகப் பசுக்கள் வெளிப்படலால் காலில்லா
தனவும், அறுகால், என்கா லுடையனவுமாகிய ஜீவன்
கள் பசுவாகாவென்னும் பாழுரைபறந்தது! பறந்தது !!
இன்னும், மாடு குதிகாக ளொழிந்த மறந்தவை பசுக்களா
காவென்று கூறியதை மறந்து யாகங்களுக் குபயித்தமா
னரபசுவையும், ஆடு முதலான நாகாற பசுவையுமே
காட்டுகிறதென்று டனேபிதற்றியதென்னமடமை? மாடு
குதினாயிரண்டையுமே பசுகளெனத்தாபிக்கவெழுந்து
தம்மையறியாமலே யவற்றோடு நரனாயும், ஆட்டையும்
பசுக்களெனவகிகரித்தனராகையால் அவர் தொடுக்க
வந்தவீண்வழக்குத் தோல்வியடைந்ததென்க. இதனால்,
மேற்போந்த சுருதிவாக்கியத்தைக்கொண்டே சிவாகம
ஸங்கேதப்படியே சர்வசேதனங்களும் பசுக்களென்று
சொல்லப்படு மென்பதே நாட்டப்பட்டது.

இனி, “சுருதி: பசுநாடிபி” என்னுஞ்சுருதி
யால் ப்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு ஸர்வசேதபசுபதித்வஞ்சித்
தியாதெனவும், திரிபுராதகனஞ் செய்யவேண்டிச் சிவ
னைத்தேவர்கள் கேட்டுக்கொண்ட போது சிவன் மயவா
களைக்கூலிகேட்டனானெனவும், அதற்கவர்களும்க்குறே
ணடியகூலியைக் கேளுமென்றவுளவில் உலகநிலைமை
ஹாரங்களுக்கெல்லா மென்னையே கடவனெனவந்தது

ருக்க வைதிகமான ஹிம்ஸைகளின் மாத்திர மென்றே யொழியுப்பசுஹிம்ஸை செய்யாநிற்பது என்னையெனப் பிரசம்ஸித்து அதனையுமெனக்கே கொடுத்துவிடவேண்டியதொன்றே நான்விரும்புங் கூலியென்று பெற்றுக் கொண்டனரெனவும், அதனால் யாகங்களிற்கொல்லப்படும்பசுக்களுக்கும் யஜமானனாய்விட்டானுருத்திரனென்பதீழேயன்றோ மேல்சுருதி வாக்கியங்காட்டுகிறதெனவும் பேரிழுவெடுத்தனா.

சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ்செய்கையில் அவ்விருக்கரத்தில்நாராயணர் அம்பாகசசமைநதபடியையூகிகில அம்பு அசேதனமாயுள்ளதொருபொருளும், அதையெய்ப்பவர் சேதனருமாகிய வுணமைவெளிப்படும. அசேதனமாகிய அம்பானது எய்யுமவாகையினின்றுமகன்றால் அசையவுஞ் சத்தியற்றுக் கிடக்குமே லன்னஜடதவப்பிரகாசரூபஹிதமாகிய அம்புவடிவமாகிய விஷ்ணுவைச்சர்வசேதனசேதனங்கடையுமசைககின்றவருமசைப்பிக்கின்றவருமாகிய சிவபெருமானோடு சமானுதிகங்களால் பரதத்துவப்பொரு ளென்றுநாட்ட முயலுவது என்னபேதமை? பசுக்கள் பாசததைநோக்கச சேதனமும், பதியைநோக்க வசேதனமுமா மென்னுமுண்மையைச் சேதனராகிய நாராயணர்பதிபாகிய மஹேசுவரர்கையில்லம்பாகிய சேதனமாகிக் கிடந்தமையே சாட்சிஹும். விஷ்ணுவக்கே யிந்தக்கதி வருமாயினேனைய பிரமனாகியர் தன்மையை யாம் பேசவேண்டியதின்றும். சிவபெருமான் இரதிகரும், நியாமகருமாவதறியாது அவரிச்சைவழியியங்கற்பாலாரும், இயங்கற்பாலனவுமாகிய சாரதியாகிய பிரமனையும், நாரியாகியசேஷனையும், ருதிஸாகளாகிய வேதங்களுடையும், இரதமாகிய பூமியையும், ததுணவாகியமேருவையும், பாணமாகிய விஷ்ணுவையுடையதவம்சத்திலிலரோடுசாம்யாதிகங்களுடையவரும்,

சிவாதிப்பரத்தாவணி

உடையனவுமாகக் கூறவிசையும்? இவர்களைச் சிவபெருமான் திரிபுராதனைஞ் செய்வதற்குக் கூலி கேட்டனரென்பது எங்கேபெறப்பட்டது? திரிபுராதிகளைக்கொல்லிக்க மாட்டாமல் விஷ்ணுவாதி சேதனர்கள் பட்ட பாட்டைப் பாரதாதிகளில் பரக்கக் காணலாமே! ஆயின் வேதத்தில் பசுபதியென்னும் வரத்தைத்தேவர்கள் சிவனுக்குக் கொடுத்தாகளென்னு மாசங்கையுண்டேயெனின், விஷ்ணுவாதி சமஸ்ததேவர்களும் சிவபெருமானைத் திரிபுராதிகளுக்கஞ்சி சரணம்டைந்த காலையில் அதுவே தக்கசமயமெனக்கொண்டு சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி (ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்தி ஸ்வஸ்தி) என்னும் வசனத்தால் (ஹே விஷ்ணுவாதிகளே!) எனக்குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும், உங்களுக்குப் பசுத்வம் ஸ்வபாவமுமாகுமென்று கூறி நீங்கள் ஸ்வதந்திரவீனராகிய பசுக்களென்பதை யின்று வெளிப்படுத்தாநின்றீர். பசுக்களாகியவர்களுக்குப் பதேபதே அஹங்காரமே வீட்டால் நானேபதி நானேபதி யென்னும் விபரீதஞ்சனித்துநீங்களழியவருவது ஞ்சகசமாகையாலன்ன ஸ்வதந்திரத்தை யிந்த வவசரத்தில் நீவிரடங்கலு மெமக்கு அர்ப்பணம் புண்ணி வீட்டாலன்றி நீங்கள் பிழைக்கமாட்டீர்கள் என்றுபேசினர். அப்போது சமஸ்தமானபேரும் ஹேபசுபதி! எங்களைக்காத்நருளும் என்று முறையிட்டு ஒரோ படித்தாய்ச் சிவபெருமானுக்குப் பசுபதித்வத்தையும், தங்களுக்குப் பசுவத்தையு மொப்புக் கொண்டனர். பதிகளல்லாத தங்களைப் பதிகளென்று தனித்தனி யொவ்வொருவருள் "கொண்டிருந்த" ஸ்வதந்திரத்தையேயன்றோ வந்தவவரத்திலுள்ளபடியே ஐந்தியாகிய சிவனரிடம் விஷ்ணுவாதிபசுக்கள் அர்ப்பணம்

பிரமாணத்தாற்போதரும். எல்லாம்பண்ணு செய்த
பின்னருமிடருறக் கூட்டலென்றது தற்போதசேடமிரு
த்தலுமொழிய வேண்டியென்க. இப்படியேயன்றோதே
வாகள் பசுபதித்வத்தைச சிவனாககார்ப்பண்ணு செய்து
விட்டதற்கேறபத் தங்கள்பசுத்வ தாமத்தையே பிரகா
சப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகத் தமக்கென வொருசேட்
டையுயின்றியொழிந்த பாணம், ததுஸ்ஸு, சாரதி, நாரி
முதலிய ரதாங்கங்களாகச சமைக்கப்பட்ட பின்னருஞ்
சேடித்திருந்தவன்றோத்தற்போத நிவிர்த்தியைநாடி யப
படிசசமைந்தவவரநுலொருபிரயோசனமுந் தமக்குவே
ண்டாமையைக்காட்டுவாராகிச சிரிப்புமாத்திரத்தாலத
திரிபுரங்களைத்தகிததுவிட்டு அந்நரதசநநாஹுததையு
கெடுத்துவிட்டனா? சிவபெருமான் இரதிகரானமையால்
பசுபதித்வமும், விஷ்ணுவாதிகளபாணமும், சாரதியுமே
முதலாகச சமைந்தமையால் பசுதவபாசதவங்களுமே
சித்தித்தது. இதைமாற்றியெவ்வித விரதிரஜாலம்பகாந
தாலுமென்னை? வேதமிருந்தவூரில குடிநுந்தறிபாத
வெறித்தாநருககன்றி யவையேனையோடுகுப் பிரயோ
ஜனமாகாது! ஆகாது!!

இதைவிட்டு யாதங்கதரில கொல்லப்படுகிற பசுக்களுக்கும் எஜமானனாகிற வாததைப்பெற்றதுக்கொண்டமையால் பசுபதியென்னும் பெயரைச் சிவபெருமான்தாங்கினரென்பது சர்வாவைதிகமெனக். அதவாகொண்டபோதும், விஷ்ணுவைப்பசுவாகக்கொண்டு தேவர்கள் சிவப்பிரீதியாக யூகஞ்செய்தாராகளென்னுஞ் சுருதியால் யாகத்தில் கொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவாகிய பசுவுக்குமேயன்றோவவர் பிரீதியாயினர்? பாசுபதோபநிஷத்தில், “ஸ்வஸ்கிவஃஸகஸிஸ்யுந்ஸ்வஸ்யஸ்யா ஸ்வஸுஸுஸந்நீஸரிஸம் நியுஸஸு” என்னும் வாக்கியத்தால் சிவபெருமான் தாமே பசுபதியாயும், ஸர்வத்துக்கும் ஸாக்ஷியாயுமிரு

இதுநிதிக, “*ஐந்தாம் பத்திரிகா*” என்னுருசுரு
தியாற்பெறப்படட பாசசப்தம சிவாகமஸங்கேதிதபா
சத்திற்பொருளாகா தெளவும, “*ஐந்தாம் பத்திரிகா*”
“*ஐந்தாம் பத்திரிகா*” என்னுருசுருதியில் பக்தியோகத்தால் பாச
விச்சேதத் சொல்லுகையால் அந்தப்பாசம் ஸம்ஸார
பாச மாகுமன்றிக் குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய
ஹைத்திரியால் தகிக்கப்படுகிற சிவாகமஸங்கேதிதமா
கிய மலமாயாகரம்பாசமாகாதெனவும், தியானயோசத்
தாற்கழியுமென்ற வைதிகசங்கேதித பாசத்தைச்சிவாக
மசங்கேதித பாசமென்றகாலையில் திகையால் பாசங்
-யியமென்ற சிவாகமத்துக்குப் புங்கமுண்டாகிறதென

வும் பரிந்துபரிந்தமுதார். மேல்காட்டியமுதல்சுருதியில் (சர்வபாசாபஹாரி:) என்றுசர்வசப்தமிருத்தலால் அப் பேதைமகனார் காட்டியபடி ஸம்ஸாரபாசமெனக் கொண்டகூலத்துஞ்சிவாகமஸங்கேதிதபாசம்சிதைந்திலது. வைதிகர்தாமென்னை, அஞ்ஞானமென்றும், காமாதிஹ்ருத்யக்ரந்தியென்றும், அவிவேகாதிகளென்றும் பாசத்தை யநேகபூரிகாரமாய்ச்சொல்லுகையால் மலமாயா கர்மசங்கேதித பாசம்மாட்சியே பெற்றது. ஸம்ஸார பாசமென்றழவந்தவசசண்டிமசுனார்க்கு அதுகாரியபாசமாகக்கொள்ளவருகையில காரணபாசமொன்று ஆதற்குமுன்னோ விருமபவருகையா லககாரணத்தைப் பாசமென்னுமபரிபாஷையால்வேதங்கூறுதென்பது விதண்டாவாதமெனக, ஸர்வமஎன்னுஞ் சொல்லால காரணகாரியங்களெல்லா மென்பதேயன்றோ மேலோர்கொள்ளாநிற்பர்? பாசவிச சேதம்நீசைஷயாலன்றியுண்டாகாதென்னுஞ்சிவாகமஸித்தாந்தம் மேலிரண்டாவது சுருதியாற்கெடுமெனறுரைத்தவக் கேடுசெட்டசமுதையாய்க்குள்வவளவென்றுநான் புத்திசொல்லலாம்? “பலவிதமாசான்மோசனநரபணைநம்படி நயன், தருள்பரிசவாசகமானதமு, மலசில்சாத்திரமியோர் மௌத்திராதியரோமுளவவ? நினைத்திரியிரண்டுதிருமா, மிலுளாநகிரியை யெனஞானமனசதாலியற்று வதுகிரியையெழிற்சண்ட மண்டலாதி, நிலவிததுச்செய்தல் கிரியாவதிநானின்னகிர்ப்பேசுபீஜமெனவிரண்டாகிநிகழும்.” என்னுமிந்தவசனத்தால்பாசமோசனமுண்டாகும்வகைககுத்திசுஷாபேதமநந்தபிரகாரமாயிருக்கு மெனவும், அவை நயனதிகைசு, ஸ்பரிசதிகைசு, வாசகதிகைசு, மானசதிகைசு, சாஸ்திரதிகைசு, யோகதிகைசு, ஒளத்திரிதிகைசு முதலந்தமாயிருக்கு மெனவும், அவற்றுள், ஞானதிகைசு, கிரியாதிகைசுயெனவிரண்டாகவெளத்திரிபெற்றப்படுமெனவும், மனத்தாற்செய்யப்படுவது ஞானதிகைசுயும், குண்டமண்டலாதிகளிடமிச்செய்வது கிரியாதிகைசுயு

சிவாதிக்ரதநாவளி

மெனவும், இவற்றுள் கிரியாவதி ஸபிஜநிர்ப்பிஜங்களை வெளிப்படுமெனவும் பெறப்பட்டது. இந்த ஆப்தவசனத்தால் சிவஞான விசாராதிசயத்தால் பாசந்தகிங்கப் படுமென்றசுருதியால் சிவாகம ஸித்தாந்தங்கெடுமென்று புலம்பிய சிரிப்புண்டவாசகம் சிதைவுண்டுபோயிற்றென்க. குண்டமண்டல மிட்டுச்செய்வதே சிவதீக்ஷையெனவும், வேறுபிரகாராந்தரங் கிடையாதெனவும் கொண்டு டுறுமாந்தெழும்பிய வக்குண்டகத்தலைவர் சைவசமயாசாரியமூர்த்திகள் நால்வருக்கு மெந்தக்குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய தீக்ஷைசெய்யப் பட்டனவென்பதைச் சற்றேறிதானித்துயுகிப்பாராக. அவாக்குச் சிவபெருமான்செய்தருளிய தீக்ஷைகள் வேதாகம நிஷ்டமென்பது வேதவேதாந்த பாரங்கசீலராகிய மேலோர்துணிபென்க. இந்தவுண்மை விசாரத்தால் வேதத்திற்பெறப்பட்ட பாசம சிவாகம ஸங்கேதிதபாச மாகாதென்னும் வெறிமுண்டையாக்கு நல்லவடடிப்போடு விருந் தளிக்கப்பட்டதென்க. பாசம என்பது மூலமலத்தையெற்று கையால் அதனம்சமாகிய ஸம்ஸாரபாசவிசசேதமும் அப்பாஞ்சராதிரப் புலையர்க்கிலையென்பதும் மேல்விசாரத்தாற்பெறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், அப்படுபாவி யர்மதத்தில் பாசமென்னும் வைதிகபரிபாஷை மூலமலத்திற்குரையாமையால் தந்நிவிர்த்தியைப் பயவாத சம்பந்தத்தாலதனம்சமாகிய ஸம்ஸாரபாசநிரோதமுண்டெனத்தாபிக்க வெழுதலெங்ஙனங்கூடும்? எவ்வகைப்பட்ட பாசமு மம்மதத்தி லொழியவிடமுண்டாகாமையாற்பாசத்திலேதானே சிக்குண்டு அலமந்து வருந்தும் புழுப்பிராயர்களாகவே யாண்டுமவாழிவதேயன்றி வேறு ஒருநலத்தையும் அடையாொண்பதேசித்தம்! சித்தம்!! இன்னும்வீரிகிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, “*சிவஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபம்*” இத்யாதிகுருதியைப்பஞ்சசிவமூர்த்தி பிரதிபாதிக்கமென்று கொள்வது

பிழையெனவும், அதுதைத்திரியத்தில் நாராயணமென்
னும் ஸமாக்யையையுடைய பிரகரணத்திலோதப்படுவ
தால் அதவா பஞ்சருத்ர மூர்த்திபரமெனக்கொண்டகா
லத்தும் பிரகரணபலத்தாலும், ஸமாக்யாபலத்தாலும்
நாராயண விபூதித்வமே யாண்டுஞ்சித்திக்கு மெனவும்,
இவ்வுண்மை ஸ்காந்தததிற்பெறப்பட்ட ஸ்ரீராமகீதை
யில் தாசரதிவீஷயமாக வுப்பபிரம்மஹணஞ்செய்யப்ப
ட்டபடியே விளங்கலால் சத்யோஜாதாதிமந்திரங்களு
லலாம் நாராயணைகபரமாகவே நாட்டப்பட்டனவென
வும், ருத்ரன்பண்ணின் சைவாகமத்தில ஆசரப்பரிக்ரீதி
மோகனூர்த்தமாகக்கொண்ட தன்னுடைய ரூபங்களுந்
கு நாராயணருடைய நாமங்களிற் சிலவற்றையிட்டீச்
கொண்டு வஞ்சித்தாரொனவுங் கைகொண்டவரைமனம்
போனபடிககெலலாங் கூசாதெழுதிவிட்டனர்

[illegible]

தீசுடா! அகவஞ்சேவக்யேவ ஞானகோஸ்யபேதுநா! மூலயாபேது
 சாஸ்திரே மூலகமேவஞ்ஞயா! நகாஸ்கேவாஸ்யே நய்யகாரண
 ரணா” என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால ஜாக்கிரமு
 தலான மூனறவஸ்கைகளுக் கதீதரும், துரியரும், பிர
 மஹமெனது பேருளளவரும், பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதிந்
 ளால் சேவ்ய மானரும், சகலருக்கும ஜநகரும், பரதத்
 துவமானவரும், புத்திகளுக ஸாக்ஷ்யபுயஸ்ஸீவரும்,
 சகலநாயு மேவஸ்செய்விக்கின்றவரும், பரமருமான
 ஈசானாபே யறியாதககது. ஆகாசஸீவருபரும், அவ
 யகீதரும், ஓங்காரஸ்வருபரும், உதாரததாதிஸ்வரததால்
 பூஷிக்கப்பட்டவரும், ஸ்வதேவமயரும், சாந்தரும்,
 சாந்திககதீதரும், ஸ்வரததுகரு வெளியிலகாரமுதலா
 ன ஸ்வரங்களுக்ககிபதியும், ஆகாசமயமான தேகமுள
 ளவரும், ஸ்ருஷ்டிமுதலான பஞ்சகிருதயங்களுக்கு நிய
 மனஞ் செயகினாவரும், பஞ்சபிரமஹ ஸ்வருபரும்,
 பெரிதானருபமுளளவரும், பஞ்சரூபமாகின்ற பிரமஹ
 ரூபங்களாகும பிரமஹாமுதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களோ
 யுந் தமமிடத்திலுபஸமஹாரஞ்செயது ஸ்திரமாககிரு
 ககின்றவரும், தமது மாயையின வைபவத்தால் ஸாவக
 களையும் ஸமஹரித்துத் தமக்குததாமே பிரகாசிக்கின்ற
 வரும், பிரமஹஸ்வருபங்களாகும் பஞ்சமூர்த்திகளு
 ககதீதருமாகத் தமது தேஜஸ்ஸினாலே யந்தப்பரமேசு
 வரர் விளங்கிககொண்டிருக்கின்றார். ஆதியந்தமத்தியத
 திலுந் தமககுத் தாமே விளங்குகிறோ தவிர வன்னிய
 காரணத்தால் பிரகாசிககின்றவரனது. தேவர்களனைவ
 ரும் சம்புவின்மாயையான்மோகிக்கப்பட்டு ஜகத்குரு
 வும், சர்வகாரணங்களுக்குக் காரணருமான மஹாதே
 வனா யறிகின்றாரில்லையென்று பெறப்பட்டது.

ఇట్లును, “సర్వవంచాత్కంఠిద్యాత్పంచప్రక్షత్తత్వతః। సం
చక్రప్రక్షికాంబిద్యాం యోధీరేభక్తిభావతత్త సంచాత్కతామేత్వభావతః”

ஸஞ்ஜயம்! ஸ்ரீமதுக்ருஷ்ணர் "ஸஞ்ஜயம்!" என்று மங்களாகியவர்களால் சர்வத்தையும் பஞ்சஸ்வரூபமாக வறியதற்குப் பஞ்சப் பிரம்ஹ விதையை யெவன பக்தியுடனப்பி யசிக்கின்றானே வவன்பஞ்சரூபத்தை யடைந்து பஞ்ச விதமாக வெப்பொழுதும் விளங்குகிறான். இப்படிக் ஹாதேவர் கால்கருகுபதேசித்த பின்னர் வீட்டிலே நானே யந்தர்த்தமானமாயவிட்டார் என்று பெறப்பட்டது. மேல்வாகியிருக்கையில் சிவபரியாயநாமங்களால் பஞ்சப் பிரம்ஹமபிரகாசிப்பதாலும், பிரம்ஹவிஷ்ணுவரீதிகளுக்கும் சேவ்யமானவனு அப்பஞ்சப் பிரம்ஹமாத்ரிபெறப்படுகையாலும், சேவகருளொருவராகிய நாராயணரோ யந்தமந்திரத்தாற் பிரதிபாத்தியவென்று பிதற்றவருத் வப்பெரியாள வாசகத்துக்கு எங்கே ஜீவனமுண்டாம்? இப்படிக் காரியமாக அதன்பிரசங்கஞ் செய்யவந்தவபபண்டிதசிரோமணியார்பிர விருத்தியானது ஊஷரபூ மியிலே செய்கிருஷ்டிபோலாவிறமென்க. தைத்திரியத்தில் நாராயணனைச் சொல்லியதற்குக்கதியாதெனின், உபரிஷத்துக்குக் கேகவாகியதை வரவேண்டியவவசியத்துக்காகவந்தத்தைத்திரியோபரிஷத்திற் பெறப்பட்ட நாராயணபிரசின சதமந்திரமும் சிவபரமென்றே சத்துக்கள் துணிந்துரைப்பவென்க. சுருதிஸ்மிருதிகளுக்காவது, சுருதிஹாஸங்களுக்குக்காவது, சுருதிபுராணங்களுக்குக்காவது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுண்டாகில் சுருதிக்கவிரோதமாகவேனையவற்றிற் பொருள் கொடலுங்கதமெனவும், ஏனையவற்றிற்கவிரோதமாகச் சுருதியிற் பொருள்கோடல் ஆஸங்கதமெனவும் பிரபலமான நியமத்தையாவருமொப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுபோல், சுருதிகளுக்கொன்றுக்கொன்று விரோதமுண்டாகில் முக்கியசுருதிகளவிரோதமாகவே கௌணசுருதியிற் பொருள்கோடல்புத்தமென நியமமிருப்பதால் பஞ்சப்பிரம்ஹோப நிஷத்தெ

என்னும் விசேஷத்தால் முக்கியமான விர்தப்பிரகாரணம் பிரபலமும், தைத்திரியோப நிஷத்தென்னுஞ் சாமாநியத்தால் கௌணமான வந்தப் பிரகாரணம் தூர்லப்புமுமாகி ஸத்யோ ஜாதாகிமந்திரங்கள் சிவைகபரமென்ப தே பசுமாத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது. தைத்திரியத்துகளே பஞ்சப்பிரம்ஹோப நிஷத்தைநோக்க ஸாமானியத்வமுண்டகுமெனின், ஸ்காந்தம்ஸ்ரீராம் கீதையிற்பெறப்பட்டதாகக் கூறவந்த விஷ்ணுபாரமய மெங்கே தலைகாட்டும? ஸ்காந்தம் சிவபாரமயப்பிரதி பாதித புராணங்களிறறலைமை பெற்றதென்பது சர்வப பிரசித்தி யாகையால், அதனிடத்தில் விஷ்ணுபாரமய புத்திவைப்பது சாவாச்சங்கதமென்க. “**रामोऽर्च्यस्त्विति**” என்பனும் வாஸிஷ்டவசனத்தால் மேலுண்மைவெட்ட வெளியாயிற்றென்க. இப்படிப்பட்டவுபநிஷதரஹஸ்ய ராத்தங்கலையெல்லாம் வேதபான்யரானபாளுசராத்திரிக னுகருச சொல்லுமபடி நேரிட்டதேயென்னும் வருத்த மெம்மையதிகமாமாயப் பாடுகின்றது. “**कुरुष्वैव नन्दरुद्रं चन्द्रमस्य सत्यम्**” என்னும் ஸுவத்திரப்படிய சூத்திரர்களுக்கொப்பாகப் பாளுசராத்திரிக்கு வேதத்திலதிகாரமில்லை யென்று நாம்சொல்வது யுத்தியுத்தந்தான். இந்தததூர்க்கதியைத்தந்தலையிலேற்றிக்கொண்டிருப்பதரியாது சிவவிஜர்களுக்கு வைதிகோபநயநங்கூடா தென்று வைத்ய நாதாதிகள் சித்தாந்தம்பண்ணியிருக்கின்றர்களென்று பிறரிடமுள்ளவிவேகத்தையும் வெளிப்படுத்தி (**नान्दकेतुमल्लामல்** சந்திரபுஷ்கரணிபையுங் கெடுத்தத) என்பதுபோலப் பிரதிஷ்டையடைய விரும்பிய வப்பட்டடைநாமப்பறையரை யென்ன செய்தாற்றான் றீரும்? இன்னும், வாமதேவாயநம:, ஜ்யேஷ்டாயநம:, காலாயநம:, தலவிகரணாயநம:, இத்த்யாதிசிவமந்திரங்களை பொல்லாம் தங்கள் தேவதா பரமிகவே பொருத்த நிமித்தம்

தமில்லாமல் அக்ஷரங்களை யொன்றோடொன்று சேர்த்தெழுதுவதே பொருளென்றுகொண்டு இஷ்டம்போலெல்லா மெழுதிவந்து மீன், ஆமை, சிங்கம், பாசுராமன், ஏழைராமன், பலராமன், கிருஷ்ணனிவாகளிடமே சமர்த்தித்துக் கற்கியென்னுங்குதியாயிடஞ சமர்த்திப்பதற்கு மந்திரம்போதாமையால் அதைச் சொல்லாதொழிந்தது பவிஷ்யத்தென்னு மிடந்தோற்றுகைக்காக வென்றுளையிட்டனர். வேதந்தோன்றிய காலத்துக்கு ஏழையிலைய னிளிச்சவாயர் முதலினோரும் பவிஷ்யத்தையே யபேகித்தவர்களாக, ஐயோபாவும்! குதிமூஞ்சிக்கு மாத்திரமிடமகப்படாமற்போய்விட்டதால் பவிஷ்ய நியாயங்காட்டவந்த வப்பண்டிதச்சிரோஷ்டர்பவிஷ்யமே குலைந்தது! குலைந்தது!!

இங்ஙனநிற்க, ஸ்ரீ சாஸ்திரங்களில், “சம்ஸ்காரங்க
 ஸ்ரீஸ்தாபனம்” என்றுதொடங்கி யுபயோகமில்லாத
 சிலசுலோகங்கள் பெழுதிவிட்டனர். ஸ்ரீ சாஸ்திரமென்
 பதுசுருதியா? ஸ்மிருதியா? இதிஹாசமா? அல்லதுபுரா
 ணமா? இவைக ளல்லாமையால் பாஞ்சராத்விததைச
 சேர்ந்த கசுமாலபாகமொன்றெனவைதிகராயுள்ளபோ
 கழிக்கின்றனர். அதனால், அப்படிப்பட்ட வப்பிரமாண
 வசனங்களுக்கு ஸமாதானஞ்சொல்வது அநாவசியமெ
 னக்கொண்டுபேசுகூசெய்தனம். இம்மட்டேயன்றி (ந்
 ருவிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்தை) விஸ்தரிக்கப் பிரவர்த்
 தித்து “சமஸ்காரங்கசம்ஸ்காரமச்சந்திரா கமிக்மேஷ்வரம்,
 யுஷ்மயம்ஸுஷ்மயம் ஸாமயம் ப்ரஹ்மயம் சமஸ்காரம் ப்ரஸித்
 த்ஸுஸ்தாபனம் வசந்த - ருத்ரவக்ஷஸ: ப்ரஸித் - வக்ஷஸ:
 ப்ரஸித், ப்ரஹ்மயம் ஸாமயம் - ஸாமயம், ப்ரஹ்மயம்
 ப்ரஸித்” என்றற்றொடக்கத்து வாககியங்களால் சகச
 ரத்தாழ்வானுடைய பிரபாவபிரசம்ஸையால் சிவபரத்
 வஹானி சித்தித்ததென்று திருகுபேசினர். இந்தவுபநி

[illegible]

“இத்தவுண்மை நியாயங்களால் மேலுப நிஷத்தா
னது பரமசிவபாரமயப் பேரதிபாதனமென்பது தீர்மா
னம். இத்தனையுணரும் புண்ணியுயிர்நி யேகாதசநூதர்

களையும், திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரரையும் ஸுதரிசன சக்கரத்தின் பரிவாரங்களாகச் சொல்லியதைமாதிரிம பார்த்துச் சிவபாரமய மில்லையென்று குறைத்தழவந்த வப்பாளுசராதிர பாலிசனாயின்னு மிடித்துரைப்பாம். திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரரைப் பரிவாரமாகச்சொல் லியபடியேவிஷ்ணுவையுமாண்டொத்திருப்பதைமறை த்துத்துவாததூதித்தியருளொருவராகிய விஷ்ணுவெ ன்றுசமாதானமபகாநதுகொண்டவச்சமுக்குரையாலெ ன்னபயன் கண்டரா? அந்தச்சக்கரம் ஸ்ரீ பரமேசுவரா கையிலிருந்ததாகையால் விஷ்ணுமுதலிய திரிமூர்த்திக ளும்பரிவாரங்களாயினா. இவவுபநிஷத்தானது ஸ்தூல பபாபவையால் (நருஸிமஹராகிய) விஷ்ணுவேவராசியா ரத்தப்பொருளென வுணாததுவது போனநிருப்பினும், ராமிதுகாறும் நிருபித்தவந்த சகலபடியாலும் ஸ்ரீபரம சிவனே லக்ஷ்யாரத்தப் பொருளென காட்டிறறென்பது வெளிப்படடை.

இந்த ந்ருவிமஹிமுர்த்தியிலுடைய காவததைய
டங்கி மேலிட்ட பராககிரமமுள்ள சரபாவதாரஞ் செய
த பரமசிவனுடைய மகிமையை விசேஷமாகச் சொல
லுகிற சரபோபநிஷததைச் சைவபுராணங்களைத் தாம
தகாகொன்றவர்பேசுத திரிவதுபோல சொல்லாதவ
ரையில அவர்பேச வேறுவார்த்தைகிடமின்று. “అథ ప్రి
సంప్రేక్ష్య లాభో ద్రవ్యమువాచ, భో భగవన్ స్వప్రకృతాంతాన్ ద్యోతో వాధిక
తరో ధ్యేయ స్తత్యమే వనో బ్రూహి” என்று పுகయితితూ, “తస్యై
హి వాచానాం పితౄణాం శృణ్వ హి నిష్కల్యం కృతానియేన తే నైవ లభ్యః పర
మేశ్వరో నామ సత్సంగశో హం సూరిరుద్రమఖ్యా మోహన్మజానంశిరులేం
ద్రముఖ్యః । ప్రభుం వరేణ్యం పితరం మహేశం యో బ్రహ్మణా కీదధాతతన్తై
వేదాంశ్చ సర్వాక్ ప్రహిణోహి దాగ్ర్యం తం వై ప్రభుం పితరం దేవతానాం । మ
మాపి! స్తోత్రం న సందేవమీద్యం యోంత కా నైవ వా లోకాన్ కనఃకహర । సవి

[illegible]

டித்தவரும், பாதங்களால் ஹரியையரிக்கின்றவரும், புருஷாகியவிஷ்ணுவை வதஞ்செய்யாமல் தேவரீருடைய பராக்ரீமத்தை மாத்திரம் அவரிடத்திற்காண்பித்தரு னுமென்று சகலதேவர்களாலும் பின்பொடர்ந்துபிரா ததிக்கப் பட்டவரும், கிருபையினாலே ந்ருலிம்ஹரு டையவுடவின் றேலைமாத்திரம் நகங்களைற் கிழித்து அனாயில் வ்ஸ்திரமாகக் கொண்டவரும், மஹாபல முள்ள வீரபத்திரமூர்த்தி யானவரும், சாவரும் ஸக லசுத்தியின்பொருடடுத தியானஞ்செய்யத் தக்கவரும், விஷ்ணுவினுடைய தண்ணுல பூஜிக்கப்பட்டவிடதுபாத முள்ளவரும், அதனால் விஷ்ணுவருக்கு ஸம்மானமாக ஸ- தரிசனமென னுஞ்சுகரத்தைப்பிரஸாதித்தவரும், தக்ஷ யாகத்தில சகலதேவர்களையுஞ்செயித்து நாகபாசத்தா ல்விஷ்ணுவைக்கட்டி புருடடினவரும், லீலையினாலேயே திரிபுரத்தை யெரித்தவரும், வியாபகராகையால விஷ் ணுவும், செனறதையபிபுந தனமையாறகவியும், சந்திர சூரியாககினிகளென னு நேத்திரமுடையவரும், சகல தேவதைகளும் பசுக்களானபடியால தாம் பசுபதியான வருமான அநநருத்ரருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். விஷ்ணுவையும், அவருடைய வவதாரங்களான மத்ஸி யகூர்மவராக ந்ருலிம்ஹாதிகளையும்வாடடிப்பீடிக்கின்ற வரும், சுரோசரான ஆகிவிஷ்ணுவையும், மனமதனையும், இயம்னையும் பஸ்மமாகசெய்தவருமான அந்தவருத்தி ரருக்குநமஸ்காரம்என்றின்னவாறுவெருவித்தால தே வர்கள்தனித்தனி நீலகண்டரான மஹேசுவரரைத் துதி த்து ஸமாதானஞ் செய்தார்களெனவும், பரமேசுவரர் னவர் அவர்களுடைய தாபத்திரயமாகிய ஜன்மமிருத்தி யுஜாராமூதலானவற்று லுண்டான நானுவித துக்கங்களை யும் ஹரித்தார். இப்படித் தேவதைகளைய பிரார்த்த னையையங்கீகரித்தானவரும் பெறப்பட்டது. தேவதை கள் பிரார்த்தித்த காலையில் விஷ்ணுவைப் பஸ்மமாக்கா

மலிருந்தபோதிலும் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹாரஞ்செய்தபடியால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. பகவானும், ஆத்தியருமான சங்கரர் சகலபிரஜைகளையுமிரகித்தார். எவருடையபாதாரவிந்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படுகின்றனவோ, அந்தவிஷ்ணுவுடன் கூடித் தேவதைகள் வரக்குமனசுகளுக்கு கெட்டாதவரும், துதிக்கத்தக்கவருமான மஹேசுவரனாத் துதித்துப் பின்னர்ப்பக்தியூர்வீணங்கினர். அப்போது சிவபெருமான் விஷ்ணுவுக்குப் பிரசாதஞ்செய்தா னென்றுப்படி யந்தப்பிரகாராரீந்தரமாகப்பிரதிபாதிக்குஞ்சுருதிகளைக் கண்டு தெளியும் புண்ணியமின்றி வேதங்களிற் பரமசிவபாரமயத்தைக் குலைக்கத்தொடங்கியவப்பாஞ்சராத்திரக்கழுதையின்மனோரத மெப்படி பூர்த்தியாகும்? ந்ருவீம்ஹதாபநீயத்தை ஆஸனமணையாகச் செய்துகொண்ட விர்தச்சரபோபநிஷத்தைப் போலிதையும்படிச் செயயத்தக்க வோருபநிஷத்தை யெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது காட்டவல்லவனே லன் றோவவர்பாழ்மதத்துக்குப் பிராகரியமுண்டாம்? உலகத்தில் பிரசித்தங்களான நூறறெட்டுபநிஷத்துக்குள் ளொன்றாவது சரபத்தை நிககிரகித்தவிஷ்ணுவைச் சொல்லுமாகில் வித்துவான்கள் சபையேறிவரட்டும் பாரப்போம். ஒருதுண்டுவசனத்துக்குங் கெதிகெட்டவத்துர் மதப்பிராந்தர் சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுநேத்திரத்தால் அர்ச்சனைபண்ணினதும், சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுதேடியலுத்ததும், இன்னுமவேறு சிவபணிகள் விஷ்ணுசெய்ததுமாகியயாவும் மாயா லீதையைப்போல் சிவனால் சிருட்டிக்கப்பட்டமாயாவிஷ்ணுவினுடைய நடத்தைகளென்று சமாதானந்தேடிக்கொண்டனர். இத்தகுமேதாவது சுருதிபிரமாணங்காட்டி யொப்பச்செய்தாலல்லது வச்சிரிப்பாருண்டஜன்மத்துக்குச் சிலாக்கியமுண்டாவதெப்படி?

இந்தவிசித்திரத்தை நினைக்குந்தோறுஞ்சிரிப்புண்டாகிறது. என்னெனின், மாயாவிஷ்ணுவைச் சிவன்சிருட்டித்துத் தனக்குப்பலவித்ததிலுங்கீழாகச்செய்கையில் மெய்யானவிஷ்ணுவென்ன செய்துகொண்டிருந்தனர்? தூக்கந்தெளியாதுகிடந்தனரோ? அப்புறமாவதுவிழித்ததில்லையா? விழித்தபிறகேனுஞ் சிவனையேதுஞ்செய்ததில்லையா? இன்னுந்துங்குமுஞ்சியாகவேதான்கிடக்கின்றாரோ? ஐயோபாவம்! இனியாவது அவரைத்தட்டியெழுப்பிச் சாக்கிரதைப்படுத்துவாராக. அந்தவிஷ்ணுவானவர் தேகத்தைப்பூமியிற்கிடத்தியிருப்பதிவதிக் பிர்நியுடையவராகையா லவரையெழுப்புவதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!! வடபத்திரசாயியாய்ச்சயனகோலத்தாற்சிவனைப்புணர்ந்து அயனைப்பெற்றும், மோகினியானபோது கீழேதள்ளிச்சிவனுர்தர்ஷித்தலாஸ்தாவைப்பெற்றும், விருஷபமாகிச்சிவபெருமானுக்கெதிரில்சயனகோலத்தாற்பொலிந்தும், காசியில்மஞ்சிதேவர்வேண்டுகோளாற்சென்று ஸ்ரீவிசுவநாதர்சந்நிதி முன்பாக வீழ்ந்துநமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கும்பலகாட்சிகளாலவர்தன்மையினிதுவிளங்கும். எஜமானருக்கன்றி மற்றையருக்கவொழுந்திரார்! எழுந்திரார்!! சிவனுக்குவிஷ்ணுவைச்சகலபடியாலுந்தாழ்ந்தவரென்று மாயாவிஷ்ணுவிலகாரகற்பனையாலாவது அவரையங்கீகரித்தனராகையால், மெய்பொய்யென்பதுமாத்திரமே சந்தேஹாஸ்பதமாயிற்றன்றிவிஷ்ணுவணங்கிஓரென்பதுமாத்திரம் பேதிக்கப்படவில்லை? பெர்யவிஷ்ணுவென்பதிற்போந்தவாபாசத்தை மேலேகாட்டினோமாகையாலின்னுங்கொஞ்ச்மெடுத்திசைப்பாரும், சாமானியனொருவன்மஹாராணியாரைப்போலொருபிம்பத்தைச்செய்துஅதைப்பலவாறுயாவருமறியும்படி அவ்மான்ப்படுத்துவாநெனினவனுக்கென்கதியுண்டாம்? விஷ்ணுவானவர்பாமபதியானகாலத்துஅவரைப்போலொரு பெர்யவிஷ்ணுவைச்சிவனொருண்டாக்கிஅவமான

ப்படுத்தினுள்ளொன்ற லப்போதுசிவனை விஷ்ணுவென்செய்திருக்கமாட்டார்? ஏதாவதுசெய்தாசொன்னென்னசெய்தார்? அவையெங்கேசொல்லப்பட்டது? பொய்விஷ்ணுவைச்சிவன்பரிபவ முண்டாகச்செய்ததே வேதத்திற் பெறப்பட்டதாயின், மெய்யானசிவனையவர்செய்த ஞ்றத்துக்காக விஷ்ணுதண்டித்தலை வேதங்கூறுதொழியுமா? அந்தப்பாகத்தை வேதத்திற் கொஞ்சமெடுத்துக்காட்டலாமே! இந்தவிடத்திற்பொய்யான விஷ்ணுவையே சிவன்மாடாக்கிக்கொண்டனொன்றதேத்யாதிகளைக்கூறித்திருப்பதிலுடைந்துகொண்டவர் மற்றோரிடத்திலுமாடாகவும், பாணமாகவும்மெய்யானவிஷ்ணுவேயுருக்கொண்டுசிவனைக் காத்தாரொனவும், அந்தவிஷ்ணுவாகிய மாட்டின்மேல் சிவனேறியதுகொண்டே சுமந்தமாட்டை நோக்கச்சிவனொருயரமாட்டாரொனவும், அதுசிவன்றலையிலேறியிருக்குஞ் சந்திரனைநோக்க விளங்குமெனவுஞ் சமாதானங்கூறத்தொடங்கி யூனாயிட்டதென்னை? மேலிடத்தில் பொய்விஷ்ணுவோ மெய்விஷ்ணுவோவென்னுஞ் சந்தேகந்தெளியவேண்டுமென்று தொடுத்தவாசங்கையுமிண்டு விட்டொழிந்தமையால சர்வகருநிகிஷ்டமாகிய சிவோத்கர்ஷம் தாழாது! தாழாது!! இந்தவேதாந்த பாகங்களையெந்தவிந்திரஜாலங்காட்டி மாற்றத்தொடங்கினுமேறாது! ஏறாது!!

மேலெடுத்துக்கொண்ட மாயாவிஷ்ணு ரோதனப்படியே நாரதபாஞ்சராத்திரமென்றும், ககபாஞ்சராத்திரமென்றும், ஆக்கினேய பாஞ்சராத்திரமென்று மிப்படிப் பாஞ்சராத்திர பேதங்களைக் கல்பித்து ஸ்மிருதி புராணங்களி னிந்திதமாகிய பாஞ்சராத்திரங்களுக்குப் போக்குரைத்து விஷ்ணு பாஞ்சராத்திராதிக்கயத்தைத்தாயிக்க விரும்பினர். பாஞ்சராத்திரமென்பதே கருதி

கோ நாடியழுங்குத னலஞ்செய்வதெப்படி? எல்லாப்பா
ஞ்சராததிரங்களுந் தண்டராபூபிகாரியாயத்தா லெடுபட்
டெப்போமாகையால். (அசிஷ்யுரானந்தஸ்துமே))
என்று வேதத்தை மிக்காசபுராணங்களால் விவரித்த
றியத்தக்கதென்று சொல்லுகையால் மாயாவிஷ்ணு வி
ஷயத்துக்கு அவைகள் பிரமாணமாகுமெனின், ஸ்மிரு
திஃளிங்கூட வேதவிருத்தங்க ளிருப்பதால் முக்கியப்
பிரமாணமாகாதென்று யாவருமொப்புக்கொண் டிரு
க்க வதற்குங் கீழ்ப்பிரமாணங்களாகிய விதிகாசபுரா
ணங்களில் வேதவிருத்தாமசங்க ளிருப்பதி லென்னவா
கேற்பம்? இதனால் அவைதிகங்களாக விதிகாசபுராணங்
களிற் கூறுமாததிரத்தானே யங்கேறிக்க வேண்டுமென்
பது அடியோடே சாயந்ததென்க. (ஹர்ஷஃஸ்வஃஸீவஃ)
என்று சொல்லியது மேகதேசாபிபிராயமே தவிர
வேறில்லை. இதிஹாஸதவப்பிரஸித்தியாலும், அதிலந்தா
க்கதமாகிய பகவத்கீதை முதலியவற்றை ஸ்மிருதிகளெ
ன்று விவகாரம் லித்தமாயிருப்பதாலும் ஐந்தாம்வே
தமெனனு மௌபசாரிக நாமம் பாரதத்துக்குண்டாயி
னமை யவ்வளவாகப் பிரமாணமாகாதென்க. இன்ன
பிரஸித்தமான நியாயவிஸ்தாரங்களும், புராணபேக்ஷ
யா விதிஹாஸம் பிரபலமாகாதென்னு முண்மையும்
இராமசுப்பு என்னும் அசத்தொருவன்செய்த விஷ்ணு
தத்வரஹஸ்யம் என்னுங் கபோதித்திரட்டை மறுத்து
புரீமத் அப்புசாஸ்திரிகள் செய்தருளிய (விஷ்ணுதத்வ
ரஹஸ்யகண்டனம்) என்னுங் கீர்வாணகிரந்தத்தா லி
னிது விளங்கும். இப்புடிப்பட்ட பிரபலநியாயங்களை
யும், பிரமாணங்களையுஞ் சித்தசமாதானத்தோடு சிந்
தியாது “ சுசான்ஸுரஜிவநிஸு கிஃஸுரஸுரஜிவநிஸு
கிஃஸுரஸுரஜிவநிஸு கிஃஸுரஸுரஜிவநிஸு ” என்ற தே
வியாதி சிவமங்கிசங்களை யெல்லார் தங்கள் தேவதா
யாரு சமர்த்தித்துக்கொள்ள வாசைப்பட்டால் ஏன்

செருப்படி யுண்டாகாது? இந்தமந்திரத்துடன் ஸத்
யோஜாதாதி மந்திரங்களையும் விஷ்ணுமந்திரமென வி
ண்டழுவந்த வவ்விழுதைமக்க ளம்மந்திரங்களை விஷ்ணு
வாராதன சமயங்களிலாத்மார்த்த புரார்த்தங்களி லே
ன்வழங்கிக்கொள்ளாராயினர்? சிவாகமங்களில்சிவபூஜா
ப்பிரகரணத்தில் விதிககப்பட்டபடியே பாஞ்சராத்மி
த்தி லம்மந்திரங்கள் படிக்கப்பட்டாமற் "போனகாண்
மென்னை? வீணுசையா லெங்களுக்கே யாவமுண்டென்
றாராருடமைக்குப் பேராசைப்பட்டாஸ செரிக்குமா?
செருப்படியே சிறக்கும்! சிறக்கும்!!

இதுநிற்க, ‘உத்யோகஸூத்ரம்’ என்னவும், ‘யஜுர்ஸூத்ரம்’ என்னவும் போந்த கருதிகளால் ஷடத்துவாப் பிரதிபாதகமும், சிவபூஜைச் சுவாசாராதி பிரதிபாதகமும் பெறப்படுதலை யருயையால் அபராததங்கூற முயலுமதுவும் மேல்வாககியவிவகாரங்களி னேரிட்ட கதியையே பெறுமாகையால்தனை யின்கே விஸ்தரியாது விடுததாம். இப்படியே வேதமடங்கலுஞ் சிவாகம ஸங்கேதிதபரிபாஷைகளால் தத்வத்திரயங்களை நிருபணம்பண்ணி யிருத்தலில் வீண்மாச்சரியங் கொள்வதனா லேதாவது பாஞ்சராத்நிரம் வைதிகமாகப்போகிறதா? நாரதபரிவராஜகோபநிஷத்தில் (நாதம், பித்து, கலை) என்னுஞ் சைவபரிபராஜாதத்துவத்தை “நாஸ்தி” என்று வாக்கியங்களால் பிரணவ விவரணஸ்தலத்தில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வேதமடங்கலுஞ் சைவமென்பதும், வேதத்தினர்த்தமா யுள்ளது சிவாகமமென்பதும் பசுமரத்தாணியழைந்தா லென்னநாட்டப்பட்டது. பாஞ்சராத்நிரிகூர் வேதபாஹ்யமென்றபடி வேதாதிகாரியல்லாத வவ்வெறித்தாதர் மேற்போந்த வுபநிஷத்துக்களை யொராடுஞ் காலத்துங் கண்டு

கேட்டுமிராத தன்மையால் வேதத்திலும், வைதிகங்களிலும் சாந்தியென்றும், சாந்தியதித சிவனென்றும், பிந்துவென்றும், கலையென்றும் வரும் சைவதத்வங்கள் பெறுப்பட்டனவேற் காட்டச்சொல்லி வினவினர். அவரிது வளாயி் லிந்தச சப்தஜாலங்களை வேதத்திற் காணாதிருந்தது யுகத்தந்தான். நாம் வேதங்களைப் பார்க்க வதிகார மில்லாதவராகையா லெப்படிப் பார்ப்பதென்றெண்ணி யெண்ணிப் பயந்து காலங்கழித்து வந்ததனால் லித்தித்த வேதபாஹ்யத்வமே யன்றோ வன்னதுராபேஷங்க ளிலவனாயேவிற்றுந்இவையேயன்றி வேதத்திற் செரீல் லப்படாத சிலதத்வங்களுஞ்சிவாகமத்திலுண்டு. அவையு ம் வைதிகமேயாம். எங்ஙனமெனின, ஒருவிருஷத்திற் காணப்படுகிற கொப்புகளும், குலைகளும், பூக்களும், காய்களும், பழங்களும் விததிற காணாமலிருந்த போதிலும் சூட்சுமரூபமாக வதிவிருப்பனவாகபூகித்தறியுநிதரிசன மேவேதத்திற் பெறப்படாத சைவ தத்வங்களுக்கும் வேதாவிரோதத்வத்தை நிலைபெறச்செய்யும். காரியமானகடத்தில் காரணமான மண்ணிலல்லாத ஆகாரவிசேடங்களைக் கண்டபோதிலும், அவை மண்ணைவிடாம விருப்பனபோல் வேதபாஹ்யமான சிவாகமமானதுவே தத்வைவிடவேமாட்டாது. இப்படியே பாஞ்சராததிரத்திலுங் கொள்ளாமோவெனின, பாஞ்சராததிர லித் தமரீன சுவேதம்ருததிகாதாரணம், தபதமுததிராதாரணம் இத்தியாதிகளை வேதம் பச்சையாய நிந்தித்தலால் பாஞ்சராததிரம் வைதிகமாகாது! ஆகாது!! வேதத்தில் நிந்திக்கப்பட்டதொரு விஷயமே. வேதபாஹ்யமாகு மன்றி வேதத்திற் பெறப்படாதனவும், பெறப்படாமை யால் வேதத்தில் நிந்திக்கப்படாதனவுமாகிய. விஷயங் தன் வேதபாஹ்யமாகாது ஆகாது!! பாஞ்சராததிர ஸங் கேதித விஷயங்கள் வேதநிந்திதமாதலபோல் சிவாகம ஸ்ங்கேதித விஷயங்கள் யாண்டும் நிந்திதம் பெருமை

யால் சிவாகமமடங்கலும் வைதிகமென்பது சொல்லா
மேயமையும்.

இங்ஙனநிற்க, சித்திதிசுவர பதார்த்தத்திரய பிர
திபாதகமாகிய இராமனுஜ ஸங்கேதித மதாசாரத்தை
அவைதிக பரிபாஷா மூலமென்றது செல்லாதெனக்
காட்டவேண்டி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பிராகிருத்யதிக்ஷாண்
திகளில் சித்திதாதிதத்வங்களை யிட்டே ஸ்ரீகண்டாசாரி
யர் தத்வநிருபணஞ்செய்த தென்னையென்று வாய்மத
ம்பேசினா. பாசம் என்பதுபங்குகற்பீலதாகியவொரு
பொருளும், பசுவென்பது பாசத்திப்பட்ட தொருபொ
ருளும், பதியென்பது இவ்விரண்டையு மாளுமொரு
பொருளுமென்பது அமையும். இவ்விலக்கணப்பாட்டிற்
கேற்பவே பதாராதத்திரயங்களை வேதசிவாகமங்க ளு
ணர்த்தாநிற்கும். இநதச்சப்தங்கள்வேதத்துக்கும், சிவா
கமத்துக்குமொத்த பரிபாஷாமூலங்களாய்ப்பிரகாசிக்கி
ன்றன. இவையல்லாத சித்திதித்திசுவரனென்ற தேத்யா
தி சப்தங்கள் அமுக்கயமென்பதை நிருபீப்பாம். சித்தெ
ன்பது பசுவும், அசித்தென்பது பாசமும், ஈசுவரனெ
ன்பது பதியுமாகக் கொள்ளவருங்கா லவையாண்டு மப்
பொருளைப் பயவாமற்பிறமூமசங்கதத்தாலழியும். எங்ங
னமெனின், சித்தென்பது பசவுக்கேயன்றிப் பதிக்வே
முக்கியமெனக் கொள்ளவரும். சித்தென்பது அறிவு எ
ன்பபொருள தரலால் அறிவாயுள்ளது பதியேயாம். ப
தியறிவுக்கு அமுக்கில்லாமையாலது சதோதயமா யொ
ருபடித்தாதலமையும். பசவுக்கு அறிவுளதேனு மத்து
டனமுக்கு முடைமையா லவ்வறிவு சித்தென்னும் பெ
யரை யறியாமை தொலையுமீடும் பெறுதலசங்கதம்.
சத்தவறிவாகிய பதியும், மலினவறிவாகிய பசவுமொரு
படித் தாகாதபோது சித்தென்னும் பெயரினாடதொரு
மொப்பவுணர்த்த லெப்படியிசையும்? சத்தவறிவுக்கே
சித்தென்னும் பெயர்நிலைக்கும்ன்றி, மலினவறிவாகது

கெண்ணபட்சமே சால்புடைத்தாம். பாசம் என்பது அழுக்கும்; பசுவென்பது அழுக்கிற்பட்டதொரு பொருளும், பதியென்பது அவ்வழுக்கிற் பற்றாத சுதந்தரப் பொருளொன்றுமாகிற சைவஸங்கேதித பரிபாஷையவ்வப்பதார்த்த லக்ஷணவிரோத மின்றிக்கே யமையுமா பீபாஸ் பாஞ்சராத்திரஸங்கேதித பரிபாஷை யமையா மையை யின்னும் பிரவசனிப்பாம். சித்தென்பது பசுவுக்கு விருத்தத்தை விளைவித்தல்போல் ஈசுவரனென்பது பதிக்குரிமையாகக் கோடலு மசங்கதமேயாம். எங்ஙனமெனின், ஈசுவரனென்பது அவர்மதத்திற் பேர்ப்பொருளாகிய விஷ்ணுவைக்கு ரூபிப்பெயர் ரன்மையானும், நாராயணர், விஷ்ணுவெனப்பனவாதிகளே யுரிமையாகலானும், பசுபதியென்னும் ரூபிப்பெயர் சைவஸித்தாந்தத்திற் போந்த பரதததுவப்பொருளுக் குரித்தா மாபோ லவர்மதத்தி லமையாமையானுமேயசங்கதமென்றலமைவுடைத்தாம். பாசம் என்பதை அசித்தெனக் கூறுவது மவல்ப்படுமாறுகாட்டுதும். புத்தியென்பது ஆன்மாவைநோக்கவசித்தாயினும், தேகத்தை நோக்கச் சித்தாமாறு வெளிப்படலால் புத்தியாகிய சித்தும், தேகமாகிய வசிததுங் காரியப்பாடடைப் பெறுதற்கிடமாகிய மூலபாசத்தை அசித்தென்னும் பரிபாஷையால் வழங்கலுமேனசங்கதமாகாது? இவ்வுண்மை விசாரத்தால் பதார்த்தத்திரயங்களை மேற்காட்டிய விரோதலட்சணயுக்தமாக வேதங்கூறுதாகையால் சித்சிதீசுவர பரிபாஷாமூலமாகிய இராமதுஜ ஸங்கேதித மதாசாரம் பதார்த்தத்திரய நிரூபணவிஷயத்தில் அவைதிகத்வம் பெற்றதென்பது சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டது. பரீகண்டாசாரியர் முதலினோரவற்றை யெடுத்தாண்டன றொன்று பதிபகபாசபதார்த்தங்களுக்குப் பரியாய பதங்களுக்கெனவறிக. பதிபகபாசங்கள் அவைதிகபரிபாஷையென வவர் தர்மநிஞ்ஜோனி என்றோ சைவபரஷா மூல.

ம்ஸாமஞ்சாலமாகாமற்போம்? இன்னும், பூகண்டாச்சா
ரியபிரபுருதிகண் முதலினோடுத் தாண்டனனொனக்
காட்டிய வறிபாமையா லப்பாஞ்சராத்நீர லித்தாந்தி
யார்க்கு அந்தப் பரிபாஷையுஞ் சொந்தமாகாமை
வெளிப்பட்டது. தமக்கேயன்றிப் பிறர்க்குமவைபு
துவகையிற் பிரகாசிக்கும் பெற்றியால, பிறவாசிரிய
ரு மவற்றைத் தம்மைப்போல் மூலப்பரிபாஷையாகக்
கொள்ளாமையால பதிபசுபாச பதார்த்தத்திரய சப்த
ஜாலங்களன்றி யந்யசபதவியவஹாரங்களால் பதார்த்த
த்திரய சப்தபணஞ்செய்தல் சர்வாசதங்கத மென்பது
நாட்டப்பட்டது.

மேலிடத்திற்காட்டிய சரபோபநிஷத்தில், “*सर्वे
देवाः ब्रह्मण्यः। सृजन्त्युक्तं ब्रह्मणः॥*” என்று பெ
றுபட்ட வசனத்தால் சாவதேவர்களும் பசுக்களென
வும், அந்தப்பசுக்களுக்குப் பதியாயுள்ளவர் சிவபெரு
மானெனவும் வெளிப்படுமாற்றால் சர்வசேதன பசுபதி
த்வம் சைவசித்தாந்தாநுசாரமான பரம்பொருளாவா
ர்க்கே யுரித்தெனபது நாட்டப்பட்டது. சர்வசேதனங்
களும் பசுக்களென்னுஞ் சைவபரிபாஷையும் ஸமர்த்தி
க்கப் பட்டது. மேல ஓரிடத்தில் பிரமஹாமுதல்ஸ்தம்ப
மீறாகப் பசுக்களென்று விளக்கும் புராணவாக்கியத்தை
க்காட்டினோமாகையாலீண்டு அதற்கு மூலமாகிய சுருதி
வசனத்தால் சாவதேவர்க்களும் பசுக்களென்று வெளிப்
படுத்தினோம். இப்படி அந்தசுருதிமுகங்களால் நிரூபித்
தப்பெறும்பதிபசுபாசபதார்த்தஸங்கேதித் சைவபரிபா
ஷையை யவைதிகமெனப்பிலம்பிச் சிதசிதீசுவரபதார்த்
தத்திராயஸங்கேதிதமாகிய அந்தியஜமத ஸித்தாந்தத்தை
ப்பெருமைபாராட்டாநிற்கு மப்பேடியாயருக் கெனவக
வென்று நானெடுத்தச்சொல்வது? காமங்குரோதனோ
பமோதனாதிக்களென்னுக் துர்க்குணங்களில் அநுபவார

மும், டம்பமு மெர்ருசேர்ந்து அந்தியஜனென்னு மிரா
மாதுஜனாகப்பிறக்கப்போகிறானென்று கேதாரகண்டத்
திற கூறியிருத்தலா லவ்வந்தியஜன்குஞ்சுகளுக்கெவ்வ
ளவு யோக்யமுண்டா யிருக்கலாமென்பது விவேகிகள்
றியாமற் போகார். இங்ஙனமாக, பதிபசுபாசங்களை யீண்
தித் தூஷிக்கவந்த வப்பாஞ்சராத்நிரப்பதடியின்றன்மை
யை யாமிங்கே விஸ்தரிப்பது அவசியமன்று.

இங்ஙனநிற்க, “*सर्वे भूतानि भूतानि भूतानि भूतानि भूतानि*
सर्वे भूतानि भूतानि भूतानि भूतानि भूतानि” என்றுகுகாமபுராணவசனத்தி
ல், (அசுமது) என்று அப்பட்டடைநாமத்தாசர்பதசசே
தஞ் செய்து சிவாகமமந்திரங்கள் அமுக்கூங்களால்சே
விக்கத் தக்கனவென்று பொருளகூறிமகிழ்ந்தனர். சுபம்
எனவும், குஹயாத்ருஹயதமம எனவும், ரூக்ஷமம என
வும், வேதஸாரம் எனவும், விமுகதமெனவும் போந்த
சப்தங்களைப் பார்த்ததிற்கும் (அமுமுகூபி) என்று
பதச்சேதஞ் செய்ய வுடன்பட்ட வவர்பாஷண்டதத
ன்மையை யென்னென்று வியப்பது ? அவர்பதச்
சேதஞ் செய்த முறையில் பூர்வோத்தர விரோதமுண்
டானபடியா லிந்தச கலோகமே கல்பிதமென்று தள்ளி
விட்டாலன்றித் துமது ஆசயம் ஸபலமாகாதே ! இதிற
சொல்லிய சுபமென்றது முதலானவைந்து சபதங்க
ளாற் சிலாகிக்கப்பட்ட பாசபதவிரதத்தை அமுமுகூங்
க்களால் சேவிக்கத்தக்கது என்று வியாக்கியானஞ் செ
ய்யவந்த வத்துர்மதியை யொருகலோகத்தின் பூர்வோ
த்தரங்களைக் கூட விமரிசிக்கச் சத்தியற்ற முழுப்பேதை
யென்றே கொள்ள விடந்தரலா லொருபிரகரணத்திலு
மொருசாத்திரத்திலு மெப்படிப் பூர்வோத்தர விமரிச
ஞ்செய்யத் தகுதியுடையாரென வித்துவான்கள் நம்பு
வார்களா ? இப்படியே யின்னுஞ் சிலவிடத்தி லிம்

சிவாதித்யாததாவனா

முதேவி மகஞ்சபதச்சேதஞ் செய்து வியாக்கியாணஞ் செய்துள்ளவைகளைக் கிரந்தவிஸ்தரபீதியால் நின்புரு ஹமெனத் தள்ளிவிட்டனம்.

மேலோகாயடுத்து வேதார்த்தங்களையறியும்விவே கயில்லாமையால் காமிகாதிசிவா கமங்கள்சிவபெருமா னுடையவூர்த்துவமுகத்திற் பிறந்தனவென்றுசிலவிடத் திலும், அவருடையவைந்துமுகங்களிலும் பிறந்தனவெ ன்று சிலவிடத்திலும், சிவாகமங்கள் வேதசார்மென்று சிலவிடத்திலும், வேதம்சிவாகமத்திற் பிறந்தனவென்று சிலவிடத்திலும் விரோத முண்டாகச் சிவாகமங்கள் கூ றுகின்றன வென்னும் வியாஜமேற்கொண்டு அவற்றை வினேநிந்திதத வவ்வெறி முண்டையார்க்கு யாமென் னென்று விடைபகருவோம்? வேதம் சுயம்பு வென வும், வேதம் சிவனாற் சொல்லப்பட்டதெனவும், வேத ம ஹமஸஞ்சபததால பிரமஹதேவருக்கு விஷ்ணுவால கொடுக்கப்பட்டதெனவும் வைதிகநூல்களில் வழங்கி வரும் விரோதங்களுக கெனன சமாதானங்கண்டார்? புராணங்களைச்சிவனசெயதாரொனவும், வியாசர்செய்தா ரொனவும் விரோதமுண்டாகக் கூறும் புராணவாக்கி யங்களுககு என்னகதி தேடிககொண்டார்? விஷ்ணுவி னுடைய நாபிகமலத்திற் பிரமஹா பிறந்தாரொனவும், பிரமஹதேவருடைய குதத்தில் விஷ்ணு பிறந்தாரொன வும் போந்தசுருதி விரோதங்களை யெப்படி ஸமர்த்திக்க வல்லார்? இன்னன பலவுளவற்றைக் கற்ப்பேதநியா யத்தால் நிரவகித்துக்கொள்ளும் ஸாதுக்களுக்கேயன்றி ஹை சிவாகமத்திற் போந்த பாகங்கள் அவிரோதமெனக் காண்டலமையாது! அமையாது!! இது கொண்டே யின் னுமநந் தயுத்திகளைத் தேடி மந்நைச் சாணானிய் கட்சி களுத்தெல்லாம் புத்திமான்களா யுள்ளபேர் சமாதான ன்ஞ் சொல்லிக்கொள்ளுவார்களென்று நம்மி ல்ததியாது விட்டனம்.

இதுநிற்க, பாத்மோத்தர கண்டத்தில், “शुद्धं
 श्रीं नमः” என்ற தேத்யாதி சுலோகங்களால் சை
 வபுராணங்களெல்லாந் தாமசங்களென்று பிதற்ற வந்த
 வித்தறிதலைமகனார்க்குத் தாடைசுத்திசெய்து சமாதான
 ங்கூறுவாம். ஸ்மிருதிஹாசபுராணங்கள் வேதோபப்பி
 ரம்ஹணங்க ளென்பதின்கருத்தாவது ஸங்கிரஹ ராமா
 யணத்திற் சொல்லிய விஷயங்கலையே ஸ்ரீமத்ராமாயண
 த்தால்விஸ்தரித்துச்சொல்லியது போல்வதேயாம். வே
 தவிருத்தங்களென்பதின்கருத்தாவது வேதத்திற்சொல்
 லப்படாததும், வேதத்தில் நிந்திக்கப்படுவது: பை பா
 ஞ்சராத்திராகமங்களைக் கலந்துசொல்லுகிற பாத்மோ
 த்தரகண்டவிஷயம் போல்வதேயாம். இத்தால், வேதவி
 ருத்தாகமத்தின் கருத்துகலா யிடையிடையே கலந்து
 சொல்லும் புராணங்களும், ஸ்மிருதிஹாசங்களுமே
 வேதவிருத்த மென்பதிற் றட்டில்லையாகித் தாமசத்வ
 லித்தியைப்பெறும். இந்தவுண்மையையே “सुद्धं
 शुद्धं नमः” என்றபடித் தாமசங்களென்
 று சொல்லலாமே தவிரப் புராணங்கள் யாவும் தாம
 சமென் றுணைப்பது சுத்த தாமசமாய்முடியுமென்க.
 “सुद्धं शुद्धं नमः” என்றும்வசனத்தால்
 பிரம்ஹமுதலான பகினைட்டுப்புராணங்களும் வியாச
 ராலே செய்யப்பட்டதென்று நிச்சயம். கணாதர்முதலா
 ன பத்துரிஷிகள் செய்த புராணங்கள் உப்புராணங்க
 ளாகும். வியாசருடைய மனதி லுருத்திரன் பிரவேசித்
 துத் தாமசபுராணங்களைச் செய்வித்தாரென்று கூற
 முடியாமையால் வியாசரால் செய்யப்பட்ட சைவபுரா
 ணங்கள் புத்தும் தாமசங்களென்று பாஞ்சராத்திரி
 சொல்வது அப்பிரமாணமாயிற்று. உருத்திரர் வியாச
 ரா மோகிப்பித்தே யப்படிச்சொல்லுவித்தா ரெனின்,
 அந்தவியாசர் விஷ்ணுவாம்சரானபடியால் விஷ்ணுவை
 யே சிவன் மோகிப்பித்தாரென்று முடிந்து விஷ்ணுவுக்

தூல்களிற் பெறப்பட்டிருக்கு முண்மையைச் (சிவபாரம் யப்பிரதரிசிநி) என்னுனாவில் யாம்விஸ்தரித்திருக்கின் றோமாகையாலாண்டுக் கண்டுணர்க. இன்னும், “ॐக்ஷ்ண ஸ்ரீக்ஷ்ண ஸ்ரீக்ஷ்ண ஸ்ரீக்ஷ்ண” என்னும் சிவதத்வஸுதாநி திவசனத்தானுந்தெனிக.

இதுமட்டோ, ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கு விஷ்ணுவை யும், பிரமனையும் ஜனகர்களாக விணர்த்தங்கொண்டு சு ருதிகளி லப்படி யிருப்பதாக விரோதம்பேசிவரு மவ் வெறிகொண்டநாயைக் குலைக்காமல் வாயடங்கச்செய்வாம். சீரெல்லா விஷ்ணு ருத்ரர்களென்று சகலசுருதிநிறுா ஸ புராணங்களிலும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுஞ்சந்தர்ப்பங்க டோறுமிந்தக்கிரமத்தை யொருவராலும்மாற்றமுடியா தன்றே! இந்தமூன்று மூர்த்திகளும் மேலுக்குமேல்உத் திருஷ்டர்களா? அல்லது நிகிருஷ்டர்களா? உத்திருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், அப்போது ஸ்ரீ ருத்ர பாரம்யம் தானேலித்தித்தது. நிகருஷ்டர்க ளென்று சொல்வாரெனின், பிரம்ஹாவைக்காட்டிலும், விஷ்ணு வுக்கும், விஷ்ணுவைக்காட்டிலும்உருத்திரருக்கும்அபக ர்ஷத்வம்ஸம்பவிக்கின்றது. ஆகவே, விஷ்ணுபாரம்யத் தைநாட்டவந்தவவர்மனோரதமும் வீரையமுடியும். இக் கிரமத்தை யேன்மாற்றக்கூடாதெனில், பிருதிவிஅப்பு த்தேஜஸுகளின் கிரமத்தைமாற்றக் கூடாதாகையால் அவைகளின் அதிஷ்டானதேவதைகளாகிய மும்மூர்த்தி களின் கிரமத்தையும் மாற்றக்கூடாதென்பதுசொல்லா மேயமையீம். மூன்று பூதங்களுக்கும் வியாப்பியவியாப் கத்வமெப்படியோவப்படியேமூன்று அதிஷ்டான தேவ தைகளுக்குமாகும்படியை விரிக்கவேண்டியதின்றும். இ ங்ஙனமாக, ஸர்வகாரணத்வலித்திவிஷ்ணுவுக்குப்பிரா ப்தமாவ தெப்படிக்கூடும்? இதனால் விஷ்ணுவுக்குஜனக த்வம்உருத்திரரிடத்திலுண்டாமென்பதெப்படி? கைவல்

பம், காலாக்கிருதரம், சுவேதாசுவதாம், அதர்வசிரஸ்-, அதர்வசிகையென்னுமிவ்வைந்துபரிஷத்துக்களும் பஞ்சருத்ரமென்று பிரஸித்தநாமம் பெற்றுவிளங்கு முன்மைதேராத இவைகளிலும் விஷ்ணுபாரம்யத்தைப்பிரவர்த்திப்பிக்க முயலும்பாஞ்சாரத்திரச்சேய்க்கு எப்படியோஜயமுண்டரம்? அதர்வசிரஸில் தியானாவுருத்திரா, தியானம்விஷ்ணு, தியேயாஸர்வைசுவரிய ஸம்பந்தரும், ஸர்வேசுவரரும், ஆகாசமத்தியிலிருக்கின்றவரு மாகிய சம்புவென்று சொல்வதோடு (த்யாயீதேசானம் பிரதீத்யா ஸிதவயமெனனும், ஈசனானனும் பரமசிவனையே தியானஞ்சுப்பதென்கதென்றும்) நிலைபெற்றாடடி யுரைத்தலா விவவுண்மைகளை யறியாது வாயில் வந்தனவந்தனகுழலுமம்மா லசசிறுவர்வாதம் மடிந்துபோயிற்றென்க.

இந்தச்சைவோப நிஷத்துக்களின்படியே கோபாலதபனம், இராமதபனம், ந்ருஷிமஹதபனம், மஹாநாராயணம், ஹயக்ரிவமென்னுமைந்துப நிஷத்துக்கள்வைஷ்ணவமாயிருந்தலாவிவறுள்ளனேதேனுஞ் சிவோதகர்ஷங்கூறவிடமிராநேயெனின், இவைகளுக்கு வாச்சியார்த்தம்விஷ்ணுவானபோதிலும், லட்சியார்த்தம் சிவபெருமானாகையால் சொந்தசொத்துள்ள விடத்தில் எம்மவர் பிரவேசிப்பதற்கு என்னதடை? இப்படியே சைவோபநிடதங்களுக்கு வாச்சியார்த்தம்சிவனும், லகதியார்த்தம்விஷ்ணுவு மாகக் கொண்டாலென்னை யெனின், மேல்(கூகூ) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும்சுருதியிலபிரமனுக்குப் பரம் விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவுக்கு பரம் ஈசனுமென்று கூறியுள்ள தர்மத்தால் விஷ்ணுவுக்கிடம் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைத்திருப்பதால் சைவோப நிடதங்களுக்கு லகதியார்த்தத்வம் அவரிடங்கோடலமையாதென்க. பஸ்மஜாபாலத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு விவலிங்காராதனஞ் செய்கின்ற

ரென்று மேலிடத்தில் விவரித்திருப்பதுமே போதும்.
 இத்யாதி பஹுதரப் பிரமாணங்களால் சிவோத்கர்ஷ
 மே லித்தித்திருப்பதறியாது அதர்வசிரசில் முதலாவது
 கண்டத்தில் நாராயணன் தமக்குள்ளே அந்தராத்மாவீ
 யிருக்கின்ற னென்று சிவன் சொன்னதாக் காட்டிவந்து
 தப்புரைகளெங்கே தலையெடுக்கும்? அதர்வசினிகையில்
 “**வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ்**” என்
 னும் வசனத்தால் சர்வத்தையுந் தியாகஞ் செய்துவிட்
 டிச் சிவபெருமானொருவனாபேதியானஞ்செய்யவேண்
 டியதே என்றுபெறப்பட்டது. இந்தஸர்வசப்தமானதுவி
 ஷ்ணுவொழிந்த மற்றஸ்தாபங்கலாயே பற்றுமெனின்,
 “**ஸாயாஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய**” என்னஞ்சரபோபந்ஷத்தால்
 அந்த விஷ்ணுவினுடைய கௌரவம் வெளிப்பட்டமை
 மேபோதும். இதனால், மோக்ஷாபேசைஷ்யுடையவரால்
 விரும்பத் ததக்க மெய்ப்பொருளிதுவென்று வெளிப்
 பட்டது. “**ஸகீசீஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ்**” என்னஞ்சருதி சப்
 தங்களையும், **ஸேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ்** விஷ்ணுஸ்தாபே” என்
 னுஞ்சருதி சப்தங்களையும் ஸமந்வயஞ் செய்து பார்த்
 தால் ஸ்ரீசிவபெருமானே விஷ்ணு முதலான ஸகலபிரப
 ஞ்ச அந்தராத்மாவாயுள்ளவ ரென்பது தெற்றெனவிள
 ங்கும். இன்னும், **வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ் ஸ்வேஷ்**
ஸ்வேஷ்” என்னஞ்சருதியாலுந் துரியரான பரமசிவனே
 நாராயணருடைய ஆத்மாவென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்
 கலால் விஷ்ணுபாரமயம்எவ்வுளவுஞ் சித்தியாமை வெ
 ளிப்பட்டது.

ஆயின், “நாயனாருந்” என்ற தேத்யாதி
வசனங்களாற் போந்த விஷ்ணு பாரம்யத்துக்குக் கதி
யேதெனின், மேல் (ஏக) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்
கும் நியாயமே போதுமாயினு மின்னுஞ் சிலவற்றை
யிண்டு விளக்குவாம். நாராயணருடைய புத்திரனை,

பிரமணுக்கே, ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தி நீலலோகித றொன்று பவித்திருக்கும்போது நாராயணரிடத்தி விருந்து நேரோ அவர் ஜநித்திருப்பதிலென்ன ஆசேதபயிருக்கின்றது? அப்படிப் பிரமனிடத்தும், விஷ்ணுவினிடத்தும், பிறந்தவராகக் கொள்ளுமுருத்திரரை நோக்கின், அவர எகாதசருத்ரசுதருத்ர ஸஹஸ்ரருத்ரர்களுக்குள்ளொருவராகவே முடிபுமன்றி ஸம்ஹாரருத்ரராகமாட்டார். மேலிடத்திற்காட்டியபடித்தேஜோதிஷ்டானமானவருத்திரர்ஜனகளும், அப்பதிஷ்டானமானநாராயணர் ஜன்யருமாகத்தீர்மானங்காணுகிறபடியால் அந்தஸமஸூகரந்தீரருடகுநாராயணரிடத்திலுற்பத்திசொல்லவது எங்ஙனங்கூடும்? திரிமூர்த்திகளிடிலொருவராகிய ஸம்ஹாரகர்த்தாவுக்கே நாராயணரிடத்திலுற்பத்திகூறவிசையாதெனின், திரிமூர்த்தியுத்தீர்னராகிய துரியபரமசிவனே நாராயணரிடத்திற் பிறந்தாரென்று கழுதையோசைகாட்டிக்கத்தவருமப்பாஷண்டிக்கு என்ன சமாதானஞ் சொல்லலாம்? இவைகளையென்றி, அதர்வசிரசில் “*ब्रह्मविष्णुः शिवो*” என்று பெறப்பட்ட வாக்கியத்துக்குக் கதி தேடிக்கொள்ளவகையறியாமல் பிரம்ஹருத்ரோந்திராதிகளைக்கற்பங்கடோறுஞ் சிருட்டித்துப் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரித்துவிடுகின்றார்ஹரியென்றுமனப்பால்குடித்து மடியுமம்மடையசிரோமணிக்குஎன்னசமாதானஞ்சொல்வது? பிரம்ஹருத்ரோந்திராதிகளோடு விஷ்ணுவையும் ஜநித்தவொன்று ஸ்பஷ்டமாகக்கூறு மிச்சருதியைப்பண்டிதராயுள்ளபேபொடித்துக்காட்டுங்கால் பல்லையினித்துப்ப்சபச வென்றுவிழிப்பார்போலும், பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரிக்கின்றவர்விஷ்ணுவென்றுஎந்தச்சருதியிலாவது, ஸ்மிருதிஹாஸபுராணங்களிலாவது, அல்லதுசாமானிய தர்மமாகவுலகவழக்கிலாவது பெறப்படுவதுண்டா?எங்குந் காணோமே! இப்படியிகவும்அப்பிரமாணமான ஸம்ஹாரகர்த்திருத்தவத்தை விஷ்ணுவுக்குச்சொல்லி

த்திருப்தியடைபவர் எவ்வளவுபொய்யைத்தான் பேச
மாட்டார்? மாயாருபியாகையால் ஞானத்தை ஸம்ஹ
ரிக்கின்றவர்களின் விஷ்ணுவெனின், ஸ்ரீருத்ரப்பிரஸாதமற்றவ
ர்களுடைய ஞானத்தை மாத்திரம் விஷ்ணுவால் ஸம்ஹரி
க்கமுடியுமேதவிர அவருடைய பிரசாதம் பெற்றவர்களு
கிய சிவனடியார்களுடைய ஞானத்தையொருவராலும் ஸ
ம்ஹரிக்கமுடியாது! முடியாது!! பிருதிவி அப்புவிவிலிமி
த்து, அப்புத்தேஜஸிவிலிமித்து, அந்தத் தேஜஸ்ஸான
து தானே ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் பிரம்ஹ
தேவன் விஷ்ணுவின் வினிடத்திலும், விஷ்ணுவின் பிருதி
ரரிடத்திலுமிலிமித்து அந்தவருத்திரமூர்த்தி தானே அத்
வைதரும், நித்தியப் பிரகாசருமாயிருத்தலாலெந்தச் சரு
தியுகதியுபவங்களாலும் விஷ்ணுவுக்கு ஸம்ஹாரகர்த
கிருதவம் சித்தியா நென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தா
லென்ன நாட்டப்பட்டது.

இதுநிதிக், ஸ்ரீராமன்டலமத்தியவந்தியாக நாரா
யணர் பிரகாசிக்கின்ற ஞானமும், பல்லாயிரகோடியண்
டலகளும் நாலிலொரு கூறென்றும், நாசமில்லாத திவி
யென்கிற பரமபதம் மூன்றுகூறென்றும், அவற்றினுள
ளும் வெளியு மந்த நாராயணர் வியாபித்துக் கொண்டி
ருக்கின்ற ஞானமும், அதனால் விஷ்ணுவே பரதத்துவ
மாகின்றன ஞானமூன்று சாதிக்கவந்தார். “இருச்சமுதவ்ய
வேதத்திரயங்களாகிய நிதிக்கக் கோசமாகிய மன்டலத்திலிருக்கு
மாதித்தனை அதிக்கத்திருக்கும் புருடாகிய சிவபெருமானே ஆதித்
தியோகிடதம் “இவனே பூதாதிபதி” என்று சுட்டிக்கூறுகின்றது.
“இவனே பூதாதிபதி” என்றன் மாத்திரையானே ஆதித்தயாந்தரி
யாமி சிவபிரானென்பது துணியப்பட்டாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்
து: இரணியமயன்” என்றும், “இரணியிவாகு” என்றும், “அம்பி
தாபதி” என்றும், “உமாபதி” என்றும் வ்ஷிபி ரிடதங்குதுதலின், ஆ
தித்தயாந்தரியாய் சிவபிரானென்பது தெற்றெனத் துணியப்படு
மென்கி, மன்டலமும், அதிலாதித்தனும், அவர்க்கு திவ்யானாகிய
சிவபிரானும், அவர்க்கு திவ்யும், அவற்றினையினர்ந்தாபெய்தும்பயனு

மென்னுயிவை ஆதித்தியோபநிடதத்தாற் போதரும்பொருள்களாம். இதனை யுணர்ந்தார் காயத்திரியையு முணர்ந்தாரோயாவர்.”

“இனிக்காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானே யெனத்துணைநிற்கு ஆதித்தியோபநிடதமேயமையுஞ் சான்றும். காயத்திரிமந்திரப்பொருள் சிவபிரானே சவிதரூவன்று. என்னை? அதனகத்துள்ள பர்க்கசத்தஞ் சிவபிரானுக்கேயிடுகுறியாகலானும், அவரே அதிவைப்பினாரோரிப்புவராகலானுமென்பது. அப்பர்க்கசத்தம் அகாராரந்தமன்று ஸகாராரந்தமெனின்; அதனகத்துள்ள யத்சத்தமும் தத்சத்தமும் முறையேபுல்லங்கமும் நபும்ஸகலங்கமு மாகலிற்றம் முள் அந்வயமுறு. ஆகவே, அந்வயமாதற்குரிய அபின்னைக்கீதையவாய்நிற்கும். அதனால், ஸகாராரந்தமெனல்பொருத்தானமறுக்க. வியாகரண நூலார் அஸுன்பிரத்தியயமாககருணப்பிரத்தியயமாக நற்றிலவந்தபதங்களுக்கு ஆக்யில்லதாத்சசம்வருமென்றலின் அமத்திராயணச்சுருதியில் அகாராரந்தமாகக்காணப்படுதலின், திரிந்தகாரகமாகியகருந்தமேயென்க. இத்தவமத்திராயணச்சுருதி “பர்க்காதி யானிக்கற்பாலர்” என்றும், “பாக்கப்பெயருடையான்உருத்தரன்” என்றுகூறுமுகத்தானே அது ஸகாராரந்தமென்றலை நிராசரித்தது. காயத்திரியின்முதற்பாதததைக் கடாலிடைகளாகுறி “இரண்டாம்பாதம்பர்க்கமயம்” என்றதலவகாரப்பிராம்ஹணமும் ஸகாராரந்தமென்றற்கிடந்தராத.”

“அற்றேல், எந்தப்பர்க்கசன் எமதுபுகதியைப்பிரோரிக்கின்றான் அதனைத்தியானிக்கிறோம்” என்றுலங்கபேதம் பேராதர அர்வயித்தில் அமக்குஞ்சாலாதெனின்;—காயத்திரிக்குரியபொருளாகிய சிவபிரானதுபெயராகியபர்க்கசத்தம் அவரின்வேறுகாத ஒளிக்ருமுண்மையின், “அதனைத்தியானிக்கின்றோம்” என்பது அந்தப்பர்க்களேயுடையபுடைத்தாயவொளியைத்தியானிக்கிறோமென்றுபொருள்படுதலின், எமக்கதுசாலாமை யாண்டையதென்க. இதுசாம்பம்ருதி நூற்றுணிபென்க. “அதுவேயக்கரம்” என்றும், “அதுசவிச்சாலினுள் அனிக்கப்பட்டபொருள்” என்றும், “அதனினின்று மறிவங்குறித்தது” என்றுஞ்சுவேதாச்சுவத்திரோபநிடதங் கூறுதலினுணங் காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. இக்காயத்திரிமந்திரம் பர்க்கராகிய சிவபிரானையே யணர்ந்துவந்தாலும், சவிதரூபினுஞ் சத்தமாதிரிபற்றி ஆதித்தன்மேயுஞ்

செல்லும். பிறுண்டும் ஒருகடவுளையுணர்ந்த மந்திரஞ்சத்தவொப் புமையாற்பிறகடவுண்மேலுஞ் செல்லுமென மூனிவர்கூறுபு: அது அருக்கனைத்தெய்வமாகவுடைய இருக்கு விசுவதேவசத்தவொப்பு மையாற்புடணதேவர் மேலுஞ்செல்லுமாற்ற னுணர்க. பிறவுமன் ன. இனியிவ்வாறன்றி, கிரகபூசாவிதியில் “சம்” என்றுதொடங்கிய மந்திரத்தாற்சனிபூசையும், “உத்புத்தியசுவ” என்றதனாற்பூசையுங் கூறுதலுங்காண்க. “இருக்குயசுர் சாமமென்னும் வேதமூன்ற னையுந் குணர்ந்தபிரமன் அவற்றின்சாரமாகிய மூன்றுபாதத்தை யுடைத்தாய இக்காயத்திரியைக் கண்டான்” என்றமறுவாற்கூறப் பட்டது” எனக்கற்றுணர்ந்த மேலோர்காட்டிய நியாய விஸ்தீரங்களைக் கண்டபின்னரு மெந்தக்கபோதியோ விஷ்ணுவைக் காயத்திரிப்பொருளென்று சொல்லத்து ணிவான்?

இனிப்பரமபதமென்னும்விஷ்ணுலோகத்துக்கு அளவைகூறத்தொடங்கிப் பல்லாபிரகோடி யண்டங்களுந் நாலிலொருகூறும், அந்தப்பரமபத மேனையமுன்றுகூறுமென வெளிப்படுத்திக் கொண்டுவவரதிரிஷ்டமே! அதிரிஷ்டம்!! காற்கூறுகிய பல்லாபிரகோடி யண்டங்க ளும் பிராகிருதமே யாகையாலேனைய முக்காற்கூறுமது வேயாதலமையும். அதுனல்பரமபத மென்னும்விஷ்ணு லோகம்பிராகிருதிகாரியமெனலாகியதனுள்ளும்வெளியு மேனையபல்லாபிர கோடியண்டங்களிலும் வியாபித்தி ருப்பதுபோலவே நாராயணர் வியாபகராயுள்ளாரென விழுக்காதென்க. ஸ்ரீகைலாசம் அப்பிராகிருதமாகையா லாண்டநாராயணர்விபாபகஞ்சாராது. நாராயணரேபிர கிருதிஸ்வருபராதையா லவர்க்குப்பிராகிருத்யதீத ஸ்தா னங்களில் விபாபகமுண்டாதல் யாங்ஙனம்? அப்பிராக்ருத புலனமாகிய ஸ்ரீகைலாசபதியைநோக்கப் பிராகிருதபுலனாபதியாகியுவிஷ்ணுவுக்குப்பாரமயஞ் சித்தியாதந் தையால். இவ்வுண்மைத் தேர்ச்சியின்றிக் கூப்பமண்கேம் போற்கதறல் அஸாமஞ்சமையிற்றென்க.

இதிலிருந்து, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் பிரணவத்துக்குப் பொருளானவுன் பகவானாகிய விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டமையால் சமஸ்தவேதவேதாந்தவேத்யராயுள் ள்வர் அந்தவிஷ்ணுவே யென்றறியத்தக்கதென்றும், இவ்வுண்மையை “*नारुयणोऽब्रुवत्*” என்று னுஞ்சுருதியாலறிந்திடலாமென்றும், இதனையறியாதசைவர்கள் பலவாறு சிவபாரம்ப்யத்தை யஜர்வேதம் *நாலாவது* காண்டத்திலுள்ளதாக நாட்டமுயலுகின்றொன்றும், அந்தநாலாவது காண்டத்தின்னடுச்சங்கிதையிற்பெறப்பட்டவதுவாகம்பதினொன்றனுளாவது அதுவாகத்திற்போந்தமுன்றுபஞ்சாதியின்றற்பரியத்தை வித்தியாரண்யார்தமதுபாஷ்யத்தில் அக்னிப்பிரதிபாதித மென்றுபரிஷ்காரமாகவுணர்த்தியிருக்கின்றொன்றும், சிவனிடத்தில்தனக்குண்டாகிய அபிமானத்தாலிராவணனஉருத்திரனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்று நமகசமகதையுண்டாக்கிவைத்ததால் அது வைதிகமாகாதென்றும், அன்றியும், எஜர்வேதத்தில் க-வதுகாண்டம் *ந-ம்* பிரசினம், *நு-க-எ*, அதுவாகங்கள், *உ-வது* காண்டம், *நு-ம்* பிரசினம் *க-ம்* அதுவாகம், *க-ம்* பிரசினம், *யி-ம்* அதுவாகம், *உ-ம்* பிரசினம் *அ-ம்* அதுவாகம், *ச-வது* காண்டம் *ச-ம்* பிரசினம் *யக-ம்* அதுவாகம், *நு-வது* காண்டம் *உ-ம்* பிரசினம் *அ-ம்* பிரசினம், எஜர்வேதசாகையில் *உ-ம்* அஷ்டகம் *ச-ம்* பிரசினம், *க-ம்* அதுவாகம், *ஷ- அஷ்டகம்* *அ-ம்* பிரசினம், எஜாராரணம், *ந-ம்* பிரசினம் *யக-ம்* அதுவாகம், *க-ம்* பிரசினம், *க-ம்* அதுவாகம், இவைகளில் விஷ்ணு பாரம்ப்யமேசித்தித்திருப்பதால் அவரே பரமபதியாவொன்றறியத்தக்க தென்றுங் கூறித் திருப்தியடைந்து கொண்டனர்.

இதனைமூறையே மறுத்துச்சமாதானங்கூறுவாம். *नारुयणोऽब्रुवत्* என்று பிரணவசப்தவாச்சியம்

ஸ்ரீபரசிவைக நிஷ்டமாகச்சுருதியிற் பெறப்பட்டது. அ
ன்றியும் “ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய” என்று பெறப்பட்ட
மையுஞ்சான்றும். இன்னும், “ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய” என்று
இலிங்க புராணத்திலும், “ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய” என்று
ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட வுண்மைகளாலும், கடவல்லீமாண்டீயா
தர்வசிரசசிகாப்ரசசிதோபநிஷ்தாதிகளிற் பிரதிபாதிக்க
வும் ரஹஸ்யார்த்தங்களாலும் பிரணவமானது சிவபர
மாகவே வியாக்கியான ஒரு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.
“ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய” என்றும் சூதசமஸிதாவசனத்தால் பிர
ணவத்துக்கு முக்கியவிரத்தியாயுள்ளவர் சிவபெருமா
னும், கௌணவிரத்தியாயுள்ளவோ விஷ்ணுவாதிபிதரு
மென்று பெறப்பட்ட சத்தியார்த்தங்களை யெல்லா முகி
கிற் பாரதத்திற் பெறப்பட்ட பிரணவார்த்தம் விஷ்ணு
வுக்கெம்மட்டிற் பிரயோசனப்பட்டதென்பது வெட்ட
வெளியானதால், பிரணவார்த்தப்பொருளாயுள்ளவர் ஸ்ரீ
சிவபெருமானென்பதேயினிது சாதிககப்பட்டது. இங்
னால வேதவேதாந்தவேதயராயுள்ளவரு மந்தப்பரமே
சுவரரென்பதே யமையும். இவ்வுண்மை “ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய”
என்றுஞ்சிவவசனம் ச
வேதாசுவரத்திற் பெறப்பட்டமையானும் விளங்கும். இ
ங்ஙனமாயின், “ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய” என்றற்றொடக்கத்து
ச்சுருதிவசனத்துக்குக் கதியாதெனின், “ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய”
என்றது முதலாகிய விடத்திலென்ன சமாதானமு
ண்டாகுமோவதனையே நினைத்துச் சிந்திக்கற்பாலதென்க.
“ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய” என்றும் சூதசமஸிதாவசனத்தால் பிர
ணவமானது சிவபரமாகவே வியாக்கியான ஒரு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.
“ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய” என்றும் சூதசமஸிதாவசனத்தால் பிர
ணவமானது சிவபரமாகவே வியாக்கியான ஒரு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.
“ஸ்ரீமத்ஸுந்தரேசாய” என்றும் சூதசமஸிதாவசனத்தால் பிர
ணவமானது சிவபரமாகவே வியாக்கியான ஒரு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

வசனங்களால் பிரமனது கர்ப்பத்திற் சென்று குதத்தி
ன்வழியாய் அதோக்ஷஜனென்னும் பேரால் வெளிப்ப
ட்ட விஷ்ணுவினுடைய மகிமை வெளிப்பட்டது. மே
லே யோரிடத்திற்காட்டிய அதர்வசிகாவசனத்தால் ஸ்ரீப
ரமசிவனிடத்தினின்றும் விஷ்ணுவுக்குற்பத்தி பெறப்ப
ட்டது. முதற் சுருதியிற் பெறப்பட்டது பிரதமஜந்ம
மும், பிற்போந்த வசனங்களிற் பெறப்பட்டது கல்பா
ந்தர ஜந்மமுமாக மேலோர் கூறாநிற்பர். இன்னும்,
“संक्षुप्तं रूपाक्षरं ॥ १ ॥” என்னும் ருக்வேத வசனத்
தால் உமாஸுறாயராகிய பரமேசுவரர் சூரிய சந்திராக
னி முதலியவற்றைப் படைத்தானெனவும், அப்படியே
விஷ்ணுவையும் படைத்தானெனவும் வெளிப்பட்டது.
இப்படிச்சுருதி நிஷ்டமாகப் பரமேசுவரரிடத்தில் ஜந்
மராய்விளங்கும் நாராயணனை அவருக்குஜநகராகிய அப
பரமேசுவரனைக் காட்டிலும் பரதத்வப்பொருளாகநிச
சயித்தல் யாண்டிசையும்? இவ்வுண்மை நியாயங்களா
ல் வேதப்பிரவித்தமான பரதத்வப்பொருளாயுள்ளவ
ர் ஸ்ரீசிவபெருமானென்றே கண்டாகோஷமென வைதி
கச சிரேஷ்டராயுள்ளபேர் முழங்குவரென்க.

இன்னும்ந்த வாக்கியம் நாராயணோப நிததத்திற்
போந்த தொன்றுகலானவ்வுபநிடதம்பற்றியேயதனு
மையை விசாரிப்பாம். “நாராயணோப நிததத்திற் கூறிய
உபாசனை சிவோபாசனை யென்பதாவும், அதன்சுட்கூறிய உபாசிக
கப்படும் பொருளினது உருவஞ் சிவரூபமெனப்தாவும், மீமாஞ்சகர்
கூறும் உபக்ரிரமோபசங்காரநியாயம்பற்றித் துணியப்படும். அத
ன்கண் உபாசனையைக் கூறிய தொடங்கிய உபக்ரிரமத்தின் கண்
னுள்ள வாக்கியஞ் சிவரூபஞ் கூறிமுடிந்த உபசங்கார வாக்கியத்
தோடியைந்து ஒருபொருள் படுதலின். இங்ஙனந்துணியப்படவே,
ஆண்டு நாராயணனுக்கு உபாசிக்கப்படுநதன்மையும், உபாசனையா
ந்தன்மையும் ஓராமற்குணம் பொருந்தாமையின், அவன் அவ்விர

ண்டு மல்லனென்பதாவும், பாரிசேடத்தால் உபாசகனென்பதாவும் போதரும். அல்லதாவும், ஆண்டு “நாராயணனுடைய இருதயாக்கினியின் சிமாகத்தியிற் பரமான்மா உளன்” என்றவாக்கியமே வேறுபிரமாணம் வேண்டாது அவனுபாசகனென்பதை வலியுறுத்தும். அதுவலியுறுத்தமாறென்னையெனின், “நாராயணனுடைய இருதயத்திற் பரமான்மாவுளன்” என்று கூறினமையின், அவனைப் பரமான்மாவென்றல் பொருந்தாமையினென்க. நாராயணன் தனது இருதயாக்கினிக்குக் கணிஞ்சுதுகொண்டு தானே தன்னையுபாசிப்பனெனின்; அக்கூற்றியாவார்க்கும் நகைவினைக்குமென்றொழிக.

அற்றேலஃதாக; நாராயணன் மேல் வைத்து உபாஸனையை வருணித்தவாறென்னையெனின்; நாராயணனுடையவிருதயமும், அதன்கட்டகாரமும், அதன்கட்பெரிய அக்கினியும், அதன் சிகாமத்தியிற் பரமான்மாவு முன்டென நங்நனமருத்தவாதம்படக் கூறு முகத்தானே, ஆசரிப்பவருக்குச் சிரத்தை போதர விசிட்ட புருடன் மேல்வைத்து, உபாசனையை விதித்தவாறென்க.

அற்றேல், ஆண்டு இருதயம் வேறேதப் பட்டதனான் அது நாராயணனுடையதென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று: நாராயணப் பிரகரணத்திற் கூறப்பட்ட விருதயம் பிறரைச்சார்த்தம் கியைபின்மையின் அஃதவனுடைய தென்றல் பெருந்துமென்க.

அற்றேலஃதங்நனமாக, யதிப்பிரகரணத்திற் பூர்வாறு வாகத்தான் விதிக்கப்பட்ட உபாசனையாவர்கண்ணதெனின், ஆண்டையையு பற்றி ஆராய்வார்க்கு அதுவுஞ் சிவபிரான கண்ணதென்பது தெறநெனப் புலப்படுமென்க. அஃதேல், ஆண்டு நாராயணனைப் “பரப்பிரமம்” என்றும், “பரஞ்சோதி” என்றும், “பரதத்வம்” என்றும் கூறுதன மலையாம்பிற வெனின், அற்றன்று: மாந்திரிகன் கருடபாவனையாற் கருடனோடத்துவிதமாய்நின்றவழி அக் கருடனென்றே கருதப்படுதல்போல நாராயணன் சிவபாவனையாற் சிவபிரானோடத்துவிதமாய் நின்றவழி அங்நன முபசரிக்கப் பட்டானாகலின், மலைவாய்நடையதென்க. இவ்வொற்றுமைபற்றியன்றே அருச்சுனற்குக் கிதை நூல் செவியறிவுறுத்தகண்ணன் “யானே உலகெல்லாமாயினேன்” என்றதாவும், சிவபிரானது விசுவரூபத்தைத் தான்காட்டியதாவும், “ஏனைவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக” என்றதாவும், அதனை உறுதியாகக் கொண்ட அரு

ச்சுனன் அவன்கூறிய கருத்து நோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்தனவும், கண்ணன் மேலிட்ட போதுகள் சிவபிரான் திருமுடிமேற் கண்டனவுமென்க.

அற்றேல், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு சிவபிரான் படிக்கப்படுதன் மலைவாம்பிறவெனின்; அற்றன்று: ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு படிக்கப்பட்டமையின் சிவசத்தத்தானுணர்த்தப்பட்டவன் சங்காரத்தொழிலைச்செய்யு மரணென்பது தெள்ளிதிற்பெறப்படுதலினாலும், ஆண்டுப்பரமான்மாவெனப்பட்டவர் அயனரியரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளையு நியமிக்குந் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபிரானாகலானும், சிருட்டித்தொழில் சித்தித்தொழில்களைச் செய்யு மயனரிபோற் சங்காரத்தொழிலைச் செய்யு மரனும் அவரதுவிபூதியேயாகலானும், மலைவயாண்டையதென்பது. அற்றேல், ஆண்டுப்பரமானமாவின் விபூதியில் நாராயணனைப்படியாத தென்னையெனின்; கைவல்லியோப நிடதத்திற்கூறிய தகரவித்தையில் அவனும் விபூதியிற் படிக்கப்பட்டானாகலின், இவ்வுபநிடதத்திற்படியா துய்த்துணரவைத்த தென்பது.” எனக்காட்டிய நியாயமேபோதும்.

இனி எஜார்வேதம் நாலாவது காண்டமத்தியிற் சிவபாரம்யத்தை நாட்டமுயலுஞ் சைவர்களுடைய பிரயத்தினம் நிஷ்பிரயோஜனமெனக்கதறவந்த வந்நீள்செவியனுக்கென்ன சமாதானம் பகர்வது? “संज्ञास्मृतौ न विदुः श्रुत्या न विदुः स्मृत्या न विदुः श्रुत्या न विदुः स्मृत्या न विदुः” என்னும்பிரமாண வசனத்தால் பஞ்சாக்ஷரீமந்திரமானது சிவ என்னும் அக்ஷரத்வயபதத்தாலும், ருத்ராத்யாயமென்கிற நமகமானது அந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியாலும், எஜார்வேதஸம்பந்தமான முதலேழுக்காண்டங்களி னிடையே நின்ற நாலாவதுகாண்டம் நமகத்தாலும், எஜார்வேத மடங்கலும் அந்தநாலாவது காண்டத்தாலும், எல்லாவேதங்களும் ருக்ஸரமங்களுக்கிடையே நாயகமணிபோல்விளங்கும் எஜார்வேதத்தாலும் பிரகாசிக்கின்றனவென்றுபெ

றப்பட்டது. இவ்வுண்மையை யாம்வெளியிட்டிருக்கும் தணிகாசல ஸ்தவமென்னும் பிரபந்தத்தானுங் கண்டு ணர்க.

(எசர்வேதத்துக்கேற்றமுடாத்தது.)

“ஐந்தெழுத்தழிவில் சிவவெனுமிரண்டா
 லலருமவ்வந்தினு லுயாகொண்
 முநதுசீருந்ந நமருமுமதனு
 முதலெழுக்காண்டதி னநிலே
 யுநதுநாலாவதொப்பில் காண்டமுமந்
 றுளவதனு லெசர்வேதம்
 வநதொனிரதருமென நிவசத்தனன்றணிகை
 வாழ்வெனவந்த கண்மணியே.”

(வேதமடங்கலும் விளம்பல்தென்றது.)

“எசொனும்வேதத்தா லுளவெல்லா
வேதமும்வயநகு மிங்கதனா
விசையுமெம்பெருமை யன்றிமாமறைச
ளேத்துறுதென்றெனக்கிசைத்தான
அசரமுஞ்சரமு மாகியல்லவுமா
மருட்பரன் தன்னில்வேறுகாங்
கசமுக்கிளையசேயெனந் தணிகைக்
கந்தவேளென்னுயிர்த துணையே.”

என்னும் பாடல்களே யவை. இக்கருத்தையே யன்றோ “மும்மறையுண்டு மறையின் முனிவிலெழுகாண்டதிற்த், செம்மைதருநிக்காண்டந் சேர்ந்தவெழுசங்கிதையி, லம்மநசிச் சங்கிதையி னுதியீரெழுதித்தருநிப், பொம்மஹவமர்மதுவின் பொ ருளாவானெவன்மைநந்” என வரூன்றோருங் கூறியிருக்கி ன்றனர்? எல்லாவேதங்களிலும் எஜர்வேதமேயுயர்ந்த தென்பதற்குப் பிரம்ஹவல்லி யுபநிஷத்தில் “*ब्रह्मैवा* *सुखं* *ब्रह्मैवा* *सुखं*” என்கிற அறுவாகத்தில் “*सुखं* *ब्रह्मैवा* *सुखं*” என்னும்

வர்க்கியங்கள் பிரகாசித்தலால் அவயவங்களில் சிரஸ்ஸு பிரதானமாவதுபோல் எஜர்வேதம் சமஸ்தவேதங்களிலுஞ் சிரப்பிரதானமாய் விளங்கிற்றென வெல்லாவேதங்களையுஞ் சிவபெருமானது திருமேனியினங்கங்களாகக் கூறவந்த பகுதியில் வேதபுருஷனறுதியிட்டொத்திருக்கின்றனன். இன்னுங் காயத்திரீ ஹ்ருதயாதிகளில் பிரீதஸ்ஸந்தியில் காயத்திரீதேவதை ருக்வேத பிரம்ஹஸரஸ்வதி ரூபத்துடன் ஹம்ஸவாகனியாகவும், மத்யஸந்தியில் ஏஜாவேத சிவபார்வதி ரூபத்துடன் விருஷபவாகனியாகவும், சாயங்கால ஸந்தியில், சாமவேத விஷ்ணுலட்சுமிரூபத்துடன் கருடவாகனியாகவும் விளங்குந்தன்மையுண்மையால் சிவபெருமான் சர்வவேதாத்மகராயினும் எஜர்வேத ஸம்பந்தத்தால் விசேஷித்துரைக்கப்பட்டவ ராயினா.

இங்ஙனமாக, எஜர்வேதத்தாற்சிவபாரம்யம்ஸ்த் தியாதெனக் கூறவந்த வவ்வேழைமதியை யினிவென்னசெய்யலாம்? அப்பாஞ்சராத்நிரசசேய்காட்டிவந்த சமாதானங்களினிடையே எஜர்வேதத்தி லஷ்டகங்களிருப்பனவாகவும், அவற்றாலும்விஷ்ணுபாரம்யம்ஸ்த் திகுருமெனவுங் கூறியமுதனார். வேதமிருந்தஜூரில் குடியிருந்தறியாதவெறித்தாதருக்கென்னவிளங்கும்? எஜர்வேதமானது ஸம்ஹிதபாகமாகியவேமுகாண்ட மெனவும், பராயாதமாகியமூன்றுகாண்டமெனவும், ஆரண்யக ஸங்கியாபாகமாகியவொருகாண்டமெனவும், உபநிஷத்தாகியவொருகாண்டமெனவும்பன்னிரண்டுகாண்டங்களாகப்பிரிந்துஸம்ஹிதாகாண்டம்(சச)பிரசினங்களும், பராயாதகாண்டம்(உஅ)பிரசினங்களும், ஆரண்யகஸங்கியாகாண்டம்(ரு)பிரசினங்களும், உபநிஷத்காண்டம்(ரு)பிரசினங்களுமுடையனவாகிமொத்தம்(அஉ)பிரசினங்களைக் கொண்ட தொன்றாமென வேதவித்யாபார்ங்கசீலர்கள்

விதந்துரைப்பர். இப்பகுதிகளில் முதலேழு காண்டங்
கள் மாந்திரமெனவும், பின்னவை பிராம்ஹண மென
வும் பெறப்படும். இவற்றிலேதானே காஷ்டகமுதலிய
பாகுபாடுகளுண்டு. அஷ்டகமாதிகள் ருக்வேதத்தன
வேயன்றி எஜர்வேதத்துக் கில்லையென்பது ஸுப்பிர
ஸித்தம். இப்படி வியவஸ்தாபுபத்தால் கிருபிக்கப்
படும் ஸத்யார்த்தங்களை யறியும் புண்ணியமில்லாத மந்த
மதிகளோடு தலையடித்துக்கொள்வதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!

இனிஸீருத்ரமென்றும், சகருத்ரீயமென்றும், ருத்
ரஸூக்தமென்றும் பிரஸித்தமாயுள்ளவதுவாகங்களை அ
க்னிபரமாக வித்யாரண்யர் பாஷ்யஞ்செய்தாரொனவும்,
அதனாலது சிவபாரமயத்துக்கரதாரமாகாதெனவும் பிர
ஸ்தாபிக்கவந்த வப்பாஸிசர்சேட்டையைக் கொஞ்சம்
அடக்குவாம். அவர் புன்மதத்தில் சம்பிரதாயமாய் வா
டிக்கொள்ளுமனேகம்பொய்களிலொன்றாக வித்யாரண்
யரை அக்ஷோப்யமுனியென்பவன் வாதத்திற் பின்னிட்
டோடும்படிச் செய்தானென்னு மாதிக்கயத்தையும் மறந்
து அநியாயத்தில் அத்யாபகரணைவரும்புகழும்வித்யாரண்
யராம் விமலவேதியர் என்று அவனாயிண்டுப் புழந்தது
அதிசயம்! அதிசயம்!! அவ்வித்யாரண்யரொவ்வளவுயோ
க்யமுடையாரொன்பதைக்கொஞ்சம்பரியாலோசிப்பாம்.
அவரும், அவருக்குப் பரமகுருவான சங்கராசாரியரும்
வேதபாஷ்யம், வேதாந்த பாஷ்யங்களைச் செய்திருந்த
போதிலும் வாமசாக்ததந்திரங்களால் மது மாம்ஸங்க
ளையே ஸேவித்தவர்களும், அஸங்காத்மவாதத்தால் ஸ்
வேச்சாசாரமுள்ளவர்களுமாக வவர்களுடைய பிரபந்
தங்களாலேயே துலங்குகிறபடியால் அவர்களை வேத
பாஷ்யனொனவும், அசங்கரர், அவ்வித்யாரண்ய ரொனவும்
பட்டங்கள் கொடுத்தொதுக்கி விடுவதே விவேகிகள் து
ணிபாம். அன்றோர் மத்தியபானஞ் செய்தாரொன்பதை

ச்சங்கர விஜயத்தா லறியலா மன்றியும், வித்யாரண்யர் செய்த சூதஸம்ஹிதாவியாக்யான முதலிய பிரகரணங்க ளாலவர்வாடிசர்க்கதொன்பதும், ஸ்வேச்சாசாரமுடையா தொன்பதும் வெளியாகின்றது. இன்னும் அவர்செய்திருக்கும் பஞ்சதசப்பிரகரணத்தில் “ಅಪ್ರವೇಶ್ಯವಾತ್ಮನಂ ಪೃಥಕ್ಪ್ರேಶ்யಮಾತ್ಮನಃ | ಇಪ್ಯಂತಃಪ್ರೇಶ್ಯಮ್ ಸಹಧೀಗ್ರಂಧಿಕೃತಃ” என்கும் வசனத்தால் ஞானிகள் அகங்காரத்தைச் சிதா த்மாவைப் பிரவேசிப்பிவியாமல் வேறாகப் பார்க்கிறார்கள். ஆகையால் கோடிவஸ்துக்களையிச்சிக்கட்டும். கிரந்திபேதம்வந்துவிட்டபடியால் அந்தவிசசைகளினாலவர்க்குயாதொரு கேடுமில்லையென்று பெறப்பட்டது. ஞானிகளுக்குச் சகலவிசசையுமுண்டாயிருக்கலாமென்று மேலிடமேயன்றித் தியானதீபிகை முதலான விடங்களிலுங்கூறியுள்ளாராகலின் அவரையும், அவருடையகுருக்களையும் ஸ்வேச்சாசார பிரவர்த்தக லித்தாந்திகளாகிய வேதபாஹ்யரொன்பதிலென்ன வாகேஷப் பிருக்கின்றது? இவ்விஷயங்களை யறியாமையால் ஸ்மார்த்தர்க ளெல்லாம் அநியாயத்திலன்னோரைத் தங்களாசாரியர்களெனமயங்கி மடியாநின்றனர். வித்யாரண்யர் வேதத்துக்கும், சூதஸம்ஹிதை, பராசரமுதலியநூல்களுக்கும் வியாக்யானங்கள் செய்து முக்காற்பங்கு வைதிகத்தைக் கெடுத்தாரோனுங் காற்பங்காவது அவரிடத்திலுண்மைதேரும். சங்கராசாரியர்விஷயமோவெனின், மணற்சோற்றிற்கல்லாராய்வதுபோலாம். அவரால் ஸ்மார்த்தர்கள் பெற்றிருக்கும் பயன்யாது? எந்தஸ்மார்த்த தர்மங்களை அவர்தாபித்தனர்? ஆவற்றைக் கோபித் தழித்தவரோ யாயினராகையாலவரை ஸ்மார்த்தர்ஆதரிப்பது பாவம்! பாவம்!! அவரைக்காட்டிலும் வைத்யநாதாநாதிகளையாதரிப்பது உசிதமாம். இப்படி விசாரமுகத்தாலஸாமஞ் சஸமாய்ப் போகுஞ் சங்கராசாரியர், வித்யாரண்யர்

ஞடைய வாக்குகளுக்குச் சீவிப்பில்லா தொழிந்தமையால் ப்ரீருத்ரஸூகத்தவிஷயத்தில் வித்தியாரண்யருடைய பிரஸ்தாபம் பிரயோசனப்படாமற்போயிற்றென்க. இனியுண்மை விசாரத்தில் “நஃநீயுந்நஃநீ” என்று பக்கிரமத்தில் ஹேருத்ர! உம்முடையகோபத்துக்கு நமஸ்காரம் என்று கோபமுள்ளவராகத் துதிக்கப்பெற்றவராகிய வருத்திரரை அககினியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? விஷ்ணுமுதலான சகலபிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிப்பதிலும், ந்ருவிம்ஹன்முதலான வைஷ்ணவாவதாரங்களை மர்த்தனஞ் செய்வதிலும் உருத்திரனென்கிற சிவனே கோபமுள்ளவனென்று பிரஸித்தமாயிருக்க வந்தருத்ரஸூகத்ததைச் சிவபாரம்யமற்றது என்று ஆகாத்தியங் கூறுவதை வித்வான்களெப்படியொப்புளார்கள்? தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரராக ப்ரீருத்ரமூர்த்தியவதரித்து விஷ்ணுவை நாகபாசத்திற் கட்டியுருட்டியும், சூரியனுடைய பல்லையுடைத்தும், மற்றத்தேவர்களை யுருத்திராஹ்வானமற்றயாகத்தில் வந்ததற்காகவுசிதமானபடித்தண்டித்தும், தக்ஷனுடைய சிரசைச் சேதித்துப் பின்னர் ஆட்டி ன்றலையையவனுக்குக் கூட்டியு மதுக்கிரகிகைையில் தக்ஷன் பரசிவமகிமையறிந்து அவ்வாட்டுமுகத்தோடிருந்து துதித்தபாகமேயன்றோ நமகசமகங்களை னஸுப்பிரஸித்தமாயுள்ளது?

இதுகளை யறியாமல் இராவணன் நனக்குண்டாகிய வபிமானத்தால் ருத்ரனை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று கூறியள்ளதே நமகசமகமென்று கொடுக்கவந்த பேரிழவுக்கென்ன செய்வது? இராவணன் செய்ததெனின், அது வேதத்திலேன்சேரும்? அதற்கு வித்யாரண்யர் முதலினோன்வியாக்யானஞ் செய்வார்கள்? இராவணன் சிவனிடத்திற் நனக்குண்டாகிய வபிமானத்தாற் செய்தானென்று பிதற்றியதையும் மறந்து அது அக்னி

பரமாயுள்ளதென்றுபின்னர்க்கூறியதென்னை? அதற்கு வக்தா இராவணனாகாவிடினும் அவனுடையவாக்குக்கு அது விஷயப்பட்டபடியால் அவைதிகத்வம் பெற்ற தெனின், “*ஸ்ரீமதராமாயணவசனத்தால் இராக்ஷசர்கள் நாலுவேதங்களை யு முணர்ந்தவர்களென்று வெளிப்பட்ட மையால் அன்றோர் வாக்குகளுக்கு விஷயப்பட்ட ஹேதுவால்வேதமடங்கலுக்கு மப்பிராமாணியத்வமே ன் வித்திக்காமற்போகும்? வேதத்தின்மிகவும் அநதி காரிகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் அத்யயனஞ் செய்வத னைக்கூட வேதத்துக்கு யாதோ ரப்பிராமாணியத்வமு நேரிடாமலிருக்கும்போது பிரம்ஹ குலத்திலுதித்தவ னான இராவணன் ஸ்ரீருத்ரத்தை யத்யயனஞ் செய்தத னால் அதற்கு எப்படி அப்பிராமாண்யத்வமுண்டாம்?*”

இதுநிற்க, வித்யாரண்யர்தாமென்னை, ஸ்ரீருத்ரத் தை அக்னிசப்தத்தால் வியாக்யானித்தவர் அது சி வபாரம்யமாகாதென வேதாவது காட்டியதுண்டா? “*युद्धोवायुर्वायुः सृष्ट्यैवायुः*” என்கிற சுருதியால் பரிதிரிசியமானனாகிய அக்னி யுருத்திரனெ ன்றும், அவ்வுருத்திரனுக்குக் கோரதனு வென்றும், அகோரதனுவென்றுந் தனுத்வயங்க ஞுண்டென்றும், அவ்விருதனுவுகளுக்கும் அபிஷேகவசதானாகள் பிரீதி கரமென்றுமுதகரித்து அக்னிகருதுசரமேஷ்டகாஜ்யா பிஷேகத்தில் வினியோகங் கூறியும், ஜபாபிஷேகாதி விதிகளைச் சிவப்பிரீதிகர முக்கியசாதனமாகக் கூறியும் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். அப்படியே பட்டபாஸ்கராசா ரியர்களெல்லாமும் தங்கள் பாஷ்யங்களில் தீர்மானஞ் செய்கிருக்கின்றனர். அன்றியும், சிவாஷ்ட ஸூர்த்தங்க ளில் அக்னியொருஸூர்த்தமாதலும் அவருண்மையைக் காட்டும். “*युद्धोवायुः*” என்கிறசுருதியானது

சிவனைச் சர்வவஸ்து பிரபுர்னஞாகக் கூறினதால் அக்னி யிடத்தில் அச்சிவபெருமானே யிருக்கின்றனாற்பொது போதரும். அதனால், அக்னிக்ருதுவில் ஆஜ்யாபி ஷேக மும் சிவப்பிரீதிகரமாயினமை காண்க. “ஸ்வஸ்யுத்ரீ ஸ்ரு யஸ்யுத்ரீ ஸ்வஸ்யு” என்று பூர்வாசாரியர்க ளெல்லாம் நிச்சயித்திருப்பதாலும், வியாச சிஷ்யராகிய போதாய னமுனிகள் ருத்ராத்தயாயம் சிவபரமென்று நிர்ணயித்து ருத்ரநியாசகண்டம் செய்திருப்பதாலும், நியாசவிதாய கத்தை “அஹஸ்யம்ஹஸ்யம்ஹஸ்யம் ஸ்யஸ்யஸ்யம் ஸ்யஸ்யஸ்யம்” என்பதுமுதல்உபாசகனது சரீரத்திலுஞ் சிவலிங்கத்தினும் ஸத்யோஜாதாதி மந்திர ங்களாலும், நமகமந்திரங்களாலும் ஆசரித்து வருவ தாலும், ஸ்ரீருத்ரம் சிவபரமாகாதென்னுங் குத்விதவா தம் தலையெடுக்காதென்க. இன்னும், “யாதீயத்ரஸ்ரீ ஷா யா ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” என்பதாதி மந்திரங்களால் சர் வாங்க நியாசங்கூறி “அஹஸ்யம்ஹஸ்யம்ஹஸ்யம் ஸ்யஸ்யஸ்யம் ஸ்யஸ்யஸ்யம்” என்றதனால் தான்உருத்திர வடிவினனாகிப் பின்னருருத்திரனைப் பூசிக்கவேண்டுமென்று விசிதப் படுத்தியிருப்பதாலும், கூரேருத்ரத்தில் பவ-ருத்ர-சர்வ-உத்ர-பீம-சாசன-மஹாதேவ-பசுபதி நாமங்களை யுச்ச ரித்துப் பூஜாப்பிரணாமாதி யுபசாரங்களைச் செய்ய வி தித்திருப்பதாலும் ஸ்ரீருத்ரம் சிவபரமென்பதேயினிது சாதிக்கப்பட்டது. இந்தருத்ரஸூக்தமேயன்றிப் புருஷ ஸூக்தமுஞ் சிவபரமென்றே மேலோர் நிச்சயித்திருக் கின்றனர். எங்ஙனமெனின், “ஸ்வஸ்யுத்ரீ ஸ்வஸ்யு” என்னு முபக்கிரமவாக்கியத்தில் புருஷ சப்தமிருக்கின்றது. அ து யோகருடிகளால் ருத்ரவாசகமே யன்றி வேறுபொ ருள் பய்வாது. “ஸ்வஸ்யுத்ரீ ஸ்வஸ்யு” எனவும், “ஸ்வஸ்யுத்ரீ ஸ்வஸ்யு” எனவும், “ஸ்வஸ்யுத்ரீ ஸ்வஸ்யு” எனவும் போ த் த பிரத்யக்ஷ கருதிகளாலும், “ஸ்வஸ்யுத்ரீ ஸ்வஸ்யு” எனவும்

[illegible]

சுமிக்குண்டாகிய சிறப்புடைமை கீர்த்திக்கு விஷ்ணு பத்தினியாகக் கொள்ளுந் தன்மையிற் சேராமையே யாண்டுப்படிக்கப்பட்டவர் விஷ்ணுபத்தினிகளென்பது ஸாமஞ்சஸமாகா தொழிந்தது. அதற்குரிய பொருளைக் கூறுங்கால் எந்தப் பிரம்ஹணனானால் புருஷ சப்த வா ச்யனான சிவனைப் பூர்வோத்தர குணவிசிட்டனாக வறிந் து ஆராதிக்கின்றானோ (தஸ்ய-அந்தப்பிரம்ஹணனது, வசே - வசத்தில் (தேவதைகள்) அஸன்-இருந்தனர்.) அவருக்கு ஹீலட்சுரீபதவாசயமான கீர்த்தியும், ஸ ம்பத்தும் பத்தினிகளைப்போலும் வசியமாகுவர் என்று மேலோர் விஸ்தரியாறிப்பர். அன்றியும், அதில் “ஃ ஷுசுஷ்ஸுஸு” என்றுள்ளவாக்கியத்தில் சாதாரணப்பிர ம்ஹ சப்தங்களைக்கூறி அந்தப் பிரம்ஹம் எவ்வடைப் பட்டதென்னும் பரியாலோசனையில் அமிர்தத்வ மோக்ஷபாவத்தால் ஈசான றென்றினிது சிவனையே விளக்கி ற்றன்றிநாராயணாதிசப்தங்களால் விஷ்ணுவைமருந்துக கேனும் மறந்துங் கூறாதொழிந்தமைகாண்க. இவ்வுண் மைகளையறிந்தே ருத்ரநியாயஸத்தில் புருஷஸூக்த ஹருதயம்என்றுபோதாயனமுனிகள் வினியோகஞ் செ ய்திருக்கின்றனர். இதனால், அந்தப் புருஷ ஸூகதத்திற் சொல்லப்பட்ட சாதூர்வர் னாதிஜனகத்துவமும் ருத்ரா கரிஷ்டமாகவே சாதிக்கப்பட்டது. இப்படி ஸ்ரீருத்ரஸூ க்தபுருஷஸூக்தங்க ளெல்லாமுஞ் சிவைக றிஷ்டமாகு முண்மை தேராத அப்பாஞ்சராத்நிர பாஸிசர் முடி வாகக் கரட்டிய வேதபாகங்களும் பரசிவப்பிரதிபாதித மென்பதே அமையும். எஜர்வேதத்தில் க - வதுகாண் டம்;-கூ - ம் பிரசினம், ரு-கூ-எ-அதுவாகங்கள், உ-வது காண்டம்;-ரு - ம் - பிரசினம், -கூ-ம் அதுவாகமென்ற தேத்யாதிகளாகக் காட்டியவைகளேயவை. அவரிலக்க க்குறிப்பிட்ட வாக்கியங்களை யுதகரித்துக் காட்டாமை

யார் யாழ்மம்வாறு செய்தனம். அவரந்த ஸாக்ஷியங் களில் விஷ்ணு பிரத்வங் காட்டுங்கால் யாழ்மந்தவாக் கியங்களைக் கொண்டே சிவபாரமயத்தை நாட்டிக்கொ ள்ளப் பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!! ஈண்டுவிசிப் பிற பெருகும்.

இங்ஙனமிற்க, அவ்வந்தியஜமதச்சேய் திரிபுண்டர தாரணவிஷயத்தில் அநேக நிஷித்த வசனங்களைக்கொ ட்டிக்குலைத்தது. அந்தவசனங்களெல்லாம் பிரேதகிருத் யவிஷயங்களென்றறியாமல் ஸார்வவிஷயிகம், ஸார்வகா லிகமென்பது எப்படியுத்தமாகும்? பாஞ்சராத்திரி அஸவ திகனாகையால் சுருதிஸ்மிருதிகளை யதுசரியாமல் பிரேத கிருத்யத்திலும் புண்டரதாரணஞ் செய்துகொள்ளுகி ருள். இவன் தனையுமோர் வைதிகனாகச் சொல்லிக் கொள்வதைக்காட்டிலும் வேறு அதுசிதமின்று. சைவ ரும், ஸ்மார்த்தரும் வைதிக சீலராகையால் பிரேதகிருத் யங்களில் புண்டரததை வர்ஜித்திருக்கின்றனா. பாஞ்ச ராத்திரிக்குரிய யோனிபுண்டரத்துக்கு உபநிஷத்திரமா ணவாக்ஷியஸகலங்கூடவில்லையென்றுமுன்னமேதானே சொல்லி யிருக்கின்றோமல்லவா? அப்பெருமபேதை யார் அன்னியபுண்டரததைத் தூவித்தாரேதவிரத்தமது புண்டரத்தைச் சுருதிப பிரமாணததுடன் பூஷித்துக் காட்டினரா? அப்படிக்காட்டினா லன்றோ வவ்விஷயத் திலவரோடு எதிர்த்து வழக்கிடலாம்? சதூங்கஸனி யத்துடன் யுத்தத்துக்கு வரும் வேற்றரசனோடு ஞான புள்ளவனெதிர்ப்பானன்றித் தன் பலமிலலாதவனுடன் யுத்தத்துக்குப் பிரவர்த்திக்க மாட்டானல்லவா? ஆகை யால், புண்டரதாரண விஷயத்தில் பாஞ்சராத்திரியுடன் வழக்கிட் டெறிந்த நாயிச்சிக்கவிலை. இனி ஷெ பழிமொ ழித்திரட்டல் (சக) முதல் (இச) வது பக்கம்வரையில் பதவித்தவிரத்தையையும், பாஞ்சராத்திர மகிமையையு மே

ராளமாய்ப்புலம்பினர். அவைகளைப்பற்றிமேலிடங்களில் விவகரித் திருப்பதேபோதுமென விண்ணொதுக்கி விட்டன மென்க.

[illegible]

சூக்திபடியால் அவனே தேவன். யாநால் சூபேரன்விளங்குகிறானே அவர்பரமசிவன். அவரைத்தள்ளி ஆன்மனியனை யுபாசித்திறவன் நரகத்துக்காளாவ நென்று டொருள் தரலால், விஷ்ணுபரத்வபோதகமாகவே மேல் வாக்கியத்தைக் கிரகிப்பது அயுத்தமென்க.

[illegible]

தங்கும், பிரம்ஹாவுக்கும் ஈசானுள் விஷ்ணுவை வகித்
திபடியாலும், சகிக்கிறபடியாலும் கௌவன் பரமசிவ
னாவார். ஆகையால் (நடுநிலை) என்றது பாகபத
வித்தாந்தத்துக்கடலதாமாயிற்று, எங்கே அக்ஷர் ஸா
மார்த்தியம் வெளியாகட்டும் பார்ப்போம். இம்மிட்டே
யன்றி (நிலைநிலை) ஏற்றமுள்ளவை என்று காட்டிச்
சம்பவானவர் சரபமாகி நிருவிம்ஹாக்கீழில் சுஸ்ப்மெ
ன்னும் பூச்சுப்போல் விழுந்தெறிந்து சாம்பலாய் விட்
டாரொன்று சங்கராசாரியருக்காக வக்காலத்து வாங்கி
வந்த வச்சண்டிமகனானான். இப்படிக்கோரணி
காட்டுஞ் சண்டிப்பேய்களோடு எப்படி மராதத்துக்
கொள்வது? இதுவேதமா? புராணமா? ஆகமமா? பேரி
ழவாயிருக்கின்றதே! எங்குமில்லாத கழுதைவாசகத்தை
க்காட்டியோதனது வித்தாந்தத்தைநாட்டிக்கொள்ளப்
போகிறார்? இன்னும், ஆகனையபுராணத்திலும், பாத்ம
புராணத்திலுஞ் சரபத்துக்கு நிகரஹஞ்சொல்வதாகக்
கூறினர். அப்படிப்புராணவசனங்களிடையா.இப்போ
துள்ள பாபிஷ்டர்களாற்கல்பிக்கப்பட்ட சுலோகங்கள்
யிருந்தபோதிலுஞ் சுருதிக்கு அவிரோதப் பிரமாணமா
யிருந்தாலெடுத்துக்கொள்ளலாம். சுருதிக்கு விருந்தமா
யிருந்தால், அதுபுராணமாகிலுந் தள்ளத்தக்கதுதானெ
ன்பதற்கு(புராணவ்யாசஸ்ஸர்வம் சகாநித்யம்ஸம்ஸந்திந்
ஸ்தாநித்யம்ஸந்திந்ஸந்திந்ஸந்திந்ஸந்திந்ஸந்திந்ஸந்திந்
ஸந்திந்ஸந்திந்ஸந்திந்ஸந்திந்ஸந்திந்ஸந்திந்) என்னும்பிர
மாணமேசாலும். புராணமென்று ஸர்வமும் நல்லதாகா
து. காவியம் நூதனமானதாகையால், அது குற்றமுள்ள
தென்று ஸத்துக்கள் தள்ளமாட்டார்கள். புராதனமாயு
ள்ளதையும், நூதனமாயுள்ளதையும் நன்றாகப்பரிசீலித்
து எதுசரியானதோ அதையே பிரமாணமாக ஸத்புரு
ஷர்களெடுத்துக் கொள்வார்கள். மூடனாவன் அன்னி
யர் சொல்வதையே நம்புவான் என்பதே மேல் வகுத்த
திற்பொருளாம். இதனால், சுருதி விருந்தமானபுராண

வசனங்களேறயமென்றேற்பட்டதனால், சரபோப நிஷத் துக்குப் பாஹ்யமாயிருக்கக் காட்டிய ஷை புராண வசனங்கள் ஜீவியாவென்க. ந்ருவிம்ஹத்தால் சரபத் துக்குமரணம் நேரிட்டிருந்தால், அது ந்ருவிம்ஹதாப நீயோபநிஷத்திற்சொல்லியிருக்கவேண்டுமே! அப்படிச் சொல்லப்படாத விண்விஷயத்தை அப்பாஞ்சராத் திர மூர்க்கசிரோமணியெடுத்தாள்வது எப்படியுசிதமாகும்? ந்ருவிம்ஹன்னுவிஷ்ணுவைச சரபம் வதஞ்செய்திருந் தால், உலகத்திலீ (ந்ருவிம்ஹஜயந்தி) எப்படியேற்படு மென்று அப்புலவரேறுவினவியதும் அபிருஷ்டோத்தர மாக விருக்கின்றது. “नृणां विष्णुः पश्यन् विष्णुः पश्यन्” என்றும், “पश्यन् विष्णुः पश्यन्” என்றும் விளங்குமாற்றால், சரபருபியானபரமசிவன் ந்ருவிம்ஹ விஷ்ணுவினதுகொவத்தையடக்கி, அவருடைய தோலைமாத்திர முரித்து வஸ்திரமாகத் தரித்துக்கொண்டதாகச் சுருதிகாணப்படுகின்றதேதவிரச் சரபத்தை விஷ்ணுவதஞ்செய்து விட்டதாக எந்தச்சுருதியுங் காணப்படவில்லையே! இவ்விஷயத்தை முன்னிடங்களிற் பிரஸ்தாபித்துக் கண்டித்திருப்பதோடு, எம்ம(சிவபாரம்யப் பிரதரிஸிநி)யிலுமே ராளமாய்க் கண்டித்திருக்கின்றோமாகையாலிங்கே யிம்மட்டில் விடுத்தாம்.

இங்ஙனநிற்க, (विष्णुः पश्यन् विष्णुः पश्यन्) என்று சங்கராசாரியர் அநேகவிதமாக விஷ்ணு பாரம்யத்தையே பிரதிஷ்டாபித்துப் பாஞ்சராத் திரமதவுத்தாரணஞ் செய்ததாகப்புலம்பினார். இதைப்பற்றி, ஸ்ரீகந்தாசிவாசாரியஸ்வாமிகள் தமதுமுதற்பாகத்தில் விசாரித்திருப்பதே போதும். சைவர்கள் அவரைத்தம்மவராகத் திருந்தினுள்ளுருவதற்கு அடையாளமாக அவர் மடாலயங்கடோறுஞ் சந்திரமெனள்கிவரர் பூசையும்; அவருக்கும், அவருடைய சிஷ்யர்கட்கும் பஸ்மருத்ராஷு ஸ்ரீ பஞ்சா

கூடாஸேவையும் பிரலித்தமாயிருத்தலேபோதும். இப் பேதை சொல்லியபடியானால், சங்கராசாரியர் சிஷ்யர்களாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களை லாம் பாஞ்சராத்திர மதப்பிரவேசஞ்செய்து சங்கசக்திரங்களைத் தேகத்தைச் சுட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டுமே! அந்தச் சங்கராசாரியராவது சூடுபோட்டுக்கொண்டதாக வேதாவது பிரமாணங்காட்டினாரா? அவைகளொன்று மில்லாதிருக்கப் பாஞ்சராத்திரத்தை யவர்தாயித் தாரொன்பது என்னமுடத்தனம்? பின்னும், அவர் சொல்லிய சிவாநந்தலஹரியில் (वाणेश्वर्यसूत्रसूत्राद्यदि) சுலோகங்களை விஷ்ணு பரதவஸாதகமாகக்கொண்டு குலைக்கவந்த விணர்த்தங்களுக்கெல்லாம் நாமுத்தரஞ்சொல்வதில் மனுவைக்கவிலலை. ஏனெனின், பாசுபதரணைவரும் அவரைப் பஹஷ்காரஞ் செய்திருக்கையால், அவர் வசனங்கள் பிரமாணமாகா. அவைகளைப் பிரமாணமாக வெடுத்துக் கொண்டாலல்லவோ வவற்றின் குணதோஷங்களை விசாரிக்கலாம்? அவைகளுக்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் சரியானவாததஞ் செய்தாலும், அல்லது தப்பர்த்தஞ் செய்தாலும், அவைகளை யாஞ்சித்திக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. கர்மபத்தியோகஞானங்க ளென்கிற நாலுமார்க்கத்திலுமுட்படாமல் குனியவாதத்தின் முடிந்த பாஷ்யாதி பிரபந்தங்களைச் செய்து உலகத்தையெல்லாங்கெடுத்து நாசம்பண்ணினவராகிய சங்கராசாரியருடைய வசனங்களையாவது, நடத்தைகளையாவது பாசுபதாக்கண்யரொருவரும் மதியாராகையால். அவருக்குச் சைவசின்னங்களிருந்தஹமகொண்டே கொஞ்சமாவது அவரைச் சைவர்கள் தம்மவராக வுபசாரம்பாராட்டுவதன்றி வாஸ்தவத்தில் அஸரமஞ்சஸமேயெனும். இன்னுமப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கொழுதிவிடுத்த சிஷ்யர்களின் அவிலேகபூரணகுருவின் கதையாய் முடிந்தலாவைகளை விசாரியாது அறியே விடுத்தாம்.

இங்ஙனமிற்க, “ಅಮೃತವತ್ಸಲೇ ಸರ್ವಮುಕ್ತಿಯೇ! ಅ
 ಪಂಸನ್ನಿಹಿತಸ್ತತ್ರಸಮಾಜ ಸುಖಮಿದಮ್” என்னும் வசனத்தால்
 உம்முடைய காசிக்ஷேத்திரத்தில் எல்லாருக்கும் முக்தி
 ஸித்திக்க நான் ஸன்னத்தனாகிறேனென்று இராமன் சிவ
 னைப்பார்த்துச் சொன்னதாக ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷ
 த்திற் பெறப்பட்ட தென்று அப்பண்டிதஸிம்ஹம் கா
 ஜித்தது. இதுஉள்ளதுதான். இதற்கு நாமஸமாதானஞ்
 சொல்லவேண்டியதும் அவசியந்தான். பாஞ்சராத்திர
 ஸித்தாந்தியாவது, அவனுக்குத்துலயர்களான கூடப
 ணக ஜைன பௌத்தாதிகளாவது உபநிஷத் பிரமாணத்
 துடன்வாதித்தால் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் வைதிக
 ராயுள்ளபேர் சொல்லவேண்டியது அவசியமல்லவா?
 ஆகையால்து விஷயத்தில் ஸ்ரீ குருவாவ்ஷ்டத்தில், கர்
 மகாண்டத்தின் மூன்றாவது பாதத்தில், பன்னிரண்டா
 வது அததியாயத்தில், சுகபரீகூழித்து ஸம்வாதத்தில் தீர
 மானித்திருக்கிற வேதோபப்பிரமஹணப் பிரமாணங
 களை விவரிக்கின்றோம். (பரிகூழித்துவானவர்) “ಭೃಗುಃ
 ಭಸ್ಮಜಾಽಲ ಬೃಹಜ್ಜಾಽಹೋಽಯುಕ್ತಃ | ತೇಷುಂಶ್ರೇಷ್ಠಾಽಠೈಃ ಕೃತ್ಯಾಽಽಽ
 ಪೌಪ್ಯತೇಯಃ | ತ್ರಿರಾಘವಾಽಪನಿಷಾಽ ರಾಮಮಂಶ್ರೇಷ್ಠಾಽಽ | ಅನಗಮ್ಯತಃ
 ಇತ್ಯಪ್ಪ ದವ್ಯವನ್ತಾಽಪ್ರಸಕ್ತಃ | ತೇಷುಂಶ್ರೇಷ್ಠಾಽಽ ರಾಮಸ್ಯತೇಷುಂಶ್ರೇಷ್ಠಾಽಽ |
 ತೇಷುಂಶ್ರೇಷ್ಠಾಽಽ ಯದಿಹಾಽನುಪ್ಯವಸ್ಥಿತಿಃ” என்னும் வசனங்
 களால் ஐயா பகவானானசுகோ! பஸ்மஜாபால பிருஹஜ்
 ஜாபாஸோபநிஷத்துக்களில், காசியில் சிவமந்திரம் எப்
 படித்தாராகமென்று சொல்லப் படுகிறதோ, அந்தப்
 படியே ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்து முதலிய வற்றில்
 இராமமந்திரம் தாரகமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அ
 வைகளில் சிவனுக்குராமசிஷ்யத்வமும், இராமனுக்குச்
 சிவ சிஷ்யத்வமும் கேட்கப்படுகையால், வேதாந்தங்
 களிலுங்கூட வியவஸ்தையுண்டாவது கஷ்டமாக விருக்
 கின்றது. இப்படிச் சீருதிகளுக்கே பாஸ்பரம் விசேட

முண்டாகிறபடியால், அவற்றின் விஷயத்தில் நான் உத
றுக்கொண்ட ஸமாதானத்தைக் கொஞ்சஞ் சொல்லுகி
தேன் கேட்டருளும் என்று சொல்லுகின்றார். “அகஷ்ய
த்யஸிர்ஹாஹ-மீவந்நிஷ்டயதேமயா | ஸ்ருத்தாஸ்ருதாஸா-
நஸ்யா | ஸம்ஸாரசாந்யாநாஸ்யாஸ்யமபிசம்யுக்தா | ஸமவஸ்திஃஸய
கஸுஸ்ருஸ்யஸ்யம்பஹவகூ : | அஸ்யஹாஹிசரித்யேஷ், ஹரித்யேஷ்ஹாஸ்ய
நா | நிர்ஹாஸ்யமேவ ஸரக்ரஹிதீகாரஃ” என்றும் வீசனங்
களால் அந்தச் சிவனும், இராமருமாகிய விருவரும்
ஸர்வஞ்ஞார்களும், ஸர்வஸித்தி யுள்ளவர்களும், ஜக
தாசாரியர்களும், ஸம்ஸாரதாரகர்களும், காசிபின்கண்
ஸமானர்களுமாவார்கள். தங்களிடத்தில் மனுஷ்யர்க
ளுக்கு ஸமபுத்தியையுண்டுபண்ணுகைக்காகவே யிருவ
ருமொருவருக்கொருவர் குருவானாக னென்றிப்படிச
சொன்னமாத்திரத்தில், அவரைப்பார்த்துச் சுகப்பிரம்
ஹரிவிசொல்லுகின்றார்.

అనునామెనీనా, “చార్యమాణిక్యమాల తపనిశ్చయశః
 కః! సకాశ్రీయశ్చిహ్నానాం పూర్వేహంఽచనన్తతః! శృతిస్మృతిపరాణేషు
 శివస్యసరమాత్మనః! స్థావరీసప్తదేవేభ్యస్తేప్రీత్యముత్సుష్యతేభిః! క్రిమ
 లోఽపీతామూర్తేర్వలమూనివాసినః! సర్వాచార్యస్యశాసన్సాస్య దాచా
 ర్యశ్చకేమధఃకః! నిత్యశుద్ధఃబుద్ధాశ్చ నిష్కలకమతానిధిః! స్థావరీనాంగురుః
 ప్రోక్షసతుతస్యకృదిద్ధుమ్! తాపియేతుతారత్వంరామచంద్రస్యయచ్చుకిం
 సతన్సుశ్చుంగ్రహీతవ్యం క్రమముత్సుపయోగతః! శివస్యరామశిష్యత్వం కా
 ర్యుద్రవరత్వతః! అవిరథంపహఃభ్యః కారణాద్రామచంద్రతః! యద్యచ్ఛే
 తతథాః స్థూరస్యమశిష్యతా! బాబాలాదిశ్చుప్రోక్షేత్కేతన్మిహోపవన్యతే!
 శివస్యైవహిసంప్రోక్షావటమూలస్థతాదయః! నాస్యస్యకారణసాక్షి హః
 కృదిదశిశ్చతా! ఉపదేస్తుపదంప్రాప్తోఽపీతామూర్తిశిష్యరః! కారతశ్చ
 సవిష్ణావీనమజగ్రాహతత్వదే! శివోత్కర్షేణైతేన భావీష్ణావీనమజగం
 కసాక్షిశివమజ్జాహస్యక్షుశిధరశీపతే! శివభక్తాగ్రగణ్యత్యా విష్ణుష్టే
 చార్యనాదిషు! దృశ్యంతుదిధయశ్చాస్త్రే! శివభక్త్యుత్తరశః! స్థావరాశ్చహిస

ஸ்ரீ ஸ்ரீமத்கிருஷ்ணர் : | ஸ்ரீமத்கிருஷ்ணர் : | ஸ்ரீமத்கிருஷ்ணர் : | ஸ்ரீமத்கிருஷ்ணர் : | ஸ்ரீமத்கிருஷ்ணர் : |
என்னும் வசனங்களால் வாராய் பூபாலகா! விசாரிக்கு
மனவி லுன்னுடைய நிச்சயமானது சாஸ்திரங்களுக்கு
ம், பூர்வீகப்பெரியோர்களுக்கும் ஸமாதானமாகாது. சு
ருதிஸ்மிருதிபுராணங்களில் பரமாத்மாவான சிவனுக்கு
விஷ்ணுமுதலானஸகலதேவர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரீஸீனா
ஷ்டியகூலானது உத்கோஷிக்கப்படுகிறதல்லா? திருஆவி
னகீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீமத், தகதினாமூர்த்தியே ஸர்வா
சாரியஸ்வாமியாயிருக்க அவருக்குவேறே ஆசாரியர்யா
வர்? எதற்காக வவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும்? கருண
நிதியும், நித்தியசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர்
விஷ்ணுமுதலான ஸகலருக்குங் குருவென்று சொல்
லப்படுகின்றோதவிச, அவருக்குமேலே யோர்குரு
விருப்பதாக வோரிடத்திலுள்ள சொல்லப்பட வில்லை.
இதனால், தாபநீயோபநிஷத்திற் சொல்லப்படுகிற ராம
தாரகத்வம் முக்கியமாகாது. அது கிராமமுததிக் குப
யோகமாகையாலும், சிவனுக்குச்சிஷ்யத்வம்சாரியருத்ர
ரூபமாகையாலும், காரணவிஷ்ணுவானராமசந்திரமூர்த்
தியிடம்வீருத்தமுண்டாகாது. இது போலவேவிஷ்ணுவு
க்கு ஜாபலசுருதியிற் சொல்லிய சிவ சிஷ்யத்வமுமாகட்
டுமேயெனின், அதுகூடாது. ஏனெனில், சிவனுக்கே
ஆலவிருட்சத்தடியிலிருப்புமுதவிபனபிரஸித்தமாதலா
லும், காரணவிஷ்ணுமுதலானவர்களுக்கு அவைகள்சொ
லப்படாமையாலும், தாமுபதேசஞ்செய்யும்படியான
ஆசாரியஸ்தானத்தை யடைந்தவராகிய ஸ்ரீ தகதினாமூ
ர்த்தியாகிற பரமேசுவரர் விஷ்ணுவுதிகளைத் தாரதம்ய
மாக அந்த உபதேஷ்ட்டிருஸ்தானத்தி லேற்பாடுசெய்
திருப்பதாலுமேயாம். இதனால், பரமகுருத்வம். சிவனு
ரொருவருக்கே ஸ்ரீமதம். இந்தச்சிவோத் கர்ஷத்தால்
விஷ்ணுவாதி ஸ்ரீமதம்வாது, விஷ்ணுவினிடமெவனுக்
காவதுபேசையாவது ஸ்வப்னத்திலும்வராது, விஷ்ணு

வானவர் சிவபக்தர்களுக்குள் ஞாயந்தவராகையாலும், சிவபக்தர்களுடைய ஆராதனம்சிவாராதானஞ்செய்பவனுக்குச் சாஸ்திரத்தில் வெருவாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், விஷ்ணுவாராதன மற்ற சைவனுக்குச்சங்கரபிரஸாதமுண்டாகாமையாலும் புத்திசாலியான சாமபவன் ஜநாரத்தனனை அவசியமபூஜிப்பன் என்று சொல்லி மீண்டும் பிரதஸ்தாபிக்கின்றா.

எங்ஙனமெனின், “*வேதாந்யுநரேஷு த்ருவிந்யே கீஹநி
ஸஃஸுஃபஹிஸ்ய நூத்ரஸந்தஃகாரணா* | *வேஸ்யவெபவஸாஹ்* | *பூசா
மேஸ்யதரூபி* | *யதாப்ரவாசஹஸாஸ சஹ தேஹயாந்யுஹ* | *ஸகி-
ஷ்யுஷ்டாஹி* | *கதாவிபூஷஸந்நிதௌ* | *வாஸாஹ்யுத்யாஸஸ்தீஸ்தீஸகா
மிநாதி* | *ஸந்தீர்ஸதேஹஸ்யுத்ய ந்நிவாஸாஸுராத்ந* | *வேஸா
திசாந்யுத்ய ஸஹ்யுத்யாஸஸ்தீஸ்தீஸகா* | *யத்யாஸஸ்தீஸ்தீஸகா*
கா | *அஸாஸ்தீஸ்தீஸகா* | *ஸந்தீர்ஸதேஹஸ்யுத்ய ந்நிவாஸாஸுராத்ந* |” என்னும் வசனங்
களால் விஷ்ணுவருகுச சிவஸாமயத்தை யெவன் சித்தத்
திலெண்ணுவானே, அவன்விஷ்ணுவினுடைய கோபத்
துக்கு அருகனாவான். இதுகிலசநதேகமில்லை. சிவனுடைய
வைபவத்தைச் சாவதாமங்களை அறிந்தவரும், என்னு
டைய பிதாவுமான வியாஸபகவான் எப்படிச்சொன்னா
ரோ, அப்படியே சொல்லுகிறேன்கேளும் ஹேராஜனே!
விஷ்ணுவினமசரான எனனுடைய பிதாவானவர் ஒருக்கா
ல் சிவசந்திநிபிற்கைகளைத் தூக்கிகொண்டு மோகத்தினு
ற்கோவிந்தனைக்காட்டிலும் அதிகமானதெய்வமில்லையெ
ன்று சொன்னவளவில நந்திபகவானுடைய ஹுங்காரத்
தால் தூக்கினகைகளும், வாக்கும் ஸ்தம்பித்துப்போயின.
அப்போது தன்னை சிவாபராதிபாகத் தெளிந்து சங்கர
னைத் துதித்தார், எவருடைய பாத்திரஸஸ்களை அஹங்
காரிகளான விஷ்ணுவும், பிரம்ஹாவும் பார்க்கமாட்டாம
ற்போனார்களோ, அந்தப்பரவேசவானுக்கு அதிகனாவ
து, ஸாமானாவதுகிடையவேகிடையாது என்று கிச்சித்.

து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணினதாயுள்ள விதிகாசத்தை நீ யுணர்ந்திலேபோலுமென்று பரிசுதித்துவைத் தெளிவித் துச் சுகப்பிரம்ஹரிஷி சந்தோஷித்தனர். இவ்வுண்மைக ளால், ஐ. தாபநீயோபசிஷத்வாககியத்தினேற்ற மிவ் வள்ளினதென்று வெளிப்பட்டது.

[illegible]

சொமத்திற் சொல்லப்படபடியுங் காண்க. ஆண்டுப் பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதி சைலதேவதைகளுக்கும் ஸ்தா னங்கள் சொல்லி ப்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு மாத்நிரம் ஸ்தா னஞ்சொல்லாமையால், அகஸ்தியரைப் பிரம்ஹவிஷ்ணு வாதிகள் உபாவிக்கிறதற்காகவே அவருடைய ஆச்சிர மத்திலிடம்பெறறார்களெனவும், அகஸ்தியரானுபாவிக் கப்படுபவராகையால், ப்ரீருத்ரமூர்த்தியாண்டிடம்பெறா தொழிந்தனெனவும் பெறப்பட்டது. இங்ஙனமாக, அவ்வகஸ்தியருடைய வுபாஸ்யதேவரான மஹாதேவர் உபாசகருளொருவராகியவிஷ்ணுவினம்சமான ராமனை யுபாவித்தாரொன்றுசொல்லவரும் மூர்க்கவாதம் ஏவ கேதலையெடுக்கும்? மேல் இராமாயண வசனங்கட்கு வியாகயானஞ்செய்த பாஞ்சராத்நிரி பொருத்தன் உரு த்நிரானுகுப பூஜ்யத்வமில்லாமையால், அகஸ்தியாச்சிர மத்தில் ஸ்தானம் சொல்லப்படவில்லை பென்றும், பிரம் ஹவிஷ்ணுவாதி தேவதைகளைத் தான் பூஜிக்கும்பொரு ட்டுகிரகதேவதைகளாக அகஸ்தியர் பிரதிஷ்டைசெய் துகொண்டாரொன்று மூளையிடமிருக்கின்றனன். இந்திர ன், சந்திரன் முதலான தேவதைகளிலுந் தாழ்ந்தவராக ப்ரீருத்ரமூர்த்தியைக்கூடாதுரைத்தவக்குண்டகச்சேய் நெஞ்சரமே! உரம!! பரமசிவபக்தசிரோமணியாக ஸர் வசாஸ்திரவகளிலும் பிரலித்தராய் விளங்கும் அகஸ்தி யருக்குச் சிவபெருமானிடத்தி லவ்வளவு துச்சபுத்தி வந்ததாகப்புலம்பிய வகருடிகேடன்சொல்லை வித்வான் கள் சரியென்று எப்படிக்கொள்வார்கள்? சிவபாசம்யவி ஷயத்துக்கு இராமாயணத்தி லிந்தப்பாகமே போதுமா னதாயினு மின்னுமேராளமா யெடுத்துக்காட்டுவாம். பதினாறாவது ஸர்க்கத்தில் “ஃசுசாநிஃசுசுரஃசாநிஃசுசுரஃ ஸ்நிஃசுசுரஃ” என்று வசனத்தால், பகவானும், சுசுருமான வுருத்தி உர்பார்வதியாருடனேஸ்வரானஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

விளங்கினதுபோல் ஸ்ரீராமர் லீதையுடன் கோதா வரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடி விளங்கினான் என்று பெறப்படுகின்றது. இந்த வுலமையாலுஞ் சிவபாரம்பம் வித்தித்திருப்ப தறியாது, உருத்திரன் ஸ்நானவாலியாகையால் அபூஜ்யனென்கிற அபிப்பிராயத்தால் அகஸ்தியாச்சிரமத்தில் அவருக்கு அகஸ்தியர் ஸ்தானங்கொடுக்கவில்லையென்று பிணங்கியமுத கோவிந்தராஜன் என்னும் பாஞ்சராத்நிரக்கமுதையின் வியாக்யானத்தைச்சிஷ்டர்கள் பார்த்தால் ஸஹிப்பார்களா? ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியை அபூஜ்யரென்று வாலமீகிபசுவான் கொண்டவராகில், இராமனுக்கு நிக்ருஷ்டவுலமையைச்சொல்லுவாரா? இப்படிப் பரம்பரையாகவே ருத்ரத்வேஷம் வித்தித்திருக்கிற பாஞ்சராத்நிரகருக்குக் கல்பகோடிகாலம் லொரவரும் பீபாகாதி நாகங்களில் வவித்த பின்னராவது மோக்ஷஸ்தானமான வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் பக்தியுண்டாகு மென்றெண்ணத் தக்கதாயிருக்க வில்லை. இதில், “युष्मद्भ्यो नमः” என்று விஷ்ணுவுடன் கூடிய வருத்திரா போலென்று வேறேபாடஞ் சொல்வது அபூதவுலமையென்று வியாக்யாதாசொல்லியிருக்கின்றனன். அப்போதும் இலட்சுமண ஸாழ்யம் விஷ்ணுவுக்கும், இராமஸாம்பம் உருத்திரருக்கும் நேரிடுகிறதெயென்று வருந்தியழவேண்டியவனாகியவவ்வெயித்தாதன் இராமாயணம் சைவமாய் முடிதலால்தாமஸகாவியமென்று பேசுதித்துக் கைவிடாமல் அதற்கொரு வியாக்யானஞ் செய்யவந்து பரிபவமெய்தியது அவனுடைய மந்தபுத்தியிருந்தபடியென்றறிக.

இதுசிற்க, காசியில் சிவஸந்நிதியில் கோவிந்தகாக் காட்டினும் அதிகமான தெய்வமில்லையென்று மோகத் ததற் சொல்லிய வியாசருடைய கைகள் நந்திபகவானால் இத்தம்பிக்கப்பட்ட தென்பதற்கும், “नमो नमो नमो”

என்று கேசவசப்தத்தைச் சிவபாமாக்கி முன்னர்த்தஞ் சொன்னதற்கும் விரோதிக்குமேயெனில், முன்சொல் லியது யெளகிக அர்த்தமும், பின்சொல்லியது ரூபயர்த் தமாமாகையால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. “காஸ்து வ்யஹ்யஸு” என்றவிடத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிவனைக்கி திதற்காக மாடாகச்சுமந்தது குற்றமில்லை யென்று ஸமாதானம் தேடிக்கொண்டதை மறந்துவிட்டு (இக்கா டிச்சால்முலையெருதென்று) அந்த விருஷபத்தைத் தூவி த்தழிந்த வப்பஞ்சமர்க்கே பூர்வோத்தர விரோதமாகப் புலம்புவது வழக்கமேதவிர நமக்கில்லை. இன்னவாபா சங்கள் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சியெடுத்துக் காட்டாது விடுத்தாம்.

இங்ஙனநிறக, சங்கசக்கிரமுத்தினைகளை நெருப் பிறகாய்ச்சித் தோள்களிற் சுட்டுக்கொள்ளுகிற அவை திகாதுஷ்டானத்தை ஸ்மிருதிபுராணங்கள் வெகுவாகத் தூஷித்திருக்கும் பாகங்களைத் தப்பர்த்தங்கள் செய்து தனக்குபகாரமாக அவற்றை ஸமர்த்தித்துக்கொண்ட வப்பாஞ்சராத்நிரியின் பிரஸங்கத்தைக்கொஞ்சம்படித் துக்காட்டிப் பின்னர்ச்சபேடிகைசெய்வாம். எங்ஙனமெ னின், “கீத்யுயுஜா கீது யஸ்யநாந் ஸிபிசுரிசா! நசா:லுச்யஸு ப்ராபீதா ஹ்நீகூஸக்யஸு” என்னும் வசனத்தில் வேதங்க ளிலும், யஜ்ஞங்களிலு மெவனுக்கதிகார மில்லையோ, அவன்சக்கிராதிகளைத் தடுக்கச்செய்வித்துப் புஜத்யயங் களிலும் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று அர்த் தம் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசித்தலை மறைத்து வேதங்களி லும், யஜ்ஞங்களிலும் அதிகரிக்கவேண்டில் அவசியம் சக்கிரர்களுஞ் செய்துகொள்ளுகி கடவனென்று அவ் வந்தியஜஸ்சேய் அர்த்தஞ்செய்திருக்கின்றான். (இங் தத்தவன் என்னேவினாப்பாணென்றால்) என்றதென்பதி லிலிருஷ்டார்த்தங்களையுங் காட்டி யிருக்கின்றனவெனில்

னெழுதியபடிச் சுலோகார்த்த மிருத்தாலல்லவா, திரு
 ஷ்டார்த்தஞ்சேரும்? (குதிராயில் சுவாரி செய்யவதிகார
 மற்றவன், கழுதையில் சுவாரிசெய்வானென்றூப்போல்)
 அறியத்தக்கது. அதுபயுத்தமான இவ்விஷயத்தில் அதி
 கீவசன்னங்களைச் செலவுசெய்ய மனமற்றிருக்கிறநாம் க
 ணக்கிறந்த தப்பர்த்தங்களைச் செய்திருக்கு மக்கார்த்
 தப்ரஹயர்க்கு எப்படிஸமாதானஞ் சொல்லலாம்? ஆகை
 யால், மார்க்கண்டேயருக்கொப்பாகச் சிரஞ்சீவித்வத்
 தைக் கொடுக்கின்ற சிவதத்துவஞானத்துக்கு ஸாதன
 மான வேதஸாரதத்தைவிட்டுப் பாஞ்சராத்திரியின் முதத்
 தைவிசாரிக்க மனமற்றிருக்கின்றோம். ஆனால், மார்க்க
 ண்டேயருக்கு விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தால் சிரஞ்சீவித்வத்
 திடைத்ததாகச் சடகோபன் கூறிய தாதப்பாட்டுகளைப்
 பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டு குழறிவழிகின்றனர். அ
 வைவருமாறு; (புக்கடிமையினம் நன்னைக்கண்ட மார்க்கண
 டேய ஊனை, நக்கபிரானுமன் றய்யககொண்டது நாராயண
 ருனே) எனவும், (கண்டிந தெனிர்தம் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி
 யாவரோ, வண்மண்மலாத்தொங்கன் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு
 நா, லிண்டைச்சடைமுடி யீசனுடன் கொண்டோசாச்செல்லக், கொ
 ண்டங்குத் தன்னொடுங்கொண்டின் சென்றதுணர்ந்தமே) என
 வும் போந்தவாறறிக. இவை சீவித்தலுக்குப் பிரமாண
 ம்வேண்டுமல்லவா? இத்தெந்தினப்பாட்டுக்காரனைவே
 தந் தமிழ்செய்தமாறனெனவன்றோ பாஞ்சராத்திரிகள்
 பொங்கி வழிகின்றனர்?

[illegible]

கல்லறையாகவே இருக்கவேண்டும்" என்னும் வாங்கியங்களை விசாரிப்போம். பிரம்ஹர்வர்த்தத்தில், மஹாபாண்டவமென்னுமாஸமரத்தடியில், மஹாஸத்திர மென்கிறயாகத்தின்பொருட்டுக்கூடிய சென்னகர்முதலான மஹரீஷிகள் குருபரிஸ்ருஷார்த்தமாக ஸயித்துக்களைக்கையில் தரித்தவர்களும், தத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்கிறவிச்சையுள்ளவர்களுமாகிச் சிரஞ்சீவியான மார்க்கண்டேயரையடைந்து பிரஸ்னஞ்செய்தார்கள். எதனால் நீர் சிரஞ்சீவியாகவிருக்கின்றீர்? எதனாலானந்தத்தை யதுபவிக்கின்றீர்? என்று கேட்டவளவில் மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார். அது பரமரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானஸித்தியாலென்றவளவில் பின்னும் அந்தப்பரமரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானமெதுவென்று பிரசினித்தவர்களுக்குத் திரும்பவுஞ்சொல்லுகிறார். எதனால்தக்பிணமுகரான சிவபெருமான் அபரோக்சமாகப் பவிப்பாரோ, அதுவே பரமரஹஸ்யமான சிவதத்வஜ்ஞான மென்றறிவீர்கள். எவர் ஸர்வத்தினும் பரமகாலத்தில் ஸர்வத்தையுந்தன்னிடத்திலேயே யுபஸம்ஹாரஞ்செய்து தன்னாத்தமாந்தஸுகத்தில் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, எவர்தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, அவரோதேவர் என்றுணரக்கடவீர்களென்று அறிவித்தனர். உபரிஷத் பிரமாணத்தாலும், மார்க்கண்டேயருடைய வசனத்தாலும் பரமரஹஸ்ய சிவதத்வஜ்ஞானத்தினாலேயே மார்க்கண்டேயருக்குச் சிரஞ்சீவித்வங்கிடைத்ததாகத் துலக்கமாயிருத்தலுக்குவேறாக வைதிக ஹீனனாகிய சடகோபுன் கூறியபட்டடைக் கொண்டெப்படி பொருவன்சபையேறலாம்? இவன் வேதம் அறிந்தவனாகுலிப்படி வேதத்திலில்லாததும், வேதத்துக்கு முழுவிதேந்தமானதுமாகிய சங்கதியைக் குழறிவழியலிடமுண்டாகுமா? இவனுடைய ரோதனப்பாட்டாற்பெருமோசம்போக கோரிட்டிருப்பதறிந்த வைதிகர்கள் இவ

னையும், இவனுடையதாதப்பாட்டுகளை யு மரைக்காசுக்
கும் மதிக்கமாட்டாரெனவறிக.

இன்னும், “சுபந்நாஸாந் சாஸந்நாஸாந்: ॥ ௮௮
சாந்நாஸாந்: ॥” என்னும் வசனத்
தை இன்னபுராணத்தி லுள்ளதென்று கூறாமல் சூதஸம்
ஸிதாவாக்கிய மென்று ஸ்ரீ சுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிக
ளகாட்டியது தப்பென்று அப்பாருசராத்நிரச் சூகரமு
ருமிற்று. இது விஷ்ணுவைப்பரிபாலன கர்த்தாவென்ற
வொருவனைப்பார்த்து இன்னலோகாதிபதியான விஷ்
ணுவென்று சொல்லாத குற்றமுள்ளவனாகப் பவிஷ்கா
ரஞ்செய்யமுயலு மூடன்செய்கையிலெண்ணத்தக்கதே
தவிரவேறில்லை. இதனால், அதைததப்பென்றுரைக்கவ
நத வவ்வெறிததாதனிடமே தபபுவெளிப்பட்டமைகா
ண்க. அம்மூதேவீசசேய்,ஸ்காந்தம் தாமஸபுராணமெ
னறுகழித்திருக்கிறோமென்று முன்கூறியதைமறந்து அ
ந்தஸ்காந்தத்தினந்தாக்கதமாகிய ஷூ சூதஸமஹதாவச
னத்தைத்தனது மதததுக்கு அதுகூலமாகவர்த்தஞ் செ
ய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டு அதைப்பாழாக்
கிற்று. எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையசிந்ஹ
ங்களானசங்கசக்கிராநிகளோடேகூட கூடாதேவதை
களுடையசிந்ஹங்களானபாச, தண்ட, அங்குசங்களா
லேயும்அங்கிதராகிறது சிறந்தபாபத்தின் பலனாகையா
ல், அப்படிப்பட்ட தாபத்தையடையக் கடவீராகவென்
றுசபித்ததாகக்காட்டுகிறது என்று பொருள் கூறியதே.
இப்படி யெவ்விடத்திலாவது ஸம்பவிக்குமா? வைஷ்ண
வன் சைவசிந்ஹத்தைத்தரித்துக் கொள்ளுவதாவது,
சைவன் வைஷ்ணவ சிந்ஹத்தைத்தரித்துக் கொள்ளுவ
தாவது உலகவழக்கநதிலுங் காணோமே! இப்படிவிருத்
தார்த்தவாதியாக வெளிப்பட்டவனை யென்னசெய்யலா
ம்? இவன் ருமஸமென்று கழித்தசூதஸம் ஹிதாவஸனம்

வருங்காலத்து மகவுபிரமாணமாகா. எங்ஙனமெனின், தியாஜ்யமாகிய, அவைதிகாசாரங்களைச் சொல்லுகையால். பின்னும், சிவனைத்தாமஸனென்றும், அப்பிரமாணிகொன்றுஞ்சொல்லி நாதத்தமும் பேறிய வச்சுடுண்ட சோம்பர் அச்சிவனுடைய வசனங்களை யெடுத்துக்கொள்வது எப்படி யுத்தமாகும்? சத்ருவாகிலு மொருவிஷயத்தில் தனக்கு அனுகூலமாகச் சொன்னால் அல்விஷயத்தின் மாத்திரம் மிக்திரனாகக் கொள்ளலாமாப்போல் குற்றமில்லை மெனின், ஆகிலும், அச்சுலோகங்கள் பாஞ்சராத்நிரியின் கருத்தை யதுஸரிக்கவில்லை. எப்படியெனில், விஷ்ணுவின் சிங்ஹங்களான சங்கசக்கிராதிகளைத் தரித்து விளங்கும் விஷ்ணுவின் பரிவாரங்களாகிய ஸங்கர்ஷணதி வைஷ்ணவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டிய விதிபரங்களேதவிரத் தப்தமுத்திகாகளா லலங்கிதர்களான பாஷண்டர்களைப் பூஜிக்கவேண்டிய விதிபரங்களல்லவென்பதே யுண்மைகருத்தாம். பின்னும், பாரதசேஷதர்மமென்றது ஸ்மிருதி புராணங்களுக்குக்குங் கீழ்ப்பிரமாணமான வோரிதிகாசமேயன்றி வேறில்லை. “ஓர்ஷஃஸ்வஸூக்ஷ்ம்” என்று பாரதம் ஐந்தாம்வேதமென்று தர்மவிஸ்தாரத்தா லுபசரிக்கப்பட்டதேதவிர வேதங்களைப்போல் ஸ்வதந்தரமுடையதல்லவென்பதுசகலருமறிவார்கள். இந்த இதிஹாஸத்துக்கு மேலிட்ட பிரமாணங்களான ஸ்மிருதிகளிலுங் கூடச் சுருதி விருத்தாகமவாக்கியக் கலப்புண்டென்று அவைகளை வித்வான்கள் கண்டுபிடித்துத் தள்ளவேண்டுமென்பதைச் சகலரு மொப்புக்கொள்ளுகையில், இந்தப்பாரதத்தில் வேதவிருத்த தருமங்களைச் சொல்லுகிற வாக்கியங்களிருக்கிறவிஷயத்திலென்னவோசேபமிருக்கின்றது? ஆகையால், இப்பாஞ்சராத்நிரி யெழுதியிருக்கிற சங்கசக்கிராதப்தமுத்திராங்கனவிஷயமான பதினாறு சுலோகங்களும் வேதவிருத்ததருமங்களைச் சொல்லுகிறபடியால், அதற்

யலிஷ்ஹாந்ரத்ய துயிசுநாஹிஷ்ய வ்யாசுநாந்ரத்யாஹிஷ்ய
 உஜிஷ்ஹம்” என்னும் வாக்கியங்களால் பஸ்மதாரணஞ்
 செய்துகொள்ளாமல் ஜலத்தையாவது, அன்னத்தை
 யாவது, வேறு எதையாவது ஆகாரஞ்செய்யக்கூடாது.
 பிரமாதத்தால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் காயத்திரி
 யை ஜபிக்கக்கூடாது. ஹோமஞ்செய்யக்கூடாது. தேவ
 ரிஷி பிதர் தர்ப்பணங்களையும் பஸ்மதாரண மன்றியில்
 செய்யக்கூடாது. இதுவே ஸநாதனமானதர்மம். ஸர்வ
 பாபததையும் நசிப்பிப்புதும், மோக்ஷஹேதுவும், நித்
 தியமுமாகும். இந்தந்தர்மம் பிராமஹணர்களுக்கும், பி
 ரம்ஹசாரி, கிரஹஸ்தன, வானப்பிரஸ்தன், ஸந்யாஸி என்
 கிறநாலு ஆசசிரமிகளுக்கும் முககியமாயுள்ளது. இதைச்
 செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாயமுண்டு. பிராமஹணன் பி
 ரமாதத்தாலிந்தத் தர்மத்தைச் செய்யாதிருந்தால் அத
 றகுப்பிராயச சித்தமாக ஜலமத்தியிலிருந்து, தூற்றெட்
 டிக்காயத்திரி ஜபஞ்செய்து அநேகமுபவாசமிருந்து சுத்
 தனாவான். ஸந்யாஸியானவன் ஒருககால் பஸ்பதாரணத்
 தைத்தள்ளுவானாகில், உபவாஸமிருந்து பன்னிரண்டா
 யிரம் பிரணவஜபஞ்செய்து சுத்தனாவான் என்றுபெறப்
 பட்டது. இன்னும். பிருஹஜ்ஜாபாலோப நிஷத்தின்
 படி விசாப்பாம்.

பஸ்மவைபவம்.

௩. “ததிரீக்ஷிஷ்ஹம்ஸி சீநாதிசுக்ருகம்சேந சேநஸ்வஸுக்ருகம்
 யேநஸுக்ருகம்ஸி பிஷுண்டிஷ்ஹாஹிஷ்ய”.

(இ-ள்.) எந்தப்பிராமஹணனால் சிரஸ்ஸில் பஸ்ம
 த்தினால் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யப்பட்டதோ, அவ
 னால், ஸர்வமும் அத்தியயநஞ் செய்யப்பட்டனவாம்.
 ஸர்வமுஞ் சிரவணஞ் செய்யப்பட்டனவாம் ஸர்வமும்
 அதுஷ்டிக்கப்பட்டனவாம்மென்றதிக.

౨. “శ్మశ్రాంతాశ్చమాదాంతో బిష్టసర్వప్రయోగినుః
సకృత్రియాశ్చీపుండ్రాంశ్చ ధారణానోపేక్షాభ్యుతే”

(இ - ன்.) வர்ணச்சிரமாசாரங்களைக் கைவிட்டவனும், சர்வவத்கிரியைகளும் லோபித்தவனுமானும் ஒருதரத்திரியக் புண்டரத்தைத் தரித்த மாத்திராத்திற் பூஜ்யனாய் விடுகிறான் என்பதாம்.

3. "యేభస్థ ధారణంశ్శక్త్యా కర్తకుర్వంతిమానవాః
తేషాన్మాస్త్యపివామో యస్యంసారాజ్జన్మకోటిభిః"

(இ-ள்.) எவர்களானால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குக்கோடி ஜன்மமெடுத்தாலும் ஸம்ஸாரதுக்கந்தாண்டி மோகாட்டையும்வழி கிடையாது என்பதாம்.

౪. “మహాపాతకయక్తానాం పూర్వజన్మాజ్ఞాతాగణాం
త్రిపుండ్రాద్ధూరసేద్వేషో నాయతేనుశ్చండబుధాః”

(இ - ள்.) இந்தஜம்மத்தில் மஹபாதங்களுடன் கூடினவர்களும், பூர்வஜம்மங்களில் ஸம்பாதித்த பாவங்களுள்ளவர்களுமானபதிதர்களுக்கேதிரிபுண்டரத்திலும், உத்தூளத்திலும் பலமான துவேஷமுண்டாகும். ஹேவித்வான்களே அறிமின்க ளென்றபடியாம்.

౫. “యేమాంకోబోభవేష్వర్నాకలూటేభన్తదర్శనాత్
తేమామత్పత్రి సాంకర్ష మనుషేయవిపత్తితా”

(இஃன்) எவர்களுக்கு அன்னியனுடைய கெற்றியில் பஸ்பத்தைக் கண்டமாத் தீர்த்தில் கோபமுண்டா கிறதோ, அவர்கள் பஸவர்க்குப் பிறந்தவர்களைன்று வித்வான்களையித்தக்கது என்பதாம்.

1. “யேசுந் தீமநீதா ௯” சேபுந்நியா
 ருபா-தாநிவந்தா-தீமந்நியா”

(இ - ள்.) தோழனியே! எவர்களுக்குச் சுருதியிற்
 சொல்லிய பஸ்மத்திலெப்பொழுதுஞ்சிரத்தையிலை
 யோ, அவர்களுக்குக் கர்ப்பாதான முதலான ஸம்ஸ்கா
 ரங்கள் தடக்கவிலையென்று நிச்சயிக்க வேண்டியது
 என்பதாம்.

2. “யேசுந் தீமந்நியா ௧௦” சேபுந்நியா
 தீமந்நியா ௧௧”

(இ - ள்.) எவர்கள் பஸ்மதாரியைக்கண்டு தங்கள்
 தலைகளில், மார்புகளில், மனசுகளிலாவது அடித்துக்
 கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களபிராமஹணர்களாயிருந்
 தாலுஞ்சண்டாளனுக்குப்பிறந்தவாளென் றாகிக்கத்தக்
 கது என்பதாம்.

3. “யேசுந் தீமந்நியா ௧௨” சேபுந்நியா
 தீமந்நியா ௧௩”

(இ - ள்.) எவர்களுக்குப் பஸ்மதாரணத்திலும், அ
 தின் பிரமாணங்களான இந்தவுபநிஷத்வசனங்களிலுங்
 கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் மஹாபாதகங்களுடன்
 கூடினவர்களென்று சாஸ்திரநிச்சய மென்பதாம்.

4. “யேசுந் தீமந்நியா ௧௪” சேபுந்நியா
 தீமந்நியா ௧௫”

(இ - ள்.) திரிபுண்டரத்தை யெவர்கள்நிந்திக்கிறார்
 களோ, அவர்கள்சிவனையே நிந்திக்கின்றவராவர். - எவர்
 கள்புகழ்புடன் அதைநிந்தித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ,
 அவர்கள்சிவனையே நிந்தித்துக் கொள்ளுகின்றவராவர்
 என்பதாம்.

௦௦. ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்
ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்

(இ - ள்.) பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுதி. சிவாலய
மில்லாதகிராமத்தையுங் கொளுத்து. சிவபூஜையில்லாத
ஜந்மத்தையுஞ்சுதி. சிவஸ்வரூப மில்லாத வீத்தையை
யுஞ்சுதி என்பதாம்.

௦௧. ருத்ராக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ருத்ராக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்
ருத்ராக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ருத்ராக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்

(இ-ள்.) உருத்திராக்கினியின் சிரோஷ்டமானவிரிய
மானது பஸ்மமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால்,
ஸர்வகாலங்களிலும் பஸ்மத்துடன் கூடினவனே விரிய
முள்ளவனாகிறான் என்பதாம்.

௦௨. ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்
ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்

(இ-ள்.) பஸ்மநிஷ்டையிலிருக்கிறவனுக்குப் பஸ்
மாக்கினி ஸங்கமத்தால ஸகலதோஷங்களுந் தகிக்கப்
பட்டுப்போயவிடும். பஸ்மஸ்நானத்தால விஸ்வத்தாத்மா
வானவனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான்
என்றபடியாம்.

௦௩. ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்
ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம் ஐக்ஷ்ந்ரகிங்குலம்

(இ-ள்.) பஸ்மத்தாற் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்க முள்ள
வனும், பஸ்மத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற திரிபுண்டர முள்ள
வனும், பஸ்மத்தில் சயனித்துக்கொண்டவனுமான புரு
ஷனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்ற
படியாம்.

இப்படி உபநிஷத்துக்களி லுத்தேகோஷிக்கப்படுகிற பஸ்மதாரணவைபீவத்தை ஜம்மததிரியிலொருகராலாவது பார்த்தறியாத முழுமுடனே பூர்வஜம் மஹாபாபவிசேஷங்களால் பஸ்மததைத் தூஷிப்பானன்றிலேறில்லை. இந்தப்பிரகாரமே சுவேதமிருதிகையால் ஊர்த்துவசநித்ரபுண்டரதாரணத்துக்கு ஒருபநிஷத் வாககியத்தை யாவது பாஞ்சராத்திரியெவனாகிலுங் காட்டிப் பிரஸ்தாபிப்பானாகிலன்றோ, அவன் தரிததுக நொளளுகிற புண்டரமும் வைநிகந்தானென்று வேதவித்துக்களாயுள்ள சைவாக்ஷமும், ஸ்மாராததர்களும பாஞ்சராத்திரிகளோடுஸமபாஷணைகளைத் தடையின்றிச் செய்துவரவிடமுண்டாகும்? சுருதிபாஹுஸ்யங்கள் விபூதிதாரணவிஷயத்தி லின்னுமநேகமிருத்தலை விசாரித்தறியாமல் வாய்கொண்டமடமும் அந்த விபூதியையும், அதைத் ததிரிகின்றபேரையும் தூஷித்துத் திரியும் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு வைவஸ்வதன் ஸமாதானஞ்சொல்லவேண்டுமேதவிர நமமால் சொலவிழுடியாது. வேதபாஹுஸ்யனை பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு இந்த வுபநிஷதாஹஸ்யாததங்களை யெல்லாவ் காட்டவேண்டியவந்தே யென்று எமக்குண்டாகிய வியஸனமானது அவன் செய்த பஸ்மவைபவதூஷணத்திலுங்கூடவுண்டாகவில்லை. ஆகையாலிப்பிரபந்தத்தி லின்னுமநெபஸ்மவைபவத்தைச் சொல்லுகிறதிலுபரதியடைந்தோம்.

இங்ஙனந்திக, “*‘‘ஐயம்நிவ்ர்த்தயிஷ்யே’’*” என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லப்பட்ட வருத்திரா ஏகாதசருத்திரர்களி லொருவராவாதவிர அவர்களைவிட்டு வேறே ருத்ரசப்தாரத்தமான தேவதை சுருதிமூதலானதுகளில் சொல்லப்படவில்லை யென்று அந்தப் பாஞ்சராத்திரஸ்வானம் குலைத்தது. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தர்கள்பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களென்று இடையன்,

குசவன் முதலானவர்களுக்குக்கூடத் தெரிந்தவிஷயமாக, இந்தக்கழுதைக்கு மாத்திரம் தெரியாமற் போன காரணத்தான் தெரியவில்லை. பின்னும் அந்த ஏகாதசருத்ரர்களைத் தவிர அஷ்டதிகபாலகரு ளொருவரான சாஸனருத்ரர் வேறாயுள்ளாரென்றும் சாஸ்திரமறிந்தயாவ்ரு மொப்புகொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஸுதருத்ரஸ்வரூபருத்ரர்கள் விவகாரங்கட்கும் வேதமறிந்தபேர் விதந்துரைப்பா. இவர்களை யெல்லாங்கட்குநுநின்ற துரியருத்ரரே ஷ்டருத்ரம் சொல்லப்பட்டவரென்பதையுத்தரார்த்த பரியலோசனையில் மெலோகிரகியாதிப்பா. எவ்வளமெனின, “सुप्रसन्नोऽस्त्वसूक्तोऽसि सुप्रसन्नः” என்று பரமஹரிஷ்ணுவாதி தேவதாந்தரங்களுசகுநாசமுரைத்தலால் நம்வரத்தை யடையுந் தேவர்களோடு வவர்களை நாமபண்புகின்றவா நித்தியராவரென்னுமுண்மை சாத்தியமானேரு, “सुप्रसन्नोऽसि सुप्रसन्नः” என்று துரிய பரமசிவதாத்தரியத்தை வேதபுருஷனுதிரிடதிப் பரத்வஸ்தாபனம் பண்ணிமுடித்தான? இன்னும் விரிப்பிற பெருகும்.

இனி, “सुप्रसन्नोऽसि” என்றதேத்யாதி சுருதிகளினர்த்தத்தை, ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது கிரந்தத்தில விஸ்தரித்துப் பரமசிவபாரமயத்தை விளக்கியிருத்தலே போதுமாகையா சிங்கே பரமவற்றை விஸ்தரிப்பதி லுபரதியடைந்தோம். மேல்வாக்கியத்திற் பெறப்பட்ட வருத்திரன் பிணச்சடங்குக்குந் கடவனுக்குனென்று அந்தப்பாஞ்சராத்திரி பாடம் படித்தான். அப்படியிருந்தபோது மவ்வெம்பெருமானை யவன் மிகவுந் தூஷிக்கிறபடியால் பிணச்சடங்கு முதலான வைதிக அபரதர்மங்களற்றவனென்று அவனைத் தீர்மானிக்கவேண்டியதா யிருக்கின்றது. பின்னும், “सुप्रसन्नोऽसि सुप्रसन्नः” என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லிய ருத்ரர்த்

தம் பாஞ்சராத்திர ஸம்பிரதாய பாஷ்யப்படி ருத்ராணைச் சொல்லவில்லை யென்றும் பிதற்றினன். இதுவுமொரு நியாயமா? இங்னகாரணத்தால் அந்த ருத்ராசப்தம் சைவமாகாதென்று காட்டியன்றோ மறுக்கவேண்டும்? இந்த ருத்ரா சப்தத்தைத் தமக்காதாரமாய்த் திருடிப் பொருள்கொண்டதுபோல் மேற்போந்த சுருதித்வயங்களில் வந்த ருத்ராசப்தங்களையு மேன்றிருடிப் பொருள் கொள்ளக்கூடாது? எங்கே ருத்ராசப்தம் பெறப்படுமோ அது ஏகாதசருக்ரார்களையே காட்டுமென்றிழுவாடிய வவ்வேழைமதிக்கு இந்தசுருதியி லவ்வேகாதச ருத்ரார்களையு மதிக்காமித்த ஆக்னேயருத்ரா ரொருவரகப்பட்டது விரந்தையினும் விரந்தையே! இம்மட்டேயன்றி, இப்பஞ்சாசத்தின்னடியிலென்று சொல்லவேண்டிய சப்தத்தை “இப்பஞ்சாதியடியிலே” என்று பிணங்கியழுத வப்பேதைச்சொல்லைப் பார்க்கும்போது மழலைச் சொல்லுகளைச் சொல்லுகிற குமுததையென்று மனபூர்வமாய்ஸந்தோஷிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. பின்னும், “श्रुत्यैरुत्तराणां” என்ற சுருதியில் உருத்திரனை அகரனென்று கண்டோக்தியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும், “अथवा” என்ற சுருதியில்வந்த பசுபதிசப்தம் அகனி பரமென்றே கொள்ளத்தக்கதென்றும் புலம்பினன். இதில் பசுபதிசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானாதி கரண்ணியமிருப்பதுபோல் முந்தியசுருதியில்ருத்ராசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானாதி கரண்ணியமிருக்கின்றது. இரண்டுகருதிகளுக்கும் ஏகவாக்கியதை லித்திக்கவேண்டியதற்காக ருத்ரனையாவது, அக்னியையாவது அஸாரனென்று தீர்மானிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. உருத்திரனை அஸாரனென்று சொன்னால், அக்னியையும் அவசியம் அஸாரனென்று சொல்லவேண்டும். அப்

படிச் சொன்னு லெவனுவது ஸம்மதிப்பானா? ஸுர
னென்று ஸர்வப்பிரவித்தனாயிருக்கிற அக்னியை அஸு-
ரனென்றால் பாஞ்சராத்நிரிகளாவது ஒப்புவார்களா?
ஆகையாலிப்படிப் பூர்வாபர ஸமவ்யமன்றியில் சுருதி
களுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லுகிற வந்தப் பாஞ்சராத்நிரப்
பதடிக்கு முட்டாளகளுக்கெல்லாரு சட்டாம்பிள்ளையெ
ன்னும் பட்டங்கட்டி வைப்பதே நலமென்க. பிரதிருதங்க
ளானருத்ர, அக்னி, அஸுர, பசுபதிசப்தங்களை நாலும் ஸர்
வஜ்ஞாதிபதியான பரமசிவையாரமேயன்றி வேறில்லை.
அஸுரஸப்தமானது ஸ்வாக்காதினாலாக வாஸிகளான
தேவதைகளுக்குள்ளடங்காமைநீய்ச சொல்வதால், அ
தனாலும் ருத்ரருக்கு மகததுவமே லித்திதத்து. பின
னும், “ருத்ரஃ தீர்த்தேந்மஹி” என்று
சுருதியில், வாரி ஸ்ரீருத்நிரரோ! தேவரிருடைய தென
முகத்தாலென்றோ நித்தியம் ரக்ஷிக்கக்கடவீராகவென்று
ஸ்ரீதக்திணமூர்த்தியாகவு முள்ள வவருடைய வுண்மை
சொல்லப்படுவதால், விஷ்ணுப் பிரமஹேந்திராதிகளா
னஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்ரீதக்திணமூர்த்தியே பரதத்
வோபதேஷ்டாவென்று ஸாவசாஸ்திரப் பிரஸித்தியாக
வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபோ கொண்டாடி மகிழ்வொன்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீபரமசிவபரமயப் பிரதிஷ்டாபன
சாரியர்களான ஸ்ரீமத் அப்பதிக்ஷிதேந்திரரவர்களுடைய
மஹிமையை வர்ணிப்பதில் சதுரமுகப்பிரமஹா, ஆதி
சேஷன், பிருஹஸ்பதி முதலானவர்களுங்கூட வசகதர்
களாகையாலும், ஸங்கிரஹமாக வெம்மாற் சொல்லக்
கூடுமானவரையில் மேலிடங்களில் சொல்லியிருக்கின்
றோமாகையாலும், இவ்விடத்தினின்றும் விஸ்தரிக்கா
மல் விடப்பட்டது. ஆகிலும், அவ்வமலதேசிகளுர் விஷ்
யமாகச் சந்திரனைப் பார்த்து நாய்குலைக்கிறது போலக்
குரைத்தலுத்துத் திருப்பதியடைந்திருக்கிற பாஞ்சராத்

[illegible]

[illegible]

பிரம்ஹ்மென்கிற பரமசிவபதத்தை அடைகின்றார்களெனவும், அந்தப்புகத்தில் ஆத்மாவை நாட்டினவன் பிரபஞ்சாகாரைவிருந்தபோதிலும் ஸமஸாரியாகமாட்டானெனவும், ஆகையால் யாதொரு விரோதமுமில்லையென்ற மேல்வாககியததைக்கொண்டு விஷ்ணுவானவா விஸ்வமாகிய பிரபஞ்சாகாரராக விருந்த போதிலும், அந்தவிஸ்வத்துக்கு மதிசமாகிய பரமசிவஸ்வரூபத்திலநிஷ்டைபெற்றவராகையால் ஸமஸாரபாசத்தி விருந்து விடுபட்டவராவனெனவும், அதனால், பரமஸாமபவாகளோ ஸத்வமெய்தினரெனவு மறியத்தக்கதென்று விதந்துரைத்தன.

இந்த விசாரத்தாலுஞ் சைவர்களுக்கு விஷ்ணுவை வேஷமவர விடமில்லையெனபது தெற்றெனவிளங்கும். பாஞ்சராத்திரிகளான வைஷ்ணவர்களுக்கோவெனின், ஸ்வப்னாவஸ்தையிலுஞ் சிவதவேஷம் பலமாயிருக்கிறது மாததிரமேயன்றி விஷ்ணுவேஷமும்பலமாகவே வித்தித்திருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், “सुषुप्ताश्चर्यज्ञैः सुषुप्ताश्चर्यज्ञैः! एषु शरणागतो यो यश्चास्ति” என்னும் வசனத்தால் சங்கரத்வேஷியான வென்பத்தனும், என்னைத் துவேஷிக்கின்ற சங்கரப்பிரியனும் சந்திரசூரியர்களுள்ளமடமும் நரகத்தை யடைகின்றார்களென்று விஷ்ணுபகவான் கூறியவுண்மைவெளிப்பட்டமையால், பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான சிவத்வேஷத்தால் நரகப்பிராப்தியான பெருஞ்சித்தி யுண்டாயிருக்கிற தென்பதை யாம் பேசவேண்டியதின்றும், உலகூத்திற்காணக் கூடுமானீ வநேசவநுஷ்டாநங்களால் பாஞ்சராத்திரிகள் சிவத்வேஷிக ளென்பதையும், சைவர்கள் விஷ்ணுவேஷிக ளல்லவென்பதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறோம். சிவமுகோத்பவரான ஆதிசைவரும், ஸ்மார்த்த சீலராகிய மஹாசைவரும், ஏனையசைவரும் வி

ஷ்ணுவாலயங்களுக்குப்போய்த் தரிசன பிரதக்ஷிணநம்
ஸ்காரஸ்தோதாதிராதிகளோசசெய்துவருவது ஸ்பபிர
லித்தம். இன்னோர் தங்கன்புத்திரர் முதலாதினோக்கு
வாகுதேவகாராயணராமகிருஷ்ணாதி விஷ்ணுவினுடைய
நாமங்களையிட்டு மகிழ்தலும் அனுபவலித்தம். இவை
செய்தல் சைவசாஸ்திர ஸம்மதமும், சான்றோரங்கிதா
ரமுமா யிருந்தபோதுவு யிவற்றுள் யோசிக்கறா லதா
னவஸங்கதமு மொன்றுண்டு. எனனெனின், விஷ்ணு
வராதனத்தை யங்கிகரிக்க சைவஸ்மாரதத் பத்திக
காரருக்கு வேதபாஸ்யமாகிய பாஞ்சராத்நிரப்படிஅது
செய்தலங்காரமில்லை பாகையால, அப்பாஞ்சராத்நிரிக
ளுடைய விஷ்ணுவாலயனெனவையாதிகளே தவறுடைத்
தாம். ஆகவே, ஆதமாரததமாக வதனைகநிமிதகலே
யமைவுடைத்தெனவழிக. இப்படியே வைஷ்ணவாக
ளுஞ்செய்து வருமதுபவ முலநிலுண்டா? நாராயண
குருக்கள், இராமசாமிசசிவன், கிருஷ்ண சாஸ்திரியர்
என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய வைஷ்ணவ நாமங்களை
சைவரும், ஸ்மாரததரும் வைத்துக்கொண்டிருப்பது
போல் குமாரஸ்வாமி ஐயங்கார, நிலகண்ட ஐயங்கார,
சிதம்பர ஐயங்காரென்றதேதயாதி சைவநாமங்களே
யெந்தப் பாஞ்சராத்நிரப் பாப்பானாவது வைத்துக்
கொண்டிருக்கின்றனா? இப்படியே யந்தந்தஸ்திரீவாக
கங்களிலும் பாரததுணாக. மறந்தேனுரு சிவாலயங்க
ளுக்குப்போக வெழாதமீட்சிமையும், சிவநாமங்களை
காதினறக்கேடகவுஞ் சரியாதசிறப்பு முடையார்களாகத்
தங்களை யெண்ணி யிறுமாந்துகிடக்கு மவ்வேழைப்பி
ணங்கடன்மை யெடுத்திசைக்கிலந்தோ கொடிது! கொ
டிது!! ஈஸ்வர சப்தம் தங்கள் விஷ்ணுவுக்கே யுரியதெ
ன்று ஸமயங்களில் மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவர்களா
கியவப்பேயர் அந்தப்பேரையாவுது தாங்கள்வைத்துவ

முங்கிக்கொள்ளக்கூடாதா? என்கேபார்ப்போம் நசுவர ஐயங்கார என்று ஒருவன் வெளிவரட்டுமே! பரமேசுவ ராசாரியென்று பட்டைநாமமபோட்ட பார்ப்பானொரு வன் கிடைப்பானா?(காஞ்சிபுரம்) என்றால்வாய்முததஞ்சிந் திவிடுமெனவன்றோ (பெருமான்கோயில்) என்றுவழங்கிக் கொள்ளுகின்றனா? என்செய்வாரா பாவம்! அந்தப்பெரு மாள்கோயிலுஞ் சின்ன காஞ்சிபுரமாய விட்டசிறுமையே மானமழிகின்றனர். பெருமானிருக்கிற விடத்தை மாதிரிமே (பெருமான்கோயில்) என்று வழங்கினும் பெருமானுந்ஸவமாகியுங்கெழுந்தருளினொன்றிலென்ன சொல்வது? அவரிரண்டுவேலைகளிலுந் தப்பாமற் புறப் பட்டுப்போய்ப் பெரியகாஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீகாமாட்சியையு மும், ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியையும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள்செய்துவருவது பிரஸித்தியாமே! அதையல்லவென்று எப்படியெழுப்பது? இப்படியவர்கள் மண்டையோலை கையிலிருப்பதால் சிவத்வேஷிகளானவந்த முர்க்கர்களுக்கு எப்படி விஷ்ணுப் பிரஸாதம் லித்திகு கும்? இந்தப் பாஷண்டிகளுக்கு லொளவகும்பிபாக முதலான நரகங்களில் வலிக்கவேண்டிய காலததையிவ்வளவென்று நிர்ணயிக்க யாவராற்றான் முடியும்? இப்பாஞ்சராத்திரிகளைப் பிரபலப்படுத்தின கவிபுருஷ னால் எமதருமராஜனுக்கு அதிகவேலைநெருக்கிடையா கிறதைப்பற்றி வேலையை ராஜீனாமா கொடுத்து விடுவாரொன்றுந் தோற்றுகின்றது. ஸ்ரீ சிவபெருமானையும், அவனடியார்களையும் தூஷிக்கிற விஷயத்தில் நாக்கு நர ம்பற்ற விப்பாஞ்சராத்திர ஜநங்களாகிற கழுதைகளுக் கு அதிகபதிகளான வேதாந்ததேசிகள், இராமாதுஜன், தாத்தாச்சாரி என்பவர்களாகிய வண்ணார்களால் செய்யப்பட்ட பிரபந்தங்களாகிற வேஷ்டிதோய்க்கிறஸப்தங் களால் புண்ணிய தீர்த்தக்களையில் சிவத்தியான நிஷ்

பை.செய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியா
ல் சிவாபராதத்தால் ஸ்வலபகாலத்திலேதானே இவர்
களுக்கு மூலதோஷானி விபத்திக்குமென்று ஸாதுக்கள்
சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனநிற்க, தபதமுத்திரைகளால் விஷ்ணுவைத்
தானே தகனஞ்செய்கிற விபபஞ்சமாத்நிரிகளோடு யெப
படி விஷ்ணுபகதர்களைன்று சொல்லலாம்? “ஸ்ரீமதுக்
ஸ்யமூஹம்ஸீசு பாலாஜ்யோக்ஷி” என்ற சுருதியால் பிராம்
ஹணஜாதியானது பாமாதமாவுக்கு முகமென்றும், கூட
த்திரியஜாதியானது பாஹுவென்றும், வைர்ய ஜாதியா
னது துடைகளென்றும், சூததிரஜாதியானது பாதங்க
ளென்றுஞ் சொல்வதில, “ஸ்ரீமதுக்ஷி” என்னுஞ்
சுருதியால் உருத்திரர் பிராம்ஹணனொன்றும், விஷ்ணு
கூத்திரியனொன்றும், பிரமஹா வைசியனொன்றும், இந்திர
ரன் சூததிரனொன்றுந் தெரியவருவதாலும், “ஸ்ரீமதுக்ஷி
பிஷி” என்றவசனவிவேசனத்தாலும் கூத்திரியரான
விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலவ ஸிக்கின்றார் ஒன்று
வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில் அகனிதப்தமான
சங்கசக்கிரங்களால் சூரிபோடுவதினால் விஷ்ணுவையே
யன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தபதமுத்திராதா
ரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில் விஷ்ணுகோபம் பிரபல
மாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும்,
ஸ்காரந்தம், ஸுதஸம்ஹிதாநதர்க்கதமாகிய ஸுதகீதை
யில், ஏழாவது அத்யாயத்தில், “வைஷ்ணவோ வஸுதா
நாமுக்ஷி! வைஷ்ணவோ வஸுதாநாமுக்ஷி! வைஷ்ண
வோ வஸுதாநாமுக்ஷி! வைஷ்ணவோ வஸுதாநாமுக்ஷி!
வைஷ்ணவோ வஸுதாநாமுக்ஷி! வைஷ்ணவோ வஸுதாநாமுக்ஷி!
வைஷ்ணவோ வஸுதாநாமுக்ஷி! வைஷ்ணவோ வஸுதாநாமுக்ஷி!”
என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டாகளும், அதனால் சுத்தார்களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யகராதமாவால் விளங்கவில்லை. தாந்திரிகர்களான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலுமிந்தச் சகலதேவதைகளுமிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத் தேகங்களுக்குச் சுத்தியிலலாமையால் அந்தத் தேவதைகள் எவ்விடங்களிலும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. எப்படியானாலுமீனினத்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாவதேவதைகளு முபந்யனாமி ஸம்ஸ்காரமற்றதனால் மிகவும் திரோபூதங்களாக நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அப்படியே தப்தமுத்திராங்கினதாகளுடைய தேகங்களிலுமியதத்தத்து ஆகையால் தேவநாமயமான தனது தேகத்தையும், பிறருடைய தேகங்களையும் போக மோஷாததமாச நித்தியம் பூஜிக்கவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்படாதிருக்கின்றது. அன்றியும், “ஸ்வீகரீதீவா ஸ்ருஷ்யமேவ ஸ்வீகரீதீவா” என்றவசனத்தால்தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடைய தேகத்திலாவது நான் அங்ஙனஞ்செய்யக்கூடாது. சக்கிராதிகளா லெவனாவது செயவானாயின், அதஃபதிதனவான் ஸமிசயமில்லையென்று கூறினதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹுஸ்யங்களால் தப்தமுத்திராங்கினர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று பிரவித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்மசண்டாளர்களுக்கெல்லார்க்குமியிலும் மோகமும் வித்திக்காது! வித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்கெஜஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தல் கவிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்கண்டமாதிரித்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டர்களும், அதனால் சுத்தா
களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூப
த்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிர
த்யாகரத்மாவால் விளங்கவில்லை. தாந்திரிகர்களான பா
ஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு் மிகதச் சகலதேவ
தைகளு் மிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவஜேந்திரா
களே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அநதத தேகங்களுக
குச நததிரிலலாமையால் அநதததேவதைக ளவ்விடங்
களிற் பிரகாசிக்கிறதில்லை. எப்படியானால் ஜனித்தகுழந்
தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாவதேவதைகளு் முபநய
னாதி ஸம்ஸ்காரமறதனால் மிகவுந் திரோபூதங்களாக
நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அப்படியே சபதமுத்திராங்
கிதா்களுடைய தேகங்களி் லறியததக்கது ஆகையால்
தேவநாமயமான தனது தேகததையும், பிறருடைய
தேகங்களையும் போக மோக்ஷாததமாக நித்தியம் பூஜி
க்கவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்பட்டிருக்
கின்றது. அன்றியும், “ஸ்வயேஹேவ ஸக்யேஹேவ
ஸக்யேஹேவ ஸக்யேஹேவ” என்றவசனத்தால்
தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகத்
திலாவது நான் அங்ஙனஞ் செய்யக்கூடாது. சக்கிராதிக
ளா லெவனாவது செய்வானாயின, அதஃபதிதனாவான்
ஸமிசயமில்லைபென்று கூறினதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது.
இந்தப்பிரமாணபாஹுஸங்களால் தப்தமுத்திராங்கித
ர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று
பிரவித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்ம்சண்டாளர்களுக
ளுக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் விதித்திக்காது! வித்
திக்காது!! இவர்கள் ருக்கெஜ்-ஸ்ஸாமாதர்வணங்களெ
ன்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தல் கவிபுருஷனு
டைய மாஹாத்மியமே பன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்க
ண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

ஸ்கானஞ்செய்யவேண்டியதென்று தூல்களிற் சொல்லியபடி வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேரவர்களைக் காண வஞ்சகின்முர்க்களெனில, இவர்களுடைய ஸம்பாஷணைகளைச் சிஷ்டர்களைப்படிச்செய்வார்களா? ஸகலவேதப் பிரஸித்தமான சிவதத்துவத்தைத் துவேஷிக்கின்ற விம்மூர்க்கருக்கும், வேதபாஹ்யர்களான சூப்பணகாள், பெளத்தாள்முதலானவர்களுக்கும்அவராதரபேதமிருந்தபோதிலும் முக்கியபேதமில்ல. இந்தச்சைவநூல்காக்களானவைஷ்ணவபாஷண்டிகளையெவருங்குண்டகார்களா? அல்லது சோளகார்களா? என்று நம்மருச்ச சந்தேகமுண்டாகிறபடியா விதைக கொஞ்சம் விசாரித்துத் தீர்மானிக்கிறோம். “*ஸுஷுப்தஸ்கந்தாஸ்தி*” என்றும் நிகண்டால பாததா ஜயித்திருக்கும்போது சோரபுருஷனுல ஜயித்தவன் குண்டகளுள்ளும், பாததாமரித்தபின்சோரபுருஷனுல ஜயித்தவன் கொளகனெனறும் அறியப்படுகின்றது. இதில, ஸகலலோக பர்த்தாவான பரமசிவனிருக்கும்போது சோரபாததாவான விஷ்ணுவை யடைந்தபடியால் இப்பாஞ்சராத்திரிக ளெனவரும் குண்டகர்களுனபது நிச்சயம். இது சிவகசர்ரவிஷயமான நிருபணம் ஆகிறது. இனி ஸதூலசரீரோற்பத்தி அவாகளுக்கெப்படியெனில், ஒவ்வொருவரும் விசாரித்துத்தெளிந்துகொள்ளக்கூடுமானபிரததியக்ஷவிஷயரஹஸ்யத்தை சிவகேயெழுதுவது அவசியமன்றென விடுத்தாம்.

இதுநிறக, நாராயணசப்தத்தில் (ஊததுவம்) பாதிக்கிறதென்று ஸ்ரீமத் அப்பதிக்கீதேந்திரரவர்கள் சிவபரமாக அதை வியாகயானஞ்செய்வதில் மயங்கிக் கைவிட்டனா என்று அவ்வபண்டித சிரோமணியார் பிரஸாபித்தனர். இப்படியவதூறு பேசித்திரிவது இக்காலத்துப் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கேயன்றி யிவர்களுக்கு

முன்னிட்ட மூதேவிகளுக்குத், ஸம்பிரதாயாநுஷ்டானமாக முடிந்திருப்பதா லவ்விஷயத்திற் சொல்லவேண்டிய பிரயாஸமொன்று மெமக்கின்றும். என்னெனின், ஸர்வஜ்ஞர்களான தீக்ஷிதமூர்த்திகள் சைவவாசகமாகிய நாராயணசபதத்தைச் சிவபரமாக வியாகயானஞ்செய்தாரொன்றால் உசிதமென்னே? அது சிவனார்க்குரிய யெளகிகநாமங்களிலொன்றென்பது ஸ்வதஸ்வித்தமாக, அதைச் சைவபரமாக வியாகயானஞ்செய்வதி லென்ன ஆகேஷ்பமிருக்கின்றது? வேதத்திற் பெறப்பட்ட தேவதாநாமங்க ளெல்லாமுஞ் சிவநாமங்களாதலதிண்ணுமாக, நாராயணநாமமாத் திரம் அங்ஙனமாகாதென்ப தென்னபேதமாம்? விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமங்களுக் கேதாவது சைவபரமான அநிதததால தீக்ஷிதாகிரந்தஞ்செய்ததுண்டா? அநில, எல்லாநாமங்களுக்கும் ஸமாததித்து நாராயணநாமத்துக்கு மாத் திரங் கூடாமல்விட்டிருந்தாலன்றோ அபராதமவாமே லேறக்கூடும்? அவா செய்திருக்குங் கிரந்தங்களில் ஸமயோசிதமாக விஷ்ணுவுக்குரியனவாகவழங்குமெந்தநாமங்களவந்தாலுஞ் சைவத்தில பரிவலானமுண்டாகச் செய்திருக்கின்றனா. அம்மாத் திரமே யளறி யெந்தவிடத்திலும் நாராயணநாமத் தம்மைப் பாதிக்கிறதென்று சொல்லவுமில்லை. அதையவளவு முக்கியநாமமாகவவா மதித்ததுமில்லை. இவ்வளவு கூடாது யோசியாது விண்பவாதவார்த்தைகளைச் செலவிடுவதி லென்ன பயன்? இப்படிப் பிதறுவித திரிந்த சிலமூடகர், தலைகுனியும்பொருட்டு முன்னொருகாலத்தில் மைஸூர் பண்டிதலிமஹமாகிய பிரமஹஸ்ரீ இராமாசாஸ்திரிகளின் விஷயத்தைப்பற்றியேரா ளமானநியாயங்கள் சொல்லி நாராயணசப்தம் சிவபுரம்யமுடைய தெனபதற்கு (நவகோடி) (சதகோடி) என்பனவாதிகிரந்தங்கள் செய்திருக்கின்றனர். இன்னும், (ணத்வபாத பிதாரம்) என்றற்றோடக்கத்து அநீககிரந்தங்களும் பிறவான்றோராற்

[illegible]

வருவதால் எவ்விடத்திலும் ஹ்ருத்புண்டரீக வாலியா
னசிதம்பரம் பரமசிவனே தவிர வேறில்லை யென்பது
நாட்டப்பட்டது,

இன்னமஹிமாதிசய விலாஸத்தில் மசசரமெய்தி
ஹ்ருத்புண்டரீக மென்னுஞ் சிதம்பர சேஷத்திரத்தை
விஷ்ணு சேஷத்திரமென்று அவாக்ஷித தொலைப்பது
மொன்றுண்டாகையால் அதைவிசாரித்துத் தீர்மானிக
கிறோம். அன்னோராமுவார்களுடைய பாடில் (தில்லைத்
தருசசித்திரகூடம்) என்றுபாடப்பட்டிருத்தலே அவர்கோ
ளுககுமுகியஸாதகமாகையால், அதனுண்மையை யிண்
டுவிளக்குவாம். தில்லை யெல்லையாகிய ஸ்ரீநடராஜசேஷத்
திரத்தில், ஐயன், காளிமுதலிய கிராம தேவதைகளுக்
கும் ஆலயங்களிருப்பது இப்போதும் பிரத்தியக்ஷம்.
இப்படியே விஷ்ணுவுக்குங் கோயிலவ்விடத்திலுண்டா
யிருப்பதில் எனன வாசேஷபயிருக்கின்றது? இவ்வுண்
மைகளால் சிதம்பரசேஷத்திரம் ஐயனார்க்கேயுரித்து. கா
ளிக்கேயுரித்து. என்று சொல்வது போலவேயன்றோ அ
து விஷ்ணுவுக்கேயுரித்து என்றுகூறவருந் துவாதமும
முடிவுபெறும்? சேஷத்திரபாலகாகளாகஐயன், காளிமுத
லினோவ்வெல்லையி லமைககப்பட்டபடியே யன்றோ வி
ஷ்ணுவுமான்டோ திசையிறறனியாலயம்பெற்றிருந்த
னா? அந்த விஷ்ணுவையே ஆழ்வார்கள் பாடியபடியாம்.
ஸ்ரீநடராஜர்ஸநிதிக்குள்ளாகவே தில்லைக்கோவிந்தரா
ஜப்பெருமாள்கோயிலிப்போதுமிருக்கையால், இதுவே
ஆழ்வார்கள் பாடியது. என்றாலமையாதோ வெனின்,
அமையாது! அமையாது!! திருப்பதியையென்றுவழங்
குந் திருவேங்கடத்தினடிவாரமாகிய (கீழ்த்திருப்பதி
யில்) தில்லைக்கோவிந்தராஜர் கோயில் ஒன்றிருப்பது
பிரவித்தியல்லவா? வேங்கடாசலபதிஸ்தானத்தில், தி
ல்லைக்கோவிந்தராஜர் வரவேண்டிய காரணமென்னே?

ஐதரொன்பவன் காலத்தில் அவனுடைய துன்மார்க்கங்
களுக்குப்பயந்து ஒவ்வொரு ஆலங்குளிலும் விக்ரிக
மூர்த்திகளை வேற்றிடங்களிற் கொண்டுபோய் மறைத்
துவைத்திருந்து அவனுடையகலகம் நிவிர்த்தியானபின்
னர் மீண்டுங்கொண்டுவந்து நம்மவர் பிரதிட்டித்தன்
ரென்பது ஸர்வப்பிரஸித்தம். அந்தஸமயத்தில் ஒரு ஆல
யமூர்த்திமற்றோராலயத்தின்மாறிப்போயிருத்தது முண்
மை. இதுதான் ஸமயமென்று இதராமயிகளும் நமமா
லயங்களிற் குடிபுகமுயன்றது முண்மை. எவ்வளவு மெ
னின், காஞ்சியில் ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி மண்டபடியா
கிற மஹாமண்டபத்தை அங்காலத்தில் துலுககர்கள
கைப்பற்றிக்கொண்டனர். அப்படியே ஸ்ரீமத் ஏகாம்பர
நாதஸ்வாமியினுடைய மண்டபத்தையும் அபகரித்துக்
கொண்டனர். அவைகளைப் பிற்காலத்தில் அம்மண்ட
பங்களுக்குரிய விருத்திரத்தவருமத்துலுககர்களுக்கிதழ்
சொல்லிக் கேட்கையில் அவர்களோருடன் படிக்கை
கேட்டனர். என்னெனின், உலுகளஸ்வாமிகளை யிம்மண்
டபங்களில் மண்டபடிசெய்யநாங்களவிட்டுவிடுகிறோம்.
உங்கள் ஸ்வாமிகளில்விடங்களின் மண்டபடியாகுங்கா
லங்கடோறும் நிவேதிக்கும் முதல் நிவேதித்தையெங்
களுக்குக் கொடுத்து விடவேண்டியது என்று விரும
பியதேயாம். அதற்கு ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி கோயிலா
ஒப்புக்கொண்டு தங்கள்மண்டபத்தை ஸ்வாதினப்படுத்
திக்கொண்டு அவர்களோடு அப்போது தாங்கள் செய்
திருந்தவுடன்பாட்டின்படி நாளதுவரையில் நடத்திவரு
கின்றனர். ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிஸ்நிதியார் அவ்
வுடன்படிக்கைக்கிசையாது மண்டபம் வேண்டாமென்
றுமறுத்துவிட்டனர். அதுவே துலுக்கர்கோரியாக விப்
போது காணப்படுவதாம். அம்மண்டபம் தங்கள் வசத்
திலிருந்தபோது ஏராளமாய் பிணங்களை யவர்கள் அ

ப்பீடைச்சநியை நம்மவர் தொட்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டதே பெருநலமென்க. இந்தவிறுத்தார்த வுண்மைப்படியே பூபிராச்சியாரொன்னுந் துலுக்க மங்கையைச்சேர்த்துக்கொண்டபடியோ, மற்றெந்தப்படியோ ஸ்வர்களுடன் ஸம்பந்தங்கலந்திருக்குமப்பாஞ்சராத்நிரிகள்ஸ்ரீசிதம்பராலயத்தில்வந்து நுழைந்துகொண்டனர். எப்படியெனில், ஸ்ரீஸூப்பிரம்ஹணியஸ்வாமியாலயங்காலியாயிருந்தஸமயத்தில் அத்திலலையெலையினோர்மூலையிலொதுக்கமாபிருந்த பெருமாள் கோயின்மூலவிக்கிரகத்தை அந்தவிடத்தில் அதிகாரிபலங்கொஞ்சமிருந்தது. கொண்டுபிரதிஷ்டிததுவிட்டனா. அதனபின்னர்க் கொஞ்சங்காலமானபோது, சிவபத்தியிற சிறந்துள்ளவோர் தேவதாஸ்யானவளஸ்ரீநடராஜா ஆலயத்தினுள்ளும்வேதபாஹ்யமாகியபாஞ்சராதிரவகுடிபுகுந்து விட்டதே யென்னுங் கவலையால், அவ்வமயத்திலங்கதிகாரஞ் செஷ்த்தியிருந்த தனது தலைவனைக் கொண்டு கோயிலுக்குள்ளிருந்த பெருமானை வெளிப்படுத்தி வீதிமத்தியிற் கிடப்பித்தனள். அதைத்தடுக்க வலியற்றும், அதைப் பார்க்க மனமற்று மிருந்த சிலவைஷ்ணவராகள்கூடி அப பெருமானை யெடுப்பித்துக்கொண்டுபோயத(தங்கள்மீழ்த்திருப்பதியில்)புதியகோயிலொன்றுகட்டுவித்துஅதில் பிரதிஷ்டைசெய்தனா. அதன்மேல, தக்ககாலத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன்னோ மற்றொருகாலத்தில் ஓரதிகாரி வலிவைக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீநடராஜர் ஸந்நிதியில் அந்தப்பெருமானிருந்து காலியாய்ப் போன விடத்திலேதானே சிலாவிக்கிரகமமைக்க வவகாசமின்றிச் சுதைப்பெருமானைச் சுருக்கப்போதிலே தானே தாபித்துக்கொண்டனர். அவர்தானிப்போதிருக்கின்றவர். எவ்வளவுகஷ்டப்பட்டு நுழைந்துரு சூரியனுக்குமுன் மின்மினியாமெனக கேட்பாரின்றி யேங்கிக் காங்கிக்கிடக்கும் வைபவத்தைக் கண்ணாக்கண்டும்

அவரே அந்த ஸ்ரீசிதம்பரத்துக்குச் சொந்தக்காரரென்று சொல்ல எப்படி அம்மாலடியார்க்குநாடுவழுகின்றதோ வறியேம். நபாபுதேவடி வாசற்படியில் தூங்கிக்கொண்டே காவல்காக்குகாவலாளியொருவனையே அந்தத் தேவடிக்குச் சொந்தக்காரனென்பது போலவேயன்றோ விதனையுங்கொள்ளவிடந்தருகின்றது? இந்த விருத்தாந்த விசேஷத்தால் ஸ்ரீசிதம்பரக்ஷேத்திரம் விஷ்ணுபீடக்கேயுரித்து என்று தொடுக்கவரும் பொய்வழக்குத் தோல்விபெற்றதெனக. ஆயின், அழுவாராகளிடையில்திலலை மூவாயிரவப்பணியும் பெருமான என்றென்னையெனின், அந்தத்திலலை யெல்லையில் பெருமான்கோயிலிருந்தால் யார்தான் வணங்காமல் நுப்பராகள்? தீகதிதரக ளென்னை, விஷ்ணுத்வேஷிகளா? அவராகள வணங்கியு ரொன்றது கொண்டு அந்தப் பெருமான ஸ்ரீபெருமானை நிதிக்குள்ளாகவேயிருந்தானென்பதுபொருந்தாதெனக. உள்ளிருந்த பெருமானையே அழுவாராகள சொன்னபடியென்று சாதிககப் புகிறும் பாதசமின்றும். எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதா ஸந்திகளுள் பரிவாரதெய்வங்களிலொன்றாக வோர மூலானினின்று கொணடிருக்கும் நிலாத்துண்டப் பெருமானையே இவர்களாழ்வார கள் பாடினாராகளின், அப்படியே ஸ்ரீஸபாபதியினுடைய ஸந்திதியினோர்பாகத்தியிருந்த விஷ்ணுவையே அழுவார கள் பாடியிருக்கலாமெனவும், அந்தப்பெருமானைப்பரிவார தேவதாபூஜாஸமயங்களில் அவசியம் தீகதிதர்கள் பூஜி க்கவேண்டிய கிரமப்படிப் பூஜித்திருப்பார்களெனவும் யாமொப்புக்கொள்வதிலென்ன ஆகையிருக்கின்றது? ஸ்ரீசிதம்பரஸபாநடேஸமாஹாத்மியங்களை யுபநிஷத்தி க்களும், ஸ்மிருதிபுராணங்களுஞ் சொல்லியிருப்பதன் றியில், பிரத்தியேகமாக அந்தச் சீதம்பர ஸ்தலத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் பஞ்சமாஹாத்மியங்களு முண்டாகையாவிவற்றுள்ளொன்றானும் ஸித்திக்கப்பெருத கோவிந்த

ராஜர் மான்மியம் அவாந்தர கல்பிதமென்று சொல்வதே ஆன்ருர்ஸம்மதம். ஸ்ரீநடராஜவள்ளல் ஆந்தநிர்த்தனம் பண்ணுகையில் மத்தளஸேவைசெய்திருந்தவராக விஷ்ணுவை யந்த நூல்கள் சொல்வதாவை ர்க்கு ஸேவாகத்வமே யாண்டுவித்திக்குமன்றி ஸேவ்யத்வங்கூறுவது பொருந்தாதெனக. இவர்ததளஸேவைக்கு நியோகிக்கப்பட்டகாலையில் அந்தவித்தை சரிவரக் கைவராமையால் ஸ்ரீ காஞ்சியிற்சென்று சிவராசசனையாலதுவித்திக்கீப்பெற்றனர். அவ்வுணமை ஸ்ரீ காஞ்சியில் (மத்தளமாதவெஸ்வரம்) என்று விளங்கும் ஆலய வாயிலாலுங் கண்டுணாக. இவ்வளவு விருத்தாந்தங்க ளையு நோககாமல மத்தளகார விஷ்ணுவையே ஸ்ரீ சிதம் பரபதியென்று கூறுவாலு, தாளககாராகிய பிரமஹா வையே அந்தக்ஷேத்திரபதியென்று ஏனகூறக்கூடாது? யுப்போது முலநிலபிரம்ஹதாளமஎனறுவழங்கப்படமி வருதலுஞ்சான்மெனவழிகநந்தியையும்மத்தளஸேவை செயதவராகக்கூறுவதென்னையெனின், அந்தஸேவையி லாற்றல் போதாமையால் விஷ்ணுவை யுத்தியோகத்தி விருந்து தள்ளிவிட்டபோது அவா ஸ்ரீ காஞ்சியில் வித் தைகற்றுக்கொண்டு வரப்போனஸமயத்தில் அவ்வுத்தி யோகத்துக்கு நந்திபகவான் நியோகிக்கப் பட்ட படியாம். இவ்விஷயங்களைப்பற்றி தீக்ஷிதரவாகள் முன்னரே யோர் கிரந்தஞ் செய்திருப்பதாலிங்கேயாமிவ்வளவில் விடுத்தாம். எவ்வளவுபெருஞ் சண்டைதொடுத்து இழவுகொண்டாடினும் ஸ்ரீ சிதம்பரம் என்று வாயாற் சொல்லவுமிசையாராகிய வகிருடன் யாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டிய அவசியமேயின்றும். அவர்களே ஸ்ரீ சிதம் பரம் தம்மதல்லவென்பது தோன்றவெறுத்திருக்கின்ற ராகையால்.

இங்ஙனநிற்க, கோவிந்தராஜர் ஸபாபதியாக அவ ண்சயனித்திருக்கையால் அவர்காணும்படிச் சிவன் கூத்

த்தால்புதுக்கிப்பிரதிஷ்டித்துக் கொண்டனர். அவ்வரசனுடையஸகாயத்தால்தங்கள் கோயிலைக்கொஞ்சம்பலக்கப்பார்த்து வருகையில் அன்றோருபத்திரவம் கிரிப்பிரகிணஞ்செய்துவருஞ் சிவனடியார்களுக்கு முட்டாயிருந்தது. இப்படியிருக்கையில், வடதேசத்தில் மத்வியதேசத்தரசனொருவன் ப்ரீமத் அருணாசல மாஹாதமிய சிவனஞ்செய்து, அதனால் ஸதபகதியுத்தனாழிஷைகிரிதரிசனார்த்தமாக, தம்பதி ஸமேதஞயப் புறப்பட்டுச் சதுரங்கசேனைகளோடு வந்து சேர்ந்தனன். அவனுக்குப்புத்தி. ப்பேறு மந்தசிரவண விசேஷத்தூ லுண்டானஸந்தேஷமிருதியால் திருமலைக்குத் திருமாலையொன்று ஸமர்ப்பித்துத்தரிசிப்பதாக ஸங்கல்பித்தனன். அதற்காக முந்நாறு நந்தவனங்கள் வைப்பித்து அவற்றிலுள்ள புஷ்பங்களை யெல்லாங்கொய்து ஒரே மாலையாகத் தொடுத்து ஷை கிரிக்குச் சமர்ப்பிக்கையில், அந்தமலை பாதிக்கும் போதாமையால் அரசன் அதிக வியாகூலத்தை யடைந்தனன். அப்போது அசிரியாக அரசன் கேட்கும்படி அரசனே! எனக்குச்சாத்தும் மாலையிதுவல்ல. என்னுடைய அடியார்கள் கிரிவடிவமாகிய வென்னை வலம் வருதலே பெனக்குச் சாத்தும் மாலையாம். அப்படி வலம் வரும் அடியார்களுக்கு வேதபாஹ்யராகிய பாஞ்சராத்திரிகள் மார்க்கத்திற் கோயிலொன்று கட்டிக்கொண்டு வழிமறித்து இடையூறு செய்கின்றனர். அதை நிவர்த்திசெய்து குணப்படுத்துவதே நீயெனக்குச் சாத்தும் மாலையென்று ப்ரீமத் அருணாசலேசுவரர் அருளிசெய்தனர். அதை யுறுதியாகக் கொண்ட வரசன் உடனே தண்டெடுத்து அப்பாஞ்சராத்திரிகளை யெதிர்த்தனன். அப்போது அவர்களுக்கு ஸஹாயஞ்செய்திருந்த வரசன் றணைவலியா லவரு மெதிர்த்துப் போராடினர். அப்படி நிகழ்ந்த சண்டையி லிருந்திருந்தார் ஸநியங்களுமழியக்கண்ட மத்வியதேசத்தரசன் அ

ன்றிரவில் ஸ்வாமியைக் கிணியிற் சென்று வணங்கி யிவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்தனன். எம்பெருமானே! ஒருபுத்திரனை நான் விரும்பி யுன்னையடைந்ததற்கு ஊரார் புத்திரர்களை யெல்லாம் பறிகொடுத்து விட்டுப் போக நேரிட்டதேயென்று கண்கலங்கினின்றபோது, அரசனே! நீயொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம், நாளைக்கும் யுத்தத்துக்குப் போனால் வெற்றியுன்பாலே முடியும் என்று முற்படியே அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அவ்வசரீரியாற் றுணர்ந்து மறுநாள் அரசன் சண்டைக்குப்போகையில் அரசனும், மற்றையரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஷெ கிரியிலே நின்று மோர்விருஷபம் ஊங்கா ரத்தோடுங் குதித்து எதிரிகள் சேனையிற்புகுநது அரைக்கணத்தில் அவர்களரசனாடபட யாவரையும் நாசமாக்கி விட்டது. அதைப்பார்த்தது ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்த மத்ஸ்யதேசத்தரசன் அதிகஸந்தோஷத்தை அடையும்படி முதனான்றநதுபோன தனது சேனைகள் யாவும் முயிர்த்தெழுந்தன. உடனே அரசன் ஷெ பெருமான்கோயிலே யடைந்து அதிலுள்ள நிதிகள் முதலிய யாவும் கைக்கொண்டு பெருமானை மாத்திரம் நாசசிமா ரோடு எடுப்பித்துக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீமத் அருணாச லேசுவரர் ஸந்நிதியிற் சோத்துவிட்டு அந்தப்பெருமா ள்கோயிலே நிமித்தம் இருந்தவிடந்தெரியாமலதையொ ரு தீர்த்தமாக்கிவிட்டனன். அந்தப்பெருமாள் வேணு கோபாலஸ்வாமியென்று இப்போதும் ஸ்வாமியாலய த்தினோர்பக்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றனா. அந்தப் பெருமாள்கோயி லூழிழக்காரர்களில் அபயமென்றுவந்தி அடுத்தவரையெல்லாம் ஸ்வாமியாலயத்தில் பணிக்கு அரசனமைத்துவிட்டனன். அவர்களில் ஸ்வாமிகோ யில் ஸொந்ததாஸிகளோடு சேராமல் தாங்கள்வேறென் பது தோன்றவே வந்து குடியேறிய வப்பெருமாள்கோ யில் தாஸிக ளிப்போதும் ஸ்வாமியுத்தஸவ காலங்களில்

தனித்துக் கைகோர்த்து வருகின்றனர். அப்படிவந்தே
றிய தாவிரன் முன்னிருப்பவர்களால் தங்களுக்கொரு
பரிபலமு முண்டாகாம விருக்கச்செய்யவேண்டு மென்
து கேட்டுக்கொண்டமைபால் வந்தேறியவவர்க்கு முன்
மரியாதையும், முன்னுள்ளவர்க்குப் பின்மரியாதையும்
அரசன் ஏற்படுத்தினன். அன்றியு மந்தப்பெருமான்
கோயிலிருத்த திசையிற தனது வெற்றிதோன்றாந்நவ்வி
யக்குறியையு மோர கமபத்தி லமைத்துவைத்தான்.
இவைகளை முடித்துவிட்டுத் தானும் தன்மனைவியுங் கிரி
பபிரதகிணஞ் செய்யத்தொடங்கினா. ஓர்பொற்றும்
பாளத்தின்மத்தியில கல்லெண்ணெய் சீரமப்பெய்ததி
ண்ணமொன்றை யமைத்து, அரசபத்தி கையிலேந்திக்
கொண்டு எண்ணெய் தஞ்ஞமச்சிசுநாதபடி வலம்வரத்
தொடங்குகையில், அந்தக்கிரியைசுகந்த்ரிவருவதற்குளட
மோசஞ்சென்றது. வந்தவிடத்திற தங்கிப போவார்க
ளோ, அவ்விடங்கடோறும் அவ்வரசமாதிறுடைப பா
தமுதகிகாக்ளக கல்லாலமைத்து அரசன் பிரதிஷ்டை
செய்து வந்தான். இந்தப்படி வலமவகது ஸ்வாமி தரிச
னஞ் செய்துகொண்டு ஸாவாபிஷ்டஸ்தித்து யெய்தினவ
னாக கிருக்கிருத்தயனுலவ்வரசன் தனதேயமபேரயச
சேர்கதனன். இவைகளேயன்றி விஷ்ணு ஸம்பகதமான
வேறு பிராகரியமொன்று மவ்விடத்திலோர காலத்துக்
தலையெடுத்ததின்றென்வறிக.

(அருணகிரிமாந்மியம்)

“இப்படிவளங்கொங்கிவிடுகுஆழச்சதேவா
தனைவின்தானும்வேந்தாதம்பிரானெருவனைஞேன்
களைகழ்ச்சிறவரின்நிக்கலங்களுசெய்தியேத
முன்கவியுமடடதபோற்றிமுததமையிற்குழ்துதின்குன்.

அந்நவ்வின்விக்மென்றமேழித்தருளவாழு
முன்னகல்புரானமுந்தமொழிதத்செவியின்மாத்ரி

மன்னவன்சித்தித்தானால்வளருமபேற்றால்கன்
கன்னலின்மதனேயென்னக்காணென்பநினைநீனருள்.

புத்திரப்பேறுபெறபுரவலன்புரமெரித்த
வித்தனருளாமென்னவினகெழிலருளைமேவி
சித்தனைப்பூசைசெய்வானினைந்தாந்தனமுந்நாறு
வைத்தவாகொய்தயாததமாலைபாததொடுததானனறே.

இருவருந்தருவநீண்டவெழிற்பெருங்கிரியைச்சூழ
மருமலாமாலைபெய்தானமுன்னவனையவாறமுல
அடையளவேனுமுந்நாறநிதனையருங்காலை
வினாகமழுகொளறையேணிவினாதனினருளால்வானில.

மன்னவிக்கிரியாமெனனைச்சூழ்தலைமாலையாகு
மன்னதற்கிடையுருகவவநெறியொழுதுநீயா
பினைதன்கொளவநகர்கொபெருநதனியற்றிபன்பாக
கன்னலசெயகினருநாதவிடரததொலைத்தியெனனா.

வீழ்ந்ததேராவாகுகுகொளவிறையவனிலருதிங்கட
கொழுநதனிமுடியானனபாகருறவிருறைமுடிப்பான
எழுநதன்னபொருளானேருமெதிர்தமாபுரிநதகாலை
அழிந்தனாலெடப்போரிலாயிடையுவிவிட்டம்மா.

கிண்டிறையவனுமுள்ளங்கலகிமரவலவாவினகோயில
கொண்டருன்பரனைபுள்ளனருநித்தொருநதருனைமுன்ன
வெண்ணொடிபாகவெனவென்னுமன்னங்கடநதவிசன
புண்டரிகங்கள்பேரறிபபுலம்பினுனிலததில்வீழ்ந்தே.

அழிந்தைநாட்கங்குற்போதிலததனையதறிசென்று.
கற்றையஞ்சடைபாய்ப்போற்றி கருணையங்கடலேபோற்றி
புற்றதிக்நிபாய்கொல்லென்றுரைத்தெதிர்பணிசுருநினருள்
புற்றலுப்புரம்பொடித்தபுரநினைமுன்மீக்கொண்டு.

மன்னசேனாப்போகிந்தாந்தரப்பொருவகென்றி
நின்னதேயாருமென்குறித்தென்தன்னைக்கேனா
மன்னெனயெழுந்தரப்போர்க்குமுநிர்மறையிடையொன்றன்
நன்னதத்தரன்சேனாநிபியிர்செகுத்ததன்றே.

கீண்டனம்மெழ்துலேந்தன்கரியவன்பாழிபுக்குப்
பன்னெகிதபமெல்லாமபரிதெடுத்தெம்மையாளு
மண்டர்தம்பெருமாற்காங்கியவநிமேலிசூர்
யொண்டொடிபாண்கோயிலொருபுடைவீருப்பச்செய்தான்."

என்றுவருமவற்றனுங் கண்டு தெனிக.

இங்ஙனநிற்க, திருப்பதியென வழங்குத் திருவேங்
கடசேத்திரமலிஷ்ணுபதியெனவவர்கொண்டாடிவரும்
ஆபாஸத்தையு மெடுத்தககாடங்கவாம. ஸ்ரீஸ்காந்தபுரா
ணம், ஸம்பவகாண்டததில குன்று தோளுடலுவநத
குமார்க்கடவுள் குறப்பெண்ணைக் களவுகொண்டு குறி
குளிலிமமாககள் வேண்டத திருத்தணிகையிற் குடிபுரு
ந்ததுபோல, ஓர் காலத்திற் றன்னை யின்றருளிய லோக
மாதாவாகிய பாவதியாருடன் பணங்குகொண்டு திரு
வேங்கடத்தை மேலி அதனைத் தமது பதியாகுகொண்
டெழுந்தருளி யிருக்கின்றொன்று சொல்லப்பட்டிருந்
தின்றது. இதனால், குன்றுதோளுடலி லொன்றாகவெண்
ணப்பட்ட வகுகெனமாதசேத்திரம் விஷ்ணுபதியாகக்
களவுசெய்யப்பட்டதென்றே தீர்மானிக்கவேண்டியது.
இங்ஙனம்மை தெரியாமல் பேய்க்குச்சலிட்டமூவர்பே
தனம் காணப்பெரிது! பெரிது!!

ஆத கொளமாதசேத்திரமாவின், பூர்வீகர்வாகிய
அம்மவர்களைத்தப்பாடிய விதமெப்படியெனின், மேலி

டத்தில் ஸ்ரீ சிதம்பரம் விஷ்ணுபதி யென்று போராடிய தற்குக் காட்டிய நிலாத்துண்டப் பெருமாள் சாட்சியே யிதையும் நிறுத்தும். கடலினின்றுமெழுந்தவிடவேகம் பொருது கரிந்து போன திருமேனியின் வெம்மையைத் தணித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சிவனார் பக்கல் அவ ரணிந்திருக்குஞ் சகதிரகலையின் சார்பைவிரும்பி அடை ந்திருக்கிருங்கடாணவ சருதியே அவ்விண்டு மூர்த்தியை நிலாத்துண்டப் பெருமாள் என்று உண்மை தூல்களு னாக்கும். விண்டிலேயன்றி யெல்லாக்கடவுளரு மாண டுப்பரிவாரதேவராதல் திருவேங்கடமாந்மியத்தாற்கண் டினர்க. இத்திருவேங்கட மாந்மியம் ஸ்காந்தமஹாபுரா ணத்துள், சகற்குமாரசங்கிதையிற்பெறப்பட்டது. சிலா தாமுனிவருடைய திருக்குமாரராகிய நந்திபகவான் தன் னைச்சிவபெருமாள் வாகன மாக்கிக்கொண்டதுபோல ஆஸனமாகவுங் கொண்டெழுந்தளியிருத்தற்குச்சிந்தித் துத்தவங்கிடந்து ஸ்ரீசைலம்என்னும் மல்லிகார்ஜுனபர் வதமாகத் திருவுருக்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபெருமானைத் தன துமுடிமீது தாங்கும் பேறெய்தினர். அவரைத் திரிபுர தகனகாலத்தி லுபாசித்து அவருருப்பெற்றுச் சிவபெ ருமானைத்தாங்கினே மாகையால் அவருக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமுடைமை காரணமாக வவர் பருப்பதமாய் நின்று சிவபெருமானைத்தாங்குவதுபோல நாமுமவரை ப்பருப்பதவடிவாய் நின்று தாங்கவேண்டுமென்று விஷ் ணுவானவர் சிந்தித்துத் தவஞ் செய்கையில், சிவருது வாகிய குமார்க்கடவுள். தோன்றி, அவருக்கு வேங்கட மென்னும் மலையுருவந்தந்து அம்மலையி னுச்சியிற்று மெழுந்தருளித் தம்மைத்தாங்கும்படியான பெரும்பாக் கியத்தை அவருக்குப் பிரஸாதித்தனர் என்று அத்திரு வேங்கட மாந்மியத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இங் தப்பிரமாண் பாதமாய்ப்புதுதிகண்டே "சகசகலேஷு" எனவும், "வேங்கடமாந்மியபெருமானே" எனவும் அரு

னமிரியார் பாடிபருளினாரென்க. பாடிண்ட மதேவத்தா
ரகருகிய இராமாதுடி னென்பவன் ஓர் காலத்திற்றனக்
கிருத்தவாசவனினால் அந்தக்கெனமாரகேதத்திரத்தைக்
கனவாடினனென்பது பிரவரித்தி பாகதபா லகதபாயி
ங்கே விஸ்தரிக்கவேண்டுவதின்ரும். இப்படியே பழமு
திர்சோலைபென்னும் கெனமாரகேதத்திரத்தைபு மோர்
காலத்திற் பாஞ்சாரத்திரக்கன்வர் அபகரித்துக்கொண்
டி கன்னழகப் பெருமாள்கோயிலென்றுவாடிக்கொண்டு
வருஞ் சூழ்ச்சியுங்கண்டு தெனிக. இன்னும் திருப்பரங்
குன்றம் ஈன்னும் கெனமார கேதத்திரத்தில் மகம்மதி
யர் குடியேறி அத்தத்திருமலையைச் சிகந்தர் மலையென்
று ஓர் துலுக்கன் போல வழங்கிக்கொண்டுவருஞ் சா
ன்று யிதை நிறுத்தும். ஸ்கந்தா மலையே யன்றோ சிகந்
தர்மலைபென வழங்கப்பட்டு வருகின்றது? இதுவகா
யில் துலுக்காராட்சி யிருத்திருகருமாயின், ஸ்கந்தா
சிகந்தரேயாய்விட்டிருப்பா ளல்லவா? துலுக்கர் முழு
துங் குடிக்கொண்டு அறவே சைவப்பிரகாசத்தை மறை
த்துவிட்டிருப்பாரென்பதி லென்ன வாட்சேப முண்டு?
இப்படிப்பட்ட பல வேதுக்களால் அப்பாஞ்சாரத்திரி
கன்செய்திருக்குமோசயித்தையை விவேகிகள்காணாமற்
போகார்.

நாண்டுப் பிரஸ்தாபத்துக்கு வந்த வத்திருமலையில்
நங்குமார்க்கடவுளே யிப்போது முபயகாசசிமாரோடு
எழுந்தருளியிருக்கின்ற னென்பதற் கடைபாஸ்மாக ஸ்
வாயிக்கு வெள்ளைமண்யோலி புண்டரமாயிய அகவ
திக முத்திராதாரண யில்லாமையும், ஷஷ்டமதேவாத்
வை முத்திய சைவபரிபாலன முண்டரயினமையுமே
புன்மைபை நிறுத்தும். மலையுருக்கொண்ட விஷ்ணு
யின் சிவன்விலித் தமது திருப்பாதங்கள் பொருத்தும்படி
ஆயிரிருபுருக்கொண்ட குமார்க்கடவுள் புகழத்தக்க

யேஷிஷ்ணுவின் படிவமாகப் பிந்தியவைவனவர் பாவனை யாகக்கொண்டார் என்றி அவ்வாறியிருவத்தையாற்றி வே றுதுதனமாக விஷ்ணுவுக்கெனவோருருவஞ் சமைத் துப் பிரதிட்டித்ததில்லையாகையால் எமதுகுமாரககடவு ளே யின் றுமாண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்னு மெ மது வாசகம் யிழைபடாதென்க. வேங்கடநாராயணன், வேங்கடநாமன் என்பனவாநிராமங்களுக்கு வேங்கட த்தையுடைய நாராயணன் எனவும், வேங்கடத்தின் மே விய விராமனெனவும் அவாபொருள்கூறுவானு மவற் றிற் குரியனவாக வேங்கடவடிவமாகிய நாராயணன் எனவும், வேங்கடவுருப்பெற்ற விராமனெனவும் பொரு ளுணர்ப்பதேசிறக்குமென்க. வேங்கடத்தின்மேவிய சுப் பராயன் என்பதையேயன்றோ வேங்கடசுப்பு என்ற தேத்யாதிகாமங்கள் காட்டுகின்றன? வேங்கடத்தி லீப போதுகு சுப்பராய ரொழுந்தருளியிருக்கு முண்மை பா ராட்டியேயன்றோ ஸ்வாமி நாமமாக வேங்கடசுப்பு என வும், வேங்கடசுப்பராயன் எனவுரு சிவனடியாராயுள் ளபேர் தம்புதல்வர்க்குப் பேரிட்டு மகிழ்கின்றனர்? அ தை வைஷ்ணவமாகப் பாடிய வாழ்வாராகரு முண்மை வெளிப்படவேயன்றோ “தாழ்சடைய நீக் முடியு மொன்மழு வஞ்சக்கரமுன, குழாவம்பொன்னுநகோன தமால், குழந - திர ண்டருவிபாயுந் திருமகிமேலெகதை, திர ண்டிருவுமொன்னுயிசைந த” என்னும் வாக்கியத்தில் சைவத்தைமுதலிற்பிரதான மாகக்காட்டினார்?

இன்னும், “செருற்புள்ளார்த்தா. செவிலெரித்தான்மார பீட்டநான், நீர்துவிழன்மணிவண்ணத்தான், சுற்றெருபால்-மங் கையான்பூமகாண்வாச்சடைபாளின்முடியான், கங்கையானின் கழலாச்சுப்பு” எனவும், “அதநாரணனாரம மான்விடைபுள் ளுநீர், யுநாநன்மறையுநயுக்கோயில், வகாரீர் - கருமமிழ்ப்ப லிப்புகையதலெய்நீர், யுருவமெரிநாரமேனிபொந்து” என

வும் பாடினாராகவி னவர்க்குத் திருவேங்கடஞ் சிவனம் பத்தமுடைப தென்பதில் விரோதமின்மை வெளிப்பட் டது. ஒவ்வொருபாடலுள்ளஞ் சிவனம்பத்தத்தையே முதலிற்காட்டினமையா லாண்டமைந்த சைவாதித்யறி விதுபோதரும்.

இவ்வுண்மைகளைப் பெரியோர்பாற்றுகேட்டறியா த சிர்முடனொருவன் தான்செய்த மாலப்பிரபத்தமொன் றில் பாரத்வாசி கசசினுர்க்கினியாா தொலகாப்பியம கிறப்புப்புகிரத்தில் "வடிகெட்டி" என்பதற்கு "சிலங் கடந்த செழுமுடியன்னகோரக்கிபுகடையஞ்செய்தவீர்பெற்ற மகையாதலான கேட்கடம் எவ்வியத்தே காப்பட்டது" என்று கூறினமையாலும், கானமேகா, சிவப்பிரகாசர், கம்பர், வி ல்லிபுத்தூரர் முதலினோர் வேங்கடத்தலைவராக விஷ ணுவையே பாடியுள்ளாராகலானுமவ்வடவேங்கடம் வி ஷ்ணுபதியென்று சாதிக்கப புருத்தனன். இதை மறுத் துரைக்குங்கால், மேலுண்மையையி னிதுணர்ந்தகசசினு ர்க்கினியார் (பூகுமாரக்கடவுளாகுந் தானதுணமாலிருத்தும் பொருட்டரிபதவஞ்செய்தனர்க்கிங்கப்பெ ித்த சிலங்கடந்தகெடு முடியன்னலாசிய மகையோர்க்கி, அப்பேற்றையகருச்சுக்கொந் தந்தருவியவச்சன்முக்கடவுளைச்சொதித்த லெகினாகவஞ்செய்த வீர்பெற்றனர் என்றபொருள்படக்கூறினர் என்பதேயமையும்.) "கெடிபோன்றும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறியது இருபெயரொட்டிப் பண்புத்தொகையாகப் பொருள் படக் கிடக்கும். செழுமுடியன்னகோரக்கிமுருகக்கடவு ளருளைப்பெறவேண்டி அங்ஙனம்பெற்றதன்மையா லக் கடவுளைத் தாங்கும் மலையுருவெய்திய விட்டுணுவையே சான்றோன்கண்டு) உலகந்தவஞ்செய்த வீர்பெற்றமகையுட லுத்தவர்கள் தன்னையடைந்து தன்னையிடமாகக்கொண் டிருக்குங் குமாரக்கடவுளைக்குறித்துத்தவங்கிடத்துவிடு பெற்ற மான்மியத்தால் விளங்குத் திருமலை) என்று பிரி க்கோதல் தெளிபொருளாதல்காண்க. அன்றியும், நெடி

யோனாகியருளறமென முன்னர்க்குறியபடியும் நெடுமா
ல்வேங்கிட ஐிரியாகத் திருவுருக்கொண்டிருப்பது வெளி
ப்பட்டமையால், அது காரணமாகக் காளமேகர் முதலி
தேனார் கூறிய பாடலகளுக்கு அவளோ பாட்டுத்தலைவரா
யிருப்பது கொண்டு மததிரும்பை முருகக்கடவுள் வரை
பமாதலி விழுக்காதென்க.

இன்னும், ஸ்காந்தத்தில், “யுதேயீஸாபிஸுஸாந் த்ரீசா யாஸுதுமாரா: | ஸுபுத்ரஸ்யுத்யுதேயீஸு கதாபிஸுஸாநாயக:” எனப் போந்த வுண்மையை விசாரிக்கில, ஸ்கந்தரானவர் திருதயுகத்திலே ஸௌபாகியும், திரோதயுகத்திலே குமாரககடவுளும், துவாரபர யுகத்திலே சுபபிரமணியக் கடவுளும், கலியுகத்திலே வேங்கடநாயகரும் (ஆயினர்) என்று வெளிப்பட்டது. அன்றியும், மார்க்கண்டேயபுராணத்தில், “சேஷதே - சிவோர்த்தம் நமஸுயுதேயீஸு | அமர்யுதேயீஸு த்ரீசா யாஸுதுமாரா: | ஸுபுத்ரஸ்யுத்யுதேயீஸு கதாபிஸுஸாநாயக:” என இவ்வசனத்தால், திருவேங்கடமலைக்குச் சிரோரதநமாயுள்ளவரும், சகல தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்டவரும், சிவஸ்தானத்திலே வெளிப்பட்டவரும், கோழிமன்மதர்களுடைய வழகைக்கொண்டவரும், ஸுப்ரம்ஹண்யரும், எல்லாப்புகழையு முடையவரும், கலிகாலதோஷத்தை நீக்குபவ ம, நல்லாழவைக்கொடுப்பவரும், வியாபகருமாகிய வேங்கடேசரைப் பூசித்திருக்கவென்று பெறப்பட்டது. ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த (தொல்காப்பியப் பாவிரவிருத்தியில்) “தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கின்கட் பிறவெல் லையு முனவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். அதேதிறனார் க்குத் தமிழைச் செவியறித்த தந்த செந்தமிழ்ப்பரமாராசாரிய நாகிய ஸுதமுகக்கடவுள் வரைப்பென்னும் இயையுபற்றி பென்பது” எனப் போந்தமையுள் சான்றும். இங்கேபெறப்பட்ட

பிரமாணங்களில், மார்க்கண்டேயபுராணவசனத்தி ன்ன (விஷ்ணு) என்னும் பதத்திற்கு வியபகர் எனப் பொருள்கொள்ளாது விஷ்ணுமூர்த்தியென்றே கொண் டாலோவெனின், (செவந்தானாதல் வெளிப்பட்டவரும்) என் பதோடு மூரணியழிவுபெறும். இவ்வுண்மை நியாயத் தால் (ஸ்பர்மஹன்ய) எனனும் பதத்திற்குச் சுப்பரமணி யக்கடவுளெனக்கொள்ளாது வேதாட்சகராகிய விஷ் ணுவெனப் பொருள் கூறுவதுகு சேரா தொழியும். ஸ்காந்தத்திலே சுப்பிரமணியக்கடவுளே வேங்கட நாய காரதினானைக் கூறப்பட்டிருத்தலானும், மூலபுராண னகொன்றோடொன்று மாறுபடாவாகலானும் திரு வேங்கடம் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதியென்பதே யினி து நாட்டப்பட்டது. எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தை ச்சாதித்தற்குப் பிரமாணங்களின்னுமுளவற்றை யிரி வகுசி வரையாதுவிடுத்தாம்.

இதுநிற்க, சிவநிர்மாலியபோஜனவிஷயத்தில் பிர லித்தங்களான வாகியவகளுக்கு அப்பாருசராத்நிரக் கமுதை அர்த்தஞ்செய்திருக்கிறதை வித்வான்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றோம். “சஞ்ஞானஃபுரஃசகந்நிஸ்துஃஸு ஸஞ்ஞானஃ, என்ற கருகிவாக்கியத்தில் பிரஸாந்தமன ஸன்னவர்களான பிராம்ஹணர்கள் நிர்மாலியத்தை யே பதிகிக்கின்றார்களென்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயிரு க்க, அதைத்தள்ளிப் பிராம்ஹணர்களெல்லோரும் சாக் தனான மஹாபாவதனுடைய தனிகைப் பிரஸாதத் தையே ஸ்வீகரிக்கின்றார்களென்று பொருள் விரித்தா ன். இந்தச்சுருதியின் முதலில் “யுந்நுந்நுந்நிஸு க்ருந்நிஸு ஸந்நி” என்றற்ருடக்கத் துண்மைகளால் ப்ரீ ருத்சப் பிரஸாத ஸ்வீகாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப் பஞ்சவின் நிர்மாலியத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றவர்கள் பிர ஸாந்த மனஸஸுள்ள பிராம்ஹணர்களென்று மேற்காட்

நயப்படியேயமையும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பாகவத னுடைய தனிகைப் பிரஸாதத்துக் கிடங்கிடைத்த தெங்கே? ருத்ரப்பிரஸாதத்துக்கு அதிகாரிகளாகிய பிராம் ஹணர்களுக்கே சாந்தமனஸு-டைமை யாண்டுப்பெறப் பட்டதைத் தள்ளி ஸாந்த சித்தனுடைய பிரஸாதத்தை யே பிராம்ஹணர்கள் புஜிக்கின்றார்களென்று அக்கபோ திராவீன் குரண்டபடிப பொருளகூறினு மச்சாந்தலே ா பூர்வஸ்ருதி ஸம்பந்தத்தால் சிவனடியா ராவரோ யனறிப் பாகவதரென்று கொள்ள விடமில்லை. பாகவத, ப்ரிரஸாத மென்பதென்று தனியேயுண்டோ? விஷ்ணு வாராதனஞ் செய்தல்லது உண்மையான பாகவதர்க ளென்றுங் கிரகியாராகையால் விஷ்ணுப் பிரஸாத மென்றே யாவதுகொள்ளவேண்டும். விஷ்ணுப் பிரஸா தமென்பதற்கு அந்தஸ்ருதியிலவகாசங் கிடையாமையால் அறவேநிரஸ்தம். விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தையே ருத்ரன் கிரகிப்பதால் அந்தஸ்ருதியி் லெமக்கிட முண் டெனின், விஷ்ணுப் பிரஸாத ஸ்வீகாரததா லுருத்திரர் பாகவதராய்விடுதலா லவனாவிட்டி வேறேபாகவதரை யவ்விடத்திறறேடுவது என்னபேதமை? அன்றியும், வி ஷ்ணுப் பிரஸாதத்தையே சிவன்கிரகித்தா ரென்பதற்கு வைதிகமான பிரமாணமெங்கே? இன்னும் விஷ்ணுவுக்கு நிவேதிதமாயும், பின்சிவனுக்கு நிவேதிதமாயும், பின் பாஞ்சராத்நிரிளான பாகவதர்கள் புஜிக்கின்றன ரெனவு மன்றோ அவன் தப்பர்த்த மயிப்பிராயப் படுத்துகின்ற னா? இதனால், பாஞ்சராத்நிரிகள பிரஸாதத்தைப் பிராம் ஹணர்களும், ருத்ரப்பிரஸாதத்தைப் பாஞ்சராத்நிரிக ளுங் கிரகிக்கின்றார்களென்று ளெனியாகின்றது. ருத்ரப் பிரஸாதம் தலைமூராகத் தவஞ்செய்தாலும் பாஞ்சராத் திரிகளுக்குத் கிட்டமுன்? வேண்டியேண்டிக் கும்பிட்டிக் கொடுத்தாலும் பாஞ்சராத்நிரிசள் பிரஸாதத்தைப் பிரா ம்ஹணர்கள் சட்டைசெய்வார்களா? இப்படிக்கெல்லாம்

பொருள்பட வவன் தப்பர்த்த மிடஞ்செய்வதை யூகியாது, விஷ்ணுவிற்கு விவேதிதமாயும், பின்பாகவதர்களால் புனிக்கப்பட்ட சேஷமாயுமுள்ளதையே பின்பு சிவனுடன் பிராம்ஹணர்கள் புனிக்கின்றார்களென்புதே அவன்கொண்டு குரைத்த விபாக்யானமாகக் காணப்படுகின்றது. இப்படியுசிவாயமுண்டா? பாஞ்சராத்திரிகள், கிரிஸ்தவன் சோற்றையுண்டா லன்றோ வைதிகர் பாஞ்சராத்திரியன் னத்தையுண்ணக்கூடும்? வைதிகரான பிராம்ஹணர்கள் அவனின் தைக்கொள்ளாவிடினுமினியுள்ளவர்களுக்கிடிக்கலாமேயெனின், இரண்டு மூன்று மாணவர்களுக்கிடிப்பாருடலையிற் கட்டிவைத்து, அனேகங்கிருமிகள் வஞ்சரிக்கின்ற வவனுடைய புழுத்த சோறறை நாய்களுக்கிடத் தீண்டாவெனினப் புராதனத்தை யாவர் தான விரும்புவார்கள்? மேல்கருதியில் “ஸ்ரூத்யக்ஷணம்” எனப் போந்தமைபால், அவர்க்குவேறாக வய்விடத்தி லவன்கண்டு பிடித்த பாகவதர் அப்பிராம்ஹணரென்பது சொல்லாமேயமையும். இதனால், அவனையும் வனைப்போத்த பாஞ்சராத்திரிகளையும் பஞ்சமொன்று பலவிடங்களில் யாம்படித்துக்காட்டியதும் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது.

பின்னும், சிவசிவேதித போஜனப் பிரமாணங்களான சில வசனங்களுக்கு வெகுதப்பர்த்தங்களைச் செய்திருக்கிற வவன் கொடுமைக்களவேயில்லை. “ஸ்ரூத்யக்ஷணம்” எனும் வசனத்தில் (சூட்டாதையை) என்று மூன்றாவது வேற்றுமைபாதுஞ்சுப்தபேதமிருத்தபோதினும், ஸூயம்முதலான ரோகங்களும், ஸம்ஸாரபந்தன்முமற்றவனுமிருன்னென்று மர்த்தத்தையே சிஷ்டர்கள் கொன்னத் தக்கதாயிருக்கச் சிவன் கையிலொடொன்று தன்மார்த்தஞ் செய்திருக்கிற வப்பாஞ்சராத்திரியின் போக்யதை விதஞலேயே கண்ணுக்குத் துலங்கிவிட்டபடியா

[illegible]

தப்பாஞ்சராத்நிர மூர்க்கனும். வாய்க்குவந்தபடித் திட்டி, அதனால் ஸந்தோஷத்தை யடைவாரேயென்ற யன்றியில் பண்டிதஸபையேறி வித்வான்கள் மெச்சும்படிப் பூர்வ பஷ்டஞ் செயவது முடியாது! முடியாது!! இன்னவிஷயங்களை யெமது பூர்வீகர்கள் வெகுவாயெடுத்து விரித்தாந்தஞ்செய்துள்ளாராகையால் யாமில்வளவிலுபரதியடைந்தோம். இந்தநூலில் சிவாதித்யரத்நாகண்ணேக மாய்ச சோபித்தலால (சிவாதித்யரத்நாவளி) என்னும் பெயர் முன்னுள்ளதோடு (சிவாநாமசுடர்) என்னும் பெயரையும் யாமிதற்கிட்டு வெளிப்படுத்தினோம். இது ஸாதுகளைக் கைமாரத்தமுலகில் நீழிவாமுக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்தகுருசரணாவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

சிவாதித்யரத்நாவளி

இரண்டாவதுபாகம்

மேல (சுரு. ௧௧௬) வது. பக்கங்களில், முறையே (௩௦, ௧௧) வது வரிகளில் (முன்னையது) எனவும், (௧௩௩) வதுபக்கத்தில் (௩)வது வரியில் (பின்னையது) எனவும் அமைத்துக்கொள்க. "

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பூர்வதீஸ்தந்யபாயிநேநம:

திரிசிரபுரம், மஹாவித்வான்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ,

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

திரட்டிய

சிவா திக்யம்.

—:0:—

“உலகமெலாழுணர்ந்தோததசரியிரானுமைகேள்வ
னிலவுமறையகத்தொளிநூட்டுபரமெனத்தெளியார்
கலகமறவையகத்தின்காட்டாலெம்பரனுண்மை
யிலகவெடுத்திசைப்பேமாலெம்பிறவிறைசேபோமால்.” (க)

அரியகடவுளராயவரிபிரமாதியர்க்கெல்லாம்
பெரியபிரான்சங்கரனையென்றறிநூற்பேசுவார்
தெரியமுரசுறைந்தெனச்செகமுழுதுமவாய்க்கேட்க
வுரியமறைமாதேவனெனுநதிருப்பேரோதுதலால். (உ)

சங்கரனுலெவ்வுயர்க்குந்தாவில்ககங்கொடுத்தலினுற்
பங்கவிய சனந்தவிர்க்கும்பண்பினுலுருத்திரனே
யங்கணருள்பொழியம்பைசமேதனுமர்தலினுற்
றுங்கயிருசாம்பனெனச்சொல்லுவாரறிவுடையோர். (ங)

பிரணவத்தினுரியுபொருள்பிறொன்றுபேசுவார்
முரணவித்தற்காகமங்கண்முதலாயவேண்டுபவோ
கரணவிகற்பங்கடப்பாய்கூவதமெண்ணிலகமமுற்
திரன்மிசுத்தசெழுங்கொன்றைமாலிகைசேர்தரக்கூண்டும். (ச)

வேதகாயத்திரியின்பொருளாகும்வித்தகாரர்
போதகாயகனாபொங்கொனிச்சம்புலையன்றி
யேதகீவாதமரும்பாவனாயும்புகன்றிடலா
மோதவாம்பர்க்கனெனுமொருமொழிநள்ளமையாதேல். (இ)

மும்மறையுணமிமறையின்முனிவிலெழுகாண்டதநிற்
செம்மைநருநடுகாண்டருசேர்ந்தவெழுசங்கிதையி
லம்மநடுசசங்கிதையினுதியீறொழிததநடுப்
பொம்மலுறவாமலுவினபொருளாவானெவனடைநத. (உ)

திருக்கயிதமுறைமுடிவாயததிமுதநருகாலாக்கினிசா
ருருநிரபடேருபட்டதமுதலாயவுரைப்பெல்லாம்
வருததமறவுகளைதயினைப்பொழிததுமாதேவன
பொருத்தமுறமெடபுதுசுபுண்ணியநீரேபிறிதோ. (எ)

பிரியமிகவனைத்தினுசுருமபிரமாணமாயமறை
தெரியவெடுத்தினிதகாததலசுவலங்காரசனையொன்றே
புரியவெனப்பிறவுடயமுதாதததுமறறுண்டுகொலோ
வரியதவத்திருமைநவவறவதெவனிதன்மேலும். (அ)

ஆதலினம்பமெனையிரியியாபுரியாபல்லோ
காதலிநபூசனைபுரிநதகருதிடையத்தினின்னு
மேதமறயானமுதலெதுமபீருத்யபலவுட்
போதமுறப்புகிததுப்பொலிந்தவைககோளவுண்டோ. (க)

இன்னமுதாபரணவனையிராதினையினுயிரனைத்த
மனனுமகழிபுறநடுவயன்றிவைக்கதிநுதியா
மினனுடலையொல்லிமனநுநாரணையிரா
னுன்னுமொருவனாப்புகைசயுநுறநியதுமுண்டுகொலோ. (க0)

விச்சவமேனறெடுத்தியமபரிளங்குவானெருமுருந்தன்
விச்சவத்திற்குக்கனெனவிளங்குவான்பரமசிவ
னெச்சமெனயாவாகனையியம்புகாரமாயவனை
யெச்சவதிபதிசிவனெயெனப்புகலுமெம்மறையும். (கக)

ப்ரசிவனேபிரமமெனப்பன்மறையுமெடுத்தோது
முரணிலாரையும்பரமென்றோதிடுவதென்னையெனின்
விரவுமுபசாரமேயன்றியுமேவுயிர்ப்பரப்பின்
நரமுணர்ந்தும்போலுமெனச்சாறறுவார்சான்றோரே. (கஉ)

புடைத்தலொடுகாத்தலும்பரமசிவன்புரிதொழிலே
படைத்தலயன்றொழிலென்னிற்பாறியவோர்தலையின்னும்
படைத்தநனக்கியறறுகிலானமால்காப்பெனனப்பகிற்
படைத்தமகாருறுப்பழிவுமுடம்பழிவுபார்த்திருநதான. (கங)

எம்பெருமானித்தியமுமேனையோரனித்தியமு
நம்பமையமறையாதியெடுத்தாநவினநிடவேண்டா
கம்பமுறவருகற்பகாலங்கடொறுங்கவர்நத
வம்பதமன்முதலியர்தநதலைத்தொடையேயறிவிக்கும். (கச)

ஆயமலரவனாதியமரொலாம்பசுக்களே
மேயபசுபதிசிவனேவிளம்புவதென்னினுங்கே
னையமிருமாதேவநின்மலன்வானபரனவயிடை
மாயவனாதியரொருநி வலைடாமெனறுணருதியால. (கரு)

அந்தமாதேவனையிலகாரணன்காண்டி
பந்தமுமற்றஃதொழியப்பற்றுமொருபெருவீடு
நந்தவவனருளன்றிரண்ணர்நண்ணுவர்நெடுவா
னுந்தவமைபசுந்தோலிற்சுருட்டிவலியுளராவார். (கௌ)

கூற்றுவன்செய்கொடுத்தண்டங்குதித்துய்யக்ருதித்தவர்க
ளேற்றுமிசைவருபெருமானடியன்றிடுயண்ணுவரோ
போற்றுமறையாகமபுராணமெலாம்புகல்பவர்தோங்
காற்றுவலிபமைகாலகாலனைத்துதித்தலினால். (கள)

எண்ணியபூங்கணைமதவேளிரவுபகலாவியற்றுந
கண்ணியவெந்துயரனைத்துங்கடந்துய்யவுளங்குறித்த
புண்ணியர்களவனையன்றிபிறரையும்பூசிப்பர்கொலோ
தண்ணியதுலெலாங்காமதகனெனமுறையிடலால். (கஅ)

மேயபலதயாமெலாம்பிகைத்தெழுவான்றோற்றிடுவித்
தாயபிறப்பொழித்திடுவானமையவுளத்திடைக்குறித்த
தாயமதிவினர்சிவனையல்லாதததிப்பச்சொலோ
பாயமறைபிறப்பிவினென்றெடுத்தகைக்கும்பான்மையினுல். (௧௧)

மறைகளவன்வாய்மொழியேமறைகளவன்வந்தியரே
மறைகளவன்பாதுகையேமறைகளவன்காற்சிலம்பே
மறைகளவனுர்பரியேகாணாதமயங்குதுது
மறைகளெனிற்சிவபெருமான்மான்மியநானென்னுரைக்கேன். (1)

எங்குமவன்றிருமுடியேயெங்குமவன்றிருமுதேமே
யெங்குமவனுலோசனமேயெங்குமவன்துழச்செவியே
யெங்குமவன்செவ்வாயேயெங்குங்கையேபதமு
மெங்குமெனிற்சிவபெருமானேற்றானென்னுரைக்கேன். (௨௧)

புனைபுருவெட்டொன்பதமுற்புணர்ந்தமோருருவுமினை
வனையொருநாள் கொன்றியறறிமேவினுமார்வினையுமினை
புனையிழையோர்பான்மருவப்பொருந்தினும்விகாரமில
னையபிரானுண்மைநினைவாரியம்பவல்லாரே. (௨௨)

மெண்ணிடையெந்தாயமர்ந்தானீரிடைநான்காய்வதிந்தான்
கண்ணிடைதியிடைமுன்குய்க்காலிடைமற்றோரிரண்டாய்
விண்ணிடையொன்றாயமைந்தானுனும்வினம்பியவை
யெண்ணிடைவதல்லாமலின்னனெனவுணர்வனவோ. (௨௩)

வேறு.

எவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமெய்த
மெவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமாய்
மெவனருள்வலியாலோவாகின்பமெவ்வுயிர்க்குமேவு
மவனொருநீயேயன்றியாருளாரதவேற்றன்னுல். (௨௪)

எவனுடையானையாலேமடுகதிரியக்காகிற்றும்
கவனலீர்த்திரைதிர்வேகைகடவாதமேவும்
புனைக்கனைத்துமவைத்தநினைமையின்பொருந்தாகிற்றும்
மவனொருநீயேயன்றியாருளாரிவிர்முக்கண்ணாய். (௨௫)

அதிசயம்பயக்குநாராயணவுபரிடதம்யானா
மதியினிற்சுறித்தியாவர்வணங்கினுமவ்வணக்கந்
அதிகெழுரினவேயென்றுசொலுமுனைக்குறித்திராயேன்
விசியிற்செய்வணக்கம்வேறுமேவுமோவிமலவாழ்வே. (௨௭)

சாதுமபிறப்புமில்லாய்தணதலும்புணர்வுமற்றாய்
காதுமுவெறுப்புநீர்தாய்நினைத்தலுமறபுங்காணாய்
நோதுங்கனிபுக்கூடாய்நுண்மையாயதினாலத்தா
யாதன்முன்னெடுபினசாராயடியினிற்புகழாநின்றேன். (௨௮)

விரிதருபடைப்புக்காப்புவினைத்திடுதேவந்நாளுந்
'திரிபில்சடடுவமேபோன்றுசெயற்படச்செயற்படுத்தி
யுரிமையிற்காலநோக்கியொழித்துமீட்டுதத்தல்செய்தும்
புரிதருவிக்காரஞ்சுதறும்புணராய்நிறபுணாவானவேடடேன். (௨௮)

அரிதனைதனையலாரையளிவினைமுதலாச்செயதுந் [அ
தெரியொராபாறபடைத்திரண்டாம்வேறுமைப்பொருளாச்செய்
மெரிகனைசெய்துமுன்னும்வேறுமைப்பொருணியெனதும்
புரிபடையருளநானகாம்வேறுமைப்பொருள்புணர்த்தும். (௨௯)

செறியினைப்பொழியவைந்தாம்வேறுமைப்பொருளுஞ்செய்து
நெறிகொளத்தமுவியாரும்வேறுமைப்பொருணிறைத்ததுங் [டு
குறிகொண்மாரபமர்ந்தேயுழாம்வேறுமைப்பொருளாக்கொண்
மறிபெயர்ப்பொருளேநின்னையடைச்சமுயலாநின்றேன். (௩௦)

மாயவன்வந்துவேண்டமலரனைப்பொருட்டுமேய
துயனைமகவாத்நந்துஞ்சந்தரமுகங்கணஞ்
மேயவப்பிரமன்வேண்டவிண்ணுவைமகவாத்நந்தும்
பூயகாரணமாய்நின்றபரமநிற்பழிச்சாநின்றேன். (௩௧)

திருமேனியோடொட்டுள்ளுஞ்சிலீமுகமொருமுன்றாக
விருமேனியுருளையாகவியவையொன்றாகமற்று
'மொருமேனியரதமாகவொன்றுதானவர்கள்சோரப் [மேன்.
பொருமேனிலாஞ்சோ முன்னும்பொடித்தாய் நிறபுணர்தல்வேட

சீயத்தன்மதைத் தனவுக்குந்தானமுஞ்சுடைமும்பூண்
 னயத்தபல்கலங்கன்வைக்கும்பேழையுக்குதான்மேலா
 வயக்குபொற்கழலிற்பூன்மருவனும்பிலமாச்செய்த
 சயங்குவவழிகேணினைச்சார்தரமுயன்றுநின்றேன். (௩௬)

படுகவையுனவுசெங்குமட்டிதும்பகைபோய்ப்பரத
 விடுகனைவிட்டிவைக்குமாவமும்விரும்பினஞ்சே
 யபெசிப்பினிதவிர்க்குமருமருத்தன்னசெப்புந்
 தெர்ப்பயக்கடலாக்கொண்டனயநிற்றொழுதல்வேட்டேன். (௩௭)

(தேவாரம்-வாழ்த்து.)

“வாழ்கவந்தனார்வானவரானினம்
 கீழ்கதன்புனல்வேந்தனுமோற்கு
 ஆழ்கதீயவெல்லாமரனாமே
 குழ்கவையசெமுந்தயர்தீர்கவே.” (௩௮)

தருச்சிற்றம்பலம்.

புரினாம்பாயபரப்பிரம்ஹார்ப்பணமஸ்து.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் ரூபா (௨௫) கொடுத்த இத்த
 வாசிரியரிடத்திலாவது, திருவல்லிக்கேணி கிராமவருவதிலுள்ள
 கித்தியம் (௨௦) கூட கம்பர் கிட்டில், ௩௭-சம்பிரமணியமுதலிய
 சம்பிரமணிய வாங்கிக்கொள்ளலாம்.